

Giới thiệu Giao Ước Tử Thần

Đã bao giờ bạn thử tưởng tượng ra mình sẽ thực hiện một giao ước nào đó, một giao ước sinh tử, một hiệp định với thần chết chưa. Đã bao giờ bạn nghĩ rằng khi kí kết một giao ước nào đó mà đôi lại là nỗi lo lắng không yên, những trăn trở hàng ngày không. Hãy đọc truyện Giao Ước Tử Thần và tìm hiểu về những loại giao ước đáng sợ này.

Trong cuộc sống có người quan niệm, muốn chết thì dễ, muốn sống mới khó nhưng cũng có người lại có cách nghĩ khác đi. Thật vậy, đôi khi con người ta muốn chết, nhưng tìm đủ mọi cách vẫn không thể chết. nhân vật chính trong truyện vì cứu mẹ đã đồng ý kí kết một giao ước nhỏ với tử thần, rất đơn giản tử thần kia muốn mình được "chết" nghe thì thật buồn cười nhưng đây lại là sự thật.

Tưởng như đó là sự ảo tưởng dối lừa nhưng không đây là sự thực, có rất nhiều điều mà ta không thể lường trước được. Liệu vị thần chết này có bước qua được cửa tử hay không, nhân vật chính của chúng ta có thể hoàn thành giao dịch trót lọt hay chẳng mời bạn đọc truyện tiên hiệp thú vị này.

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Tử Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Cứu Mẹ

Viện y học biển Việt Nam, thành phố Hải Phòng.

- Mẹ... mẹ, tỉnh lại đi mẹ, con Tuấn đây, tỉnh lại nhìn con đi mẹ.

Một chiếc xe cẩu được 4 y tá đẩy đi thật nhanh tới phòng cấp cứu, trên xe có một người phụ nữ trung niên sắc mặt nhợt nhạt, tuổi khoảng 42, 43 gì đó. Chạy bên cạnh xe còn có một cậu thanh niên khoảng 20 tuổi, khá dễ nhìn hay nói đúng hơn là đẹp trai, nước da trắng sáng, khỏe mạnh, dáng người cân đối, cao tầm 1m8. Cậu ta ăn mặc có chút gì đó hơi ngổ ngáo, tai trái bắn hai chiếc khuyên nhỏ, tóc nhuộm highlight đỏ và bạch kim. Cậu ta vừa nắm tay người phụ nữ trung niên, vừa meo meo gọi mẹ.

Chiếc xe nhanh chóng phi vào phòng cấp cứu, y tá liền bảo hấn đứng ở ngoài chờ.

Cậu thanh niên này họ Dương tên một chữ Tuấn, năm nay vừa tròn 20 tuổi. Dương Tuấn mồ côi bố từ nhỏ, hai mẹ con sống dựa vào nhau, hấn học hành rất khá. Thi ba trường đại học đỗ cả ba, mà tất cả đều có số điểm cao ngất ngưỡng. Nhà khá khó khăn nên hấn chọn cách vừa đi học, vừa đi làm.

Dương Tuấn có một năng lực cực kỳ đặc biệt 'nhìn thấy hồn ma'. Hấn còn nhớ rất rõ, năm hấn lên 6 đã bắt đầu nhìn thấy những thứ người thường không thể thấy. Khi hấn càng lớn khả năng ấy càng mạnh hơn, 15 tuổi Tuấn bắt đầu dùng khả năng của mình để giúp đỡ mọi người. Tuấn biết khả năng của mình có thể giúp cả nhà có một cuộc sống no đủ, nhưng hấn không làm thế, hấn không thích kiếm tiền từ linh hồn người chết.

Tuy cuộc sống có chút vất vả, nhưng với Tuấn nó cũng chẳng là gì cả. Giúp người, người lại giúp mình. Tuấn vừa học vừa làm nhưng lại có sự giúp sức của các linh hồn, tuy không giúp được gì nhiều nhưng góp gió át thành bão. Hấn chọn công việc gì cũng đều làm rất tốt, tiền lương hấn nhận được đương nhiên không ít.

Tuy vừa học vừa làm nhưng Tuấn cũng rất biết chăm lo cho mình. Từ cách ăn mặc của hấn cũng có thể thấy, hấn là người rất teen, không ngại việc nhuộm tóc, bắn khuyên. Hấn đôi khi còn tới cả vũ trường, hộp đêm... Tuấn luôn tâm niệm một câu nói của giới trẻ "Trẻ không chơi thì già mất nét"

Tuấn sống rất thực tế, có ân báo ân, có oán báo oán, tính cách ấy của hấn luôn luôn được mọi người quý trọng.

Hôm nay trong lúc hấn đang giúp một linh hồn nói chuyện với người nhà thì đột nhiên có điện thoại gọi tới. Không ngờ mẹ hấn bị lên cơn đau tim, bệnh tình vô cùng khẩn cấp.

Mọi chuyện về sau thế nào chắc mọi người cũng biết, hấn phải ngồi một góc mà chờ đợi kết quả chuẩn đoán.

- Chú Minh, bọn họ xem bệnh tình của mẹ cháu thế nào rồi.

Nam quay mặt sang bên trái, nói chuyện với một người nào đó. Nếu ai nhìn thấy hấn lúc này đều sẽ neho mắt nghi ngờ "không phải tên này bị tâm thần đó chứ?". Đơn giản vì phía đó một bóng người cũng không có, hoàn toàn trống rỗng. Kì thực Tuấn đang nói chuyện với một hồn ma, người này chết đã được 3 ngày, hôm nay đi theo hấn nhờ hấn giúp chuyển lời tới người thân, không ngờ lại gặp tình huống này.

- Mẹ cậu bệnh tình rất nặng, bác sĩ và y tá đều đã cố hết sức rồi, xem ra đã không còn hi vọng nữa.

Một linh hồn phụ nữ nhìn vào bên trong phòng cấp cứu, thờ dài nói với Tuấn.

- Đúng vậy! bọn họ đã cố hết sức rồi.

Chú Minh cũng nên tiếng nói.

Một vài hồn ma đứng đó cũng chỉ biết lắc đầu, âm thầm động viên Tuấn.

- Chẳng nhẽ không còn cách nào ư? Mọi người đều đã sống hơn trăm năm rồi, chẳng nhẽ không nghĩ ra cách gì sao?

Tuấn sợ hãi nhìn vào phòng cấp cứu, miệng liên tục hỏi.

- Cái này! Cách thì không phải không có, nhưng mà...

Một bà lão tính nói gì đó nhưng lại thôi, dường như không chắc chắn lắm.

- Bà An, bà nói cho con biết đi, cách gì vậy, cháu van bà đấy, chỉ cần có cách cháu nhất định sẽ thử.

Nam như chết đuối vớ được cọc, vừa lau nước mắt trên má, vừa hỏi.

- Ài...

Từng tiếng thở dài liên tiếp vang lên. Mọi người biết Tuấn rất thương mẹ, nhưng nếu nói ra cách đó rất có thể làm hại tới Tuấn, bọn họ không muốn người tốt như Tuấn phải chịu dày vò.

- Bà An! con van bà, bà giúp con đi..

Tuấn quỳ xuống dập đầu liên tục, ai cũng có thể thấy hấn khăn trương tới mức nào. Mẹ hấn hiện tại đang rất nguy kịch, nếu không cứu kịp coi như sinh mệnh đã hết.

Mọi người làm sao có thể để Tuấn quỳ xuống kia chứ, trong đây ai chẳng một lần mang ơn hấn. Người ít thì 1, 2 có người còn được hấn giúp tới cả chục lần, bây giờ hấn muốn mọi người giúp chẳng nhẽ lại từ chối hay sao?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau một hồi, cuối cùng linh hồn bà An mới thở dài nói.

- Muốn cứu mẹ cháu trừ phi trong tay cháu có "hồn kiếm" hoặc "sổ sinh tử"

Mọi người lập tức gạt đầu, hiển nhiên chỉ còn cách đó mà thôi.

Tuấn nghe xong thật sự chẳng hiểu gì cả, lập tức hỏi.

- Hồn kiếm và sổ sinh tử là gì? Muốn tìm chúng có mất thời gian không?

Bà An hít một hơi thật sâu, tiếp tục giải thích.

- Hồn kiếm và sổ sinh tử là những vật dụng chỉ những người cai quản "hồn giới" mới có. Bọn họ được đặt với rất nhiều cái tên nhưng chỉ những người đã chết mới biết tên thật của họ...

Bà An nói tới đây liền cẩn thận nhìn ngó xung quanh, dường như rất sợ hãi.

Nam hơi sốt ruột liền hỏi.

- Bà An, họ là ai?

- Từ thần.

Tất cả đồng thanh đáp, vừa đáp xong tất cả dường như bị một thứ áp lực gì đó đánh bật ra ngoài, linh hồn lập tức tiêu tán, số ít linh hồn mạnh mẽ cũng có triệu chứng vụn vẹo, vô cùng khổ sở.

- Mọi người, mọi người làm sao vậy? Ông, ông..

Tuấn vừa tính chạy tới đỡ mọi người thì bất chợt có một cánh tay chặn lại. Tuấn giật mình nhìn lên. Trước mắt hấn là một người đàn ông vô cùng cao lớn, có lẽ phải cao tới 2 mét. Ông ta mặc một bộ quần áo màu đen, tay cầm một cuốn sách nhỏ, cổ tay chặn trước người Tuấn tỏa ra một thứ khí tức vô cùng khủng bố khiến hấn run lên cầm cập.

Người đàn ông xa lạ kia chỉ khẽ vung tay một cái, vài linh hồn kia đã bị thổi tan thành vô số điểm sáng nhỏ, cùng lúc bay lên trời.

- Cậu nhóc, cậu là người đã kêu gọi sự trợ giúp sao? Có chuyện gì? Nói đi.

Người đàn ông lạ mặt làm xong mọi việc liền quay sang chỗ Tuấn, lạnh nhạt hỏi.

- Ông! mọi người... mọi người đâu?

Tuấn sợ hãi lui về phía sau, hắn thấy rõ người đàn ông này chỉ vừa vung tay một cái đã tiễn 7, 8 linh hồn về trời, hắn làm sao không sợ hãi cơ chứ.

- Họ được chuyển tới thánh đảo, nơi đó họ sẽ được siêu thoát, nói đi... có chuyện gì?

Vẫn cái ngữ khí nhàn nhạt, người đàn ông xa lạ kia dường như rất không hứng thú với kiểu nói chuyện phiếm này.

- Ông! ông có thể cứu mẹ tôi không? Bà đang ở bên trong, xin ông... xin ông.

Tuấn sợ mẹ mình xảy ra bất chắc nên cũng chẳng hỏi gì nữa, lập tức quỳ xuống van xin.

Người đàn ông kia đưa mắt theo hướng Tuấn chỉ, lập tức ngạc nhiên, trong miệng khẽ lẩm nhẩm gì đó.

- Linh căn ư? Không có khả năng, ở giới này cũng có linh căn?

Nói tới đây người đàn ông kia lại nhìn chăm chăm vào Tuấn, quan sát một lúc ông ta lại càng giật mình hơn, sắc mặt liên tục biến đổi, lúc thì mỉm cười, lúc thì nhăn lại.

Phải mất hơn 10 phút ông ta mới lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nói.

- Đứng dậy đi, tôi có thể giúp cậu, nhưng với một điều kiện..

- Điều kiện gì ông cứ nói, tôi sẽ đồng ý hết, chỉ cần ông có thể cứu sống mẹ tôi là được.

Tuấn vừa nghe ông ta nói có thể cứu được mẹ thì mừng như điên, liên tục gật đầu, hiển nhiên hắn không hề sợ việc khó.

- Tôi muốn cậu thay tôi làm tử thần.

- Cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tầng Tháp 52

Tuấn cực độ bất ngờ với lời đề nghị của ông ta. "Có ý gì chứ? Muốn mình thay ông ta làm tử thần. Ông ta điên rồi!"

Tuấn vẫn không tin vào những gì mình vừa được nghe liền lấy tay ngoáy ngoáy lỗ tai, nuốt một miếng nước bọt, hỏi lại.

- Ông vừa nãy nói cái gì ấy nhỉ? ông có thể nói lại không?

Người đàn ông kia hiển nhiên biết Tuấn không tin vào những gì mình vừa nói, liền mỉm cười nói lại.

- Tôi muốn cậu đảm nhiệm chức vụ tử thần thay tôi, đã nghe rõ chưa.

Tuấn sợ hãi ngã sõi soài ra nền nhà, miệng lắp bắp hỏi lại.

- Thật sự muốn tôi làm tử thần?

- Đúng vậy.

Người đàn ông kia gật đầu một cách kiên định.

- Vậy ông làm gì?

Tuấn hỏi lại.

- Tôi được chết.

Người đàn ông kia mỉm cười trả lời.

- Gì? Chết, ông muốn chết.

Tuấn cực độ choáng váng, người muốn sống thì hấn gấp qua quá nhiều, hầu như ai trên thế giới này cũng muốn sống, vậy mà cái thằng cha này lại muốn được 'chết'. Hấn điên rồi, đúng là điên rồi. Tuấn gật gật cái đầu quả quyết cho rằng ý kiến của mình là đúng. "Chỉ có kẻ điên mới muốn chết thôi"

- Cậu không là tôi cậu sẽ không hiểu được đâu, sao hả? Có muốn cứu mẹ cậu không đây?

Người đàn ông kia cũng không muốn nói nhiều với Tuấn, lập tức hỏi ý kiến của hấn.

- Được! tôi đồng ý với ông, ông mau cứu mẹ tôi đi.

Tuấn hiển nhiên đồng ý ngay, ngu gì không đồng ý kia chứ? Vừa cứu được mẹ, lại có thể làm từ thần, sức mạnh to lớn tội gì không làm.

- Được! cậu đợi tôi một lát, tôi sẽ ra ngay.

Nói xong ông ta liền biến mất ngay lập tức, chỉ chưa đầy 3 giây sau ông ta đã quay trở lại, túm lấy cổ tay Tuấn, hai người liền biến mất.

Trong phòng cấp cứu.

- Bác sĩ! đã có chuyển biến tốt, nhịp tim đã trở lại bình thường, không có triệu chứng gì nữa.

Cô y tá đang quan sát nhịp tim của mẹ Tuấn vừa rồi còn thấy nhịp tim rất yếu nhưng lập tức trở lại trạng thái bình thường liền giật mình kêu bác sĩ.

- Sao? không lý nào, van tim của cô ta bị rách rồi kia mà, ngay cả có mổ cũng là thập tử nhất sinh, không thể nào.

Tên bác sĩ giật mình chạy tới, nhìn vào máy đo nhịp tim, lại chạy tới máy đo điện não. Hoàn toàn bình thường, ông ta chỉ biết đứng ngây ra một chỗ, miệng liên tục nói không thể nào.

Thật sự ông ta chưa từng thấy ca bệnh nào lại khó hiểu như ca bệnh này, rõ ràng van tim đã thủng, đã thế hệ thống miễn dịch của người này rất yếu, nhìn chung cơ thể người này không chỉ có một bệnh. Ông ta có cố đến đâu cũng lực bất tòng tâm, nhưng giờ thì sao? Nhịp tim bình thường, điện não bình thường, hơi thở bình thường, tất cả đều bình thường. Ông ta còn tưởng đây không hề là phép màu của ông trời.

Ở một nơi tối tăm không thấy được mặt trời, người đàn ông tự xưng là từ thần kia nắm lấy tay Tuấn, bay đi với một vận tốc kinh hồn táng đảm. Tuấn tuy có thần kinh thép do được tôi luyện với hồn ma đã lâu nhưng gặp phải tình huống này cũng nôn mửa chới chết, da mặt nhẵn nhụi vì gió thốc vào.

Không biết mất bao lâu, từ nơi tăm tối ấy xuất hiện một chấm sáng. Chấm sáng ấy từ lớn lên, từng chút, từng chút một. Mất gần hai phút, chấm sáng kia liền hiện hình rõ mồn một trước mắt Tuấn.

Đây là một tòa thành có lối phong cách cổ xưa. Tất cả có 7 cánh cổng. Ở mỗi cánh cổng đều có một người không lồ canh giữ, những người đó đều mặc quần áo giống gã từ thần đang đỡ hấn. Từ trên nhìn xuống, cả tòa thành được bọc bởi một lớp màng màu lục nhạt, từ lớp màng đó liên tục lóe lên những vệt sét màu trắng xám vô cùng kỳ quái. Tuấn có thể khẳng định chắc chắn, nếu chạm vào cái màng lục nhạt đó hấn có thể chết bất cứ lúc nào.

Không để Tuấn quan sát được quá lâu, tên từ thần có giao ước với Tuấn liền bay xuống dưới, tiến vào cánh cổng có khắc số 3.

- Thần quan. Xin phép ngài mở cổng cho tôi vào, tôi có việc muốn diện kiến Thiên Sinh Hoàng Quý.

Tên từ thần cung kính nói với gã không lồ canh cổng, hiển nhiên hấn rất sợ gã được xưng thần quan này.

- Kẻ này là ai? Sao không thấy giao động hồn lực? Là phạm nhân ư?

Gã khổng lồ phát ra âm thanh giống như một cái hàng gió, chỉ nói thôi đã khiến Tuấn lão đảo sượt ngã lặn ra đất.

"Mẹ nó, sao lại khùng bỏ thế kia chứ" Tuấn âm thầm chửi thề một câu.

- Người này và tôi đã đạt thành giao ước, mong thần quan mở cửa cho tôi qua.

Gã từ thần vẫn giữ thái độ bề dưới nói với bề trên.

- Giao ước? Ài! đúng là chưa nếm mùi vị khổ đau chưa biết sợ hãi. Vào đi.

Gã khổng lồ thở dài một hơi, kéo chiếc cổng đá lên, để chừa một khoảng trống nhỏ đủ để hai người đi vào.

Khi nghe tên khổng lồ kia nói mùi vị khổ đau Tuấn bất giác thấy lòng mình trầm xuống, tự hỏi "Tại sao làm từ thần lại là nếm mùi khổ đau chứ?" Nhưng hấn cũng chỉ biết tự hỏi chính mình mà thôi, dù sao hấn cũng đã nhận lời rồi. Mà kẻ cả có khổ đau thì đã sao? Cứu được mẹ là may mắn lắm rồi, khổ một chút cũng chẳng chết được. Nghĩ như vậy Tuấn liền bám theo gã từ thần đi vào bên trong thành.

Ngôi thành này nhìn từ bên ngoài đã thấy hoành tráng, đi vào trong lại càng hoành tráng hơn. Khắp nơi đều mọc lên những ngôi nhà cao vài chục tầng, tất cả đều vô cùng hiện đại. Trên đường cũng có rất nhiều người giống gã tử thần kia, đang chạy tới chạy lui, chỉ khác ở một chỗ bọn họ mang theo kiếm chứ không mang theo sách.

- Cậu đừng để ý quá nhiều, đợi sau khi cậu nhận được lệnh bài tử thần rồi hãy quan sát.

Gã tử thần thấy Tuấn có chút tò mò liền lên tiếng nhắc nhở, dường như hắn sợ có chuyện không hay xảy ra với Tuấn.

Tuấn cũng không có phản bác, lập tức gật đầu rồi theo hắn vào trong.

Nơi gã tử thần đưa Tuấn tới là một tòa nhà vô cùng lớn, có cả thấy 72 tầng gì đó. Tuấn có cố ngẩng đầu lên đếm cũng cảm thấy có chút khó khăn.

Gã tử thần kia đi tới nói gì đó với hai tên canh cửa, chỉ vài phút sau hai người đã được phép đi vào trong.

Gã tử thần dẫn Tuấn tới đại sảnh của tòa nhà, nắm lấy tay Tuấn, hắn chỉ điểm nhẹ chân một cái cả hai liền bay vút lên trên cao, lập tức hạ xuống tầng thứ 52. Tuấn thật sự chỉ biết nuốt nước bọt một cái ực, hắn hiểu trên đời này có rất nhiều người có khả năng kì lạ, nhưng sự xuất hiện của gã tử thần này lại càng khiến hắn cảm thấy kinh hoàng hơn.

- Linh Văn - Lam Anh xin bái kiến Thiên Sinh đại nhân.

Gã tử thần cúi gập người xuống trước cánh cửa, nhỏ giọng nói.

- Cả hai vào đi.

Từ bên trong truyền tới một giọng nói vô cùng uy nghiêm, trong giọng nói ấy dường như còn mang theo một thứ áp lực gì đó khiến Tuấn hít thở không thông.

Gã tử thần cũng không dám chậm trễ, lập tức vâng rồi đi vào, Tuấn cũng chẳng biết làm gì hơn ngoài việc hít một hơi thật sâu, cúi đầu bước theo.

- Nghe nói ngươi đã tìm được một cậu nhóc thay thế? Là cậu ta sao?

Vì Tuấn chỉ biết cúi đầu bước theo chân của gã tử thần nên hoàn toàn không biết người đang nói chuyện có tướng mạo ra sao. Nhưng dựa vào khẩu âm hắn có thể dám chắc người này chỉ khoảng 40 tuổi là cùng, còn về việc ngẩng đầu lên nhìn Tuấn thật sự không có làm nổi. Vì sao ư? Vì lúc này đây cổ hắn giống như buộc chỉ, đứng nói là đứng thẳng, ngay cái việc cúi đầu đã là một cực hình với hắn rồi.

- Dạ vâng thưa đại nhân. Cậu ta là người của giới điện số 36, trong người có linh căn và hải hồn giao động.

Gã tử thần lập tức gật đầu, kể rõ xuất thân của Tuấn.

- Sao? Linh Căn, còn có cả Hải Hồn? Lại đây.

Vị được gọi là Thiên Sinh đại nhân kia vừa nghe câu trả lời của gã tử thần liền kinh hãi vẩy tay một cái. Cả người Tuấn như có một sức mạnh nào đó hút vào, lập tức bay tới chỗ người được gọi là Thiên Sinh.

Tuấn lập tức ổn định lại tinh thần, cố gắng đứng thẳng. Không giống như vừa rồi, Tuấn bây giờ có cảm giác cả người nhẹ bẫng, muốn cúi thì cúi, muốn đứng thì đứng, không còn nặng nề như trước nữa. Thấy cơ thể trở lại bình thường hắn liền ngẩng đầu dậy nhìn vào người đàn ông ngồi trước mặt hắn.

Quả giống như những gì Tuấn nghĩ, người này còn khá trẻ, mái tóc vẫn còn đen. Người này mặc một bộ áo choàng màu xanh dương, vẻ mặt hiền từ, thế nhưng trên người ông ta lại toát ra một cỗ khí tức khiến Tuấn có cố gắng đến đâu cũng khó lòng hít thở một cách đều đặn được.

Người đàn ông đó liền nắm lấy tay Tuấn, từ cổ tay lập tức truyền tới một thứ gì đó khiến Tuấn có cảm giác hơi khó chịu. Thứ đó đi khắp kinh mạch của hắn, luôn lách mọi nơi rồi từ từ biến mất.

- Quả nhiên mang linh căn lõi thuộc tính, đã vậy còn có sẵn hải hồn. Đúng là người tốt để trở thành tử thần.

Người đàn ông được xưng Thiên Sinh mỉm cười một cái, nói với gã tử thần.

- Được rồi, ta đã kiểm chứng, ngươi có thể truyền công cho hắn, ta sẽ giúp ngươi chọn một gia đình tồn ở Thần hành giới cho ngươi chuyển sinh.

- Đa tạ Thiên Sinh, cậu mau tới đây.

Tuấn cũng không biết việc này có gì nguy hiểm hay không, nhưng đã trót nhận lời với y rồi lên đành phải chấp nhận. Tuấn vừa đi xuống tên tử thần kia lập tức dùng ngón trỏ chỉ thẳng vào hắn, bất thành linh, một cỗ lực lượng kinh khủng nào đó như run rần cứ thế cuộn cuộn lao tới, nhanh đến mức Tuấn còn chưa kịp rửa tay, thay quần áo đã kết thúc.

- Thiên Sinh đại nhân, việc đã xong.

Gã tử thần buông bàn tay xuống, sắc mặt tuy nhợt nhạt nhưng lại có phần vui vẻ.

- Ài! người có thể đi được rồi.

Nói tới đây cơ thể tên tử thần liền phân rã thành vô số đốm sáng, chúng lượn một vòng rồi biến mất vô tăm, vô tích.

- Người đi theo ta...

- Vâng!

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Tử Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: 100 Năm

Thời gian trôi qua rất nhanh, không ai biết đã bao nhiêu năm, có thể 10 hoặc 20 năm, cũng có thể lâu hơn nữa.

Từ một nơi nào đó vô cùng tối tăm, tới đến mức xòe năm ngón tay giờ tới trước mặt cũng chẳng thể nhìn thấy rõ năm đầu ngón tay.

"Cạch cạch... cạch" Từng âm thanh cạch cạch giống như ai đó đang mở cửa khẽ vang lên. Ngay tức khắc, một tia sáng mong manh theo một khe hở nhỏ ập thẳng vào trong. Khe hở ấy mỗi lúc một lớn hơn, nếu đứng từ ngoài nhìn vào người ta có thể thấy ngay, đây là một cánh cửa đá rất lớn, có lẽ phải nặng tới cả ngàn tấn cũng nên. Một bàn tay nhỏ bé khẽ vươn ra ngoài, bám vào cánh cửa, đẩy một cái thật mạnh. Cánh cửa đá tuy rất lớn nhưng dường như chẳng là gì cả, nó lập tức bị bàn tay kia đẩy mạnh ra, đập vào tường vang lên một trận âm thanh ầm... ầm như sấm nổ.

Từ bên trong xuất hiện một thân ảnh khá chuẩn. Người này lấy một tay che mắt, bước từng bước ra ngoài.

- Đã bao lâu rồi nhỉ? Ánh sáng này, cuối cùng ta cũng được nhìn thấy ánh sáng..

Người này chỉ thì thào được vài câu thì trực tiếp ngã xuống đất. Khi người này ngã xuống ai cũng có thể thấy nền đất bắn lên một khối bụi dày đặc, trắng xóa. Khối bụi ấy từ từ lắng lại, phủ đầy lên cơ thể hắn.

Người này ngã đi không lâu thì lập tức có một đội ngũ tử thần chạy tới, mau chóng đỡ dậy, dùng một thứ tốc độ bất khả tự nghĩ đưa hắn đi.

Trên tòa nhà cao 72 tầng, nơi lần trước gã tử thần kia mang Tuấn tới. Tầng lầu số 52.

Người có danh hiệu Thiên Sinh đang trầm ngâm trước bàn làm việc, ông ta loay hoay khắc lên tấm lệnh bài màu Lam một hàng chữ nhỏ, kiểu chữ này khá lạ, có lẽ đây là một loại ngôn ngữ nào đó khác với trái đất. Đang mải mê khắc chữ đột nhiên trước mặt ông ta xuất hiện một giao động sóng nhỏ, từ đó xuất hiện một khối bong bóng. Ông ta hơi nhíu mày một chút, vút cái lệnh bài xuống bàn, chỉ tay vào khối bong bóng, lập tức khối bong bóng vỡ tan, phát ra một dòng tin. "Thiên Sinh đại nhân, Lam Anh Phạm Tuấn đã phá quan"

Người đàn ông có danh hiệu Thiên Sinh vừa nghe xong liền giật mình đứng bật dậy, chỉ vụt một cái ông ta đã biến mất không một vết tích.

Trạm hồi sức, Hồn giới, tầng 2, phòng số 4. Tuấn liên tục thử cử động cổ tay nhưng không sao làm được, cơ thể hắn dường như đã không còn một chút sức nào nữa. Hắn hít một hơi thật sâu, khẽ nhắm mắt lại, đầu óc từ từ hiện ra những việc trước đây.

Ngày đó, khi hắn đi theo vị tử thần có danh hiệu Thiên Sinh kia, hắn được ông ta đưa tới một căn phòng rất lớn. Căn phòng ấy phủ đầy những khối ngọc to bằng cái chén nhỏ, không có gì treo mà cứ thế lơ lửng trên không. Tuấn thật sự không biết những khối ngọc ấy có tác dụng gì, chỉ biết nó rất đẹp, khi sờ vào liền có cảm giác mát lạnh.

Ông ta dẫn Tuấn đến giữa phòng, chọn một khối ngọc màu xanh lá, đưa cho hắn, bảo hắn áp vào trán. Lúc đó Tuấn thật sự không hiểu ông ta làm vậy có mục đích gì, hắn chỉ biết làm theo mà thôi. Vừa đặt khối ngọc ấy lên trán, Tuấn dường như bị một thứ gì đó chui thẳng vào não, đau đớn khiến hắn muốn quăng khối ngọc ấy ra, thế nhưng hắn không thể vứt nó ra được, nó dường như đã bám rễ trên trán hắn rồi. Con đau ấy chỉ xuất hiện chưa tới vài giây thì biến mất, hắn giật mình vì trong đầu xuất hiện vô số thứ kì quái mà từ trước tới giờ hắn chưa từng biết.

Đăng cấp tử thần, quy định, các giới, trăm hồn kiếm, trăm hồn đao, sổ sinh tử... Vô vàn tin tức xuất hiện một lúc khiến Tuấn sợ ngây người, phải mất một lúc sau hắn mới lấy lại được bình tĩnh, dùng ý thức kiểm tra một trong những thông tin đó.

- Hồn giới. Giới diện tồn tại bên ngoài quy luật của 72 giới. Đây là nơi sinh ra những tử thần cai quản linh hồn, họ có nhiệm vụ thanh tẩy và dẫn đường cho linh hồn người chết. Người đứng đầu hồn giới được gọi là Linh Vương, sau lưng Linh Vương còn có các Thiên Sinh, Hoàng Anh, Tử Anh, Bạch Anh, Lam Anh, Hắc Anh, những người yếu hơn được định dạng bởi màu sắc trang phục. Đỏ, vàng, trắng.

Những tử thần có đẳng cấp Hắc Anh trở lên được quyền mặc đồng phục "màu đen", chỉ khác ở chỗ lệnh bài họ đeo trên cổ có màu gì. VD như Hắc Anh lệnh bài sẽ có màu đen, Lam Anh sẽ có màu Lam. Những tử thần đạt tới đẳng cấp Thiên Sinh sẽ được mặc trang phục hoàn toàn khác, nó có màu xanh lam. Phân biệt đẳng cấp Thiên Sinh bằng cách nhìn vào lưng áo của họ. Trên lưng họ có một ngôi sao tức là Thiên Sinh tầng thứ nhất, hai ngôi sao có nghĩa người đó đạt tầng thứ hai. Thiên Sinh có tất cả 7 tầng và khi đột phá tầng 7 họ sẽ đạt cấp Linh Vương. Tuy nhiên Hồn giới cũng có quy định, chỉ tồn tại một Linh Vương. Cũng chính vì thế, khi người nào đạt cấp Linh Vương tự cho rằng sức mạnh của mình có thể vượt qua vị Linh Vương đang đương nhiệm sẽ có quyền khiêu chiến. Nếu thắng người đó có thể lên làm Linh Vương, nếu thua trong vòng 500 năm sẽ không được khiêu chiến nữa.

Hồn giới có quy định rõ ràng, mỗi một giới diện chỉ có một tử thần cai quản, số còn lại sẽ ở lại Hồn giới tu luyện. Nhưng thật ra cả Hồn giới chỉ có 100 tử thần, trong đó bao gồm cả Linh Vương. Cũng vì thế ngoại trừ 72 tử thần được phân bổ ở các giới diện ra, trong Hồn giới chỉ còn lại 28 tử thần.

Thật ra Hồn giới cũng muốn mình phát triển, nhưng phát triển thế nào đây? Người có thể làm tử thần bắt buộc phải có Hải Hồn, mà hải hồn là gì, nó là thứ còn hiếm hơn cả chữ hiếm. Có lẽ nói tìm người sở hữu nó còn khó hơn mò kim đáy bể cũng đúng. Khắp 72 giới diện, trong vòng 1000 năm may ra có một người xuất hiện Hải Hồn. Cũng vì Hải Hồn rất khó xuất hiện cho nên nếu ai đã làm tử thần thì rất khó từ chức. Nếu không muốn làm thì anh bắt buộc phải tìm một người thay vào vị trí đó, không tìm được ư? anh cứ tiếp tục làm tử thần của anh đi. Anh lười? anh chảnh mắng, ngay lập tức anh được triệu gọi về, ném đủ cực hình vào linh hồn xem anh có làm cẩn thận không? Anh muốn chết? Ai cho anh chết? Anh chết rồi linh hồn anh vẫn bị bắt lại, những người chấp pháp sẽ đưa linh hồn anh về thân thể cũ, chữa lành cho anh, xong đâu đó họ sẽ tàn nhẫn hành hạ anh. Nói cho cùng, một khi đã làm tử thần coi như cái số của anh đã định.

Tất nhiên làm tử thần có rất nhiều thứ lợi, họ hàng, người thân anh sẽ được tăng tuổi thọ, ít nhất là 10 năm. Bệnh tật không có, tự sát ư? yên tâm không chết được đâu. Ngoài ra anh cũng được hưởng những sức mạnh to lớn của tử thần, theo như những gì Tuấn tìm hiểu nếu sức mạnh tử thần đạt cấp Linh Vương anh có thể dùng một ngón tay xóa sổ một giới. Điều mà không ai có thể làm được ngay cả mấy anh tu chân giả.

Tuấn hoàn toàn tin vào những thông tin đó, thật sự tin. Chỉ cần nhìn vào gã tử thần đạt thành hiệp ước với hắn mà xem, chỉ đẳng cấp Lam Anh thôi, hắn có thể bay với vận tốc chóng mặt, điểm nhẹ một cái thân thể đã lao lên trên với tốc độ kinh hoàng, có thể ngang nhiên cứu sống một người. Tất nhiên cứu sống thì hơi quá, tử thần không có cái quyền hạn cứu người, nếu muốn cứu thì bắt buộc phải đạt thành hiệp ước cái đã. Mà muốn đạt thành hiệp ước, người anh muốn giúp phải có Hải Hồn. Làm tử thần thật sự không đơn giản đâu.

Sau khi nhét vào đầu Tuấn một núi thông tin, vị tử thần có danh hiệu Thiên Sinh liền đưa hắn tới một tòa tháp. Tòa tháp này chiều cao không đáng bao nhiêu nhưng bề rộng thì thật sự khiến người ta sợ hãi, Tuấn tiến vào trong lướt mắt một cái mà có cảm giác không thấy điểm dừng.

Đưa Tuấn vào trong, vị Thiên Sinh đại nhân ấy chỉ nói duy nhất một câu "ở đây tu luyện, sớm làm chủ Lam Anh trong người". Nói xong câu đó ông ta liền biến mất, cánh cửa đá cũng lập tức đóng lại, khắp nơi chỉ toàn một màu đen.

Tuấn thật sự rất sợ hãi, hắn chạy theo mọi hướng mong tìm đường ra, nhưng tất cả đều vô vọng. Cuối cùng hắn chỉ biết ngồi xuống, cố moi móc trong đầu những thông tin mà gã tử thần kia chuyển sang.

Thời gian trôi qua đã không biết bao nhiêu lâu, Tuấn cuối cùng cũng làm chủ được thứ sức mạnh đó, nhưng hắn đã kiệt sức rồi, mở được cánh cửa đá đó ra hắn chỉ có thể gục xuống mà thôi.

Đang suy nghĩ miên man, bất chợt một cơn gió thốc tới khiến Tuấn giật mình muốn bật dậy, nhưng không được rồi, cơ thể hắn đã không còn lấy một chút sức dù chỉ là nhỏ nhất.

- Cứ nằm đó đi, không cần phải dậy.

Một thanh âm có chút quen quen vang lên, hiển nhiên đây là giọng nói của vị Thiên Sinh kia.

- Ngồi nhốt tôi trong đó lâu như vậy, tôi tưởng ngài đã quên mất tôi rồi chứ.

Tuấn đã biết người này là ai nên cũng không có sức nữa, hắn ngược mắt nhìn trần nhà, tỏ vẻ không quan tâm.

- Ha ha, cậu có vẻ là người thù dai đây. Ài! ta làm vậy cũng chỉ muốn tốt cho cậu thôi, nếu không làm chủ sức mạnh đó ngay, có thể linh hồn cậu sẽ chịu dày vò rất tàn khốc đấy.

Quả nhiên từ trong khoảng không lập tức xuất hiện thân ảnh vị Thiên Sinh kia, ông ta cũng chẳng hẹp hòi với Tuấn làm gì, chỉ mỉm cười giải thích.

- Chẳng nhẽ vào trong đó tôi không bị giày vò hay sao? Ông xem thân thể tôi xem, bầm dập tím tái, thật sự không giống người mà.

Tuấn hậm hực phản bác.

- Thôi vậy, cứ coi như ta sai đi, vậy Lam Anh của cậu là kiếm, đao, hay sách đây?

Vị Thiên Sinh thật sự không muốn đôi co với cậu nhóc này, tuy cậu ta có hơi ngỗ ngáo nhưng trong người lại có Hải Hồn và Linh căn. Loại năng lực này tử trước tới giờ rất ít người có, nếu tính tất cả cũng chỉ có hai người, người thứ ba chính là cậu nhóc này đây, tốt nhất nên để cậu ta thoải mái một chút, đôi khi áp lực quá cũng không tốt.

- Là kiếm.

Tuấn cũng chẳng muốn đôi co với ông ta nữa, lạnh nhạt đáp một câu rồi từ từ nhắm mắt lại.

- Ô! Xem ra có chút thú vị rồi đây, để ta chữa trị cho cậu, một tháng sau cậu sẽ có nhiệm vụ đầu tiên. À quên, chưa nói với cậu. Cậu đã tu luyện trong đó 100 năm rồi. Có cần về thăm mẹ không hả?

- Sao? 100 năm, chết tiệt, ông mau mau chữa trị giúp tôi...

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tử Thần Lệnh

Kiểu chữa thương của Hồn giới tương đối đặc biệt, người chữa thương chỉ cần đưa linh lực vào cơ thể người cần chữa, cơ thể người đó sẽ từ từ hồi phục. Tất nhiên không phải ai cũng có thể làm công tác chữa trị, người chữa trị bắt buộc phải có tu vi hơn người được chữa một bậc, sự chênh lệch càng lớn khả năng hồi phục sẽ càng mạnh. Nhìn chung khả năng chữa trị phụ thuộc vào độ mạnh yếu của Hải Hồn trong cơ thể tử thần.

Ví dụ. Tử thần có đẳng cấp Lam Anh chữa trị cho tử thần có đẳng cấp Hắc Anh hoặc dưới nữa sẽ chậm hơn tử thần có đẳng cấp Bạch Anh. Đặt trong tình huống hiện tại, Tuấn chỉ có đẳng cấp Lam Anh nhưng người chữa trị cho hắn lại có đẳng cấp Thiên Sinh. Với Hải Hồn khủng bố của người này thì chỉ cần chưa đầy 5 phút cơ thể Tuấn đã hoàn toàn bình phục.

Tuấn có thể cảm nhận rõ ràng, từng tế bào trong cơ thể đang bắt đầu biến đổi, chúng dường như được tiếp thêm sinh khí, những mệt mỏi trước kia cũng lập tức biến mất.

Cảm thấy cơ thể Tuấn đã hồi phục lại trạng thái ban đầu, vị Thiên Sinh liền đứng lên, mỉm cười nói.

- Cậu thử đứng dậy đi lại xem sao, nhân tiện đi tham quan Hồn giới một chút, nửa tiếng nữa hãy đến quảng trường trung tâm, ta sẽ làm lễ nhận chức cho cậu.

Tuấn cũng mau chóng ngồi dậy, vận động một lúc, thấy không sao nữa liền gật đầu nói.

- Được! nhanh lên một chút, tôi muốn về thăm nhà.

Vị Thiên Sinh kia cũng không nói gì, chỉ mỉm cười rồi lại biến mất như lúc vào đây.

- Ài! Ngủ một lát vậy, đẳng nào mình cũng chẳng muốn tham quan cái giới diện chết bầm này.

Tuấn thở dài một hơi, nhảy lên giường, nhắm mắt lại.

Cũng không biết Tuấn đã ngủ được bao lâu, chỉ biết rằng lúc hắn đang say giấc thì bỗng dưng bên cạnh phát ra một tiếng nổ mạnh. Hắn giật mình tỉnh dậy, ngó nghiêng tìm kiếm.

"Đã đến giờ rồi, ra quảng trường trung tâm đi" Từ trong không khí bỗng nhiên phát ra thanh âm của vị Thiên Sinh. Tuấn lập tức hiểu ra, vừa rồi vị Thiên Sinh đã dùng bóng truyền âm để gọi hắn. Cũng không thể ngủ lại được nữa, Tuấn liền nhảy xuống giường, chỉ trong nháy mắt cơ thể đã biến mất, tốc độ thật sự quá bá đạo.

Quảng trường trung tâm của hồn giới thật sự rất lớn, có khi phải bằng 3, 4 cái sân vận động gộp lại. Tuy quảng trường rất rộng, nhưng lượng người đến đây thì lại rất ít, Tuấn đếm sơ sơ cũng chỉ có tầm 4, 5 chục người. Trong số đó có cả người thường và tử thần.

Theo những gì Tuấn biết, khi tử thần đạt đẳng cấp Từ Anh sẽ có quyền lấy vợ, sinh con. Nữ tử thần cũng vậy. Con cái của họ sẽ được sống ở Hồn giới và được giáo dục từ khi còn nhỏ, hơn nữa họ cũng được học rất nhiều pháp thuật mà chỉ Hồn giới mới có, đương nhiên những pháp thuật ấy chẳng thấm gì với tử thần, thế nhưng những pháp thuật ấy cũng không hề yếu chút nào, người mạnh nhất cũng có thể rời núi, lập bễ dễ như trở bàn tay. Tuy nhiên những người đạt đẳng cấp Từ Anh tương đối ít, đếm cả thầy cũng chỉ có 7 người.

Tuấn nheo mắt nhìn lên trên, ở chính giữa quảng trường đặt một cái bục cao, đứng trên đó là vị Thiên Sinh đại nhân kia. Ông ta vừa thấy Tuấn tới liền giơ hai tay ý bảo tất cả yên lặng, truyền hồn lực vào thanh âm, bắt đầu phát biểu.

- Như mọi người đã biết, cứ mỗi lần có tử thần mới xuất hiện chúng ta lại tổ chức một cuộc sát hạch đẳng cấp. Hôm nay cũng vậy, tôi mời mọi người tới đây để làm chứng cho một vị tử thần trẻ mới gia nhập 'Đương Tuấn'. Xin mời...

Cũng không đợi vị Thiên Sinh kia phải nhắc, Tuấn lập tức nhún chân bay lên, chỉ trong cái chớp mắt hắn đã xuất hiện bên cạnh ông ta.

Mọi người có mặt bên dưới cũng khá tò mò về gã tử thần mới này. Người thì hỏi gã đạt đẳng cấp gì, người thì hỏi hắn bao tuổi rồi... Phản kích nhất phải

kể tới mấy nữ tử thần, họ không ngờ trên hòn giới lại có một tử thần đẹp trai đến thế. Thật ra họ có biểu hiện như vậy cũng không có gì lạ, Nam tử thần muốn mạnh lên bắt buộc phải trải qua một thời gian dài khổ luyện, cường độ thân thể cũng mỗi ngày một tăng lên. Đa số bọn họ sau khi khổ luyện đi ra thường biến thành gấu mèo, trên dưới bầm dập, càng về sau sẽ càng trở lên xấu xí. Họ không giống Tuấn, hắn được tiếp nhận Lam Anh trực tiếp từ người khác, hắn chỉ cần làm chủ sức mạnh đó trong một thời gian khá ngắn nên cơ thể cũng chẳng biến đổi gì nhiều, có chăng chỉ là nước da có trắng hơn trước một chút, chắc tại vì không tiếp xúc với ánh sáng quá lâu lên mới vậy.

Tuấn cúi đầu chào tất cả mọi người một cái, rồi đứng đó không nói gì thêm.

Vị Thiên Sinh đại nhân cũng không bắt hắn phải giới thiệu nhiều, đa phần mọi người ở đây đều không để ý tới mấy cái lễ nghi tiểu tiết đó, họ chỉ cần biết lệnh bài anh đeo có màu gì, quần áo anh mặc có mấy sao, vậy là đủ.

- Sau đây là lễ kiểm chứng thực lực, xin mời cậu đặt tay lên Tử thần lệnh.

Từ giữa khoảng không bỗng vang lên một tiếng nổ nhỏ, từ chỗ vụ nổ xuất hiện một tấm lệnh bài bằng pha lê. Lệnh bài có hình bát giác, chỉ lớn hơn bao diêm một chút. Trên mặt tấm lệnh bài có khắc một hình gì đó, Tuấn có cảm giác nó giống với con mắt.

Tuấn mạnh dạn đặt tay lên tấm lệnh bài, chờ đợi kết quả. Chỉ chưa đầy 2 giây, tấm lệnh bài từ không có màu lập tức chuyển thành xanh lam, vết khắc ở mặt trên của tấm lệnh bài cũng xuất hiện rõ hơn. Quả nhiên giống với Tuấn nghĩ, vết khắc này có hình con mắt, một con mắt vô cùng lạ, việc nó lạ ở chỗ nào thì Tuấn cũng chẳng thể giải thích được.

Việc xác minh năng lực cũng không tốn bao nhiêu thời gian, Tuấn được vị Thiên Sinh kia trao cho một bộ trang phục tử thần, động viên hắn vài câu rồi thả về.

Tuấn được phép trở về nhà 20 ngày, sau đó quay lại Hòn giới để nhận nhiệm vụ. Tuấn cũng biết thời gian 20 quả thực không nhiều nên lập tức đi tới cổng không gian.

Vì đã là một tử thần nên Tuấn bắt buộc phải mặc trang phục của mình vào, tuy có chút không quen nhưng hắn cũng không có dị nghị gì.

Cổng không gian là một cánh cửa khá đặc biệt, nó được mở ra bởi các tử thần đời đầu, tuy đã tồn tại mấy vạn năm rồi nhưng nó vẫn là còn đường duy nhất có thể câu thông với tất cả các giới diện.

Canh chừng cổng không gian là một gã tử thần rất to con, hắn có đẳng cấp Hoàng Anh. Cũng vì thế Tuấn rất khách khí khi gặp hắn.

- Tiến bối, xin phép cho văn bối tiến vào giới diện số 36.

Gã tử thần kia thấy Tuấn ăn nói phải phép liền mỉm cười hỏi.

- Cậu là người mới hả? thấy mặt cậu hơi lạ.

Lần trước qua cổng Tuấn cũng biết, bất cứ ai ra vào đều phải trình lệnh bài của mình ra để xác minh, Tuấn cũng không muốn tốn nhiều thời gian liền đưa ra, mỉm cười nói.

- Đúng vậy! văn bối mới gia nhập không lâu, xin tiền bối chỉ bảo thêm.

- Ô! là Lam Anh sao, cũng không tệ. Giới diện số 36 hiện nay đang có một Hắc Anh cai quản, cậu có thể ở đó 20 ngày, nhớ đừng có làm điều gì đại dột đó. Nếu gặp ác hồn cậu có thể thanh trừ, nhưng nhớ tránh xa những người có chữ X ra nghe chưa.

- Vâng! văn bối hiểu.

Tuấn gật đầu rồi lách mình tiến vào cổng không gian.

Cổng không gian là một hệ thống đường hầm rất dài, bên trong chi chít ngã rẽ, nếu anh không cẩn thận sẽ rất dễ bị lạc đường. Ngoài ra bên trong thường xuyên xuất hiện xoáy lốc không gian, nếu anh không cẩn thận cũng có thể bị đánh cho tơi tả. Tất nhiên một tử thần rất khó có thể bị ảnh hưởng bởi xoáy lốc không gian, thế nhưng cũng có vài trường hợp hãn hữu, một vài tử thần đã bị đánh cho tan nát thân thể, bắt buộc phải nhập vào một cơ thể khác tu luyện lại từ đầu. Những người này đa phần thường chủ quan, nghĩ mình mạnh nên khinh thường tất cả.

Tuấn vốn là người cẩn thận nên cũng không mắc phải sai lầm gì, chỉ chưa đầy 20 phút hắn đã đến ngã rẽ dẫn tới giới diện số 36.

Cạch cạch... Tuấn dùng sức đẩy mạnh cánh cửa đá sang một bên, quét tấm lệnh bài vào tấm màng ngăn cách thế giới. Tức thì trong không gian liền xuất hiện những vết đứt gãy nhỏ, Tuấn nhanh chân đi ra, lập tức một thứ ánh sáng mạnh đập vào mắt hắn, đã lâu lắm rồi hắn mới thấy ánh mặt trời...

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Tử Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ác Linh

Tuấn nheo mắt quan sát khung cảnh phía dưới, khắp nơi bị bao phủ bởi những tòa nhà chọc trời. Những tòa nhà này còn cao hơn cả những tòa nhà ở hòn giới, nó cao đến mức khiến Tuấn nảy sinh nghi ngờ. "Đây thực sự là trái đất sao?"

Tuấn nhắm đôi mắt lại, điều động linh lực trong cơ thể. Tức thì, từ thân thể hắn phát ra một bước sóng vô hình cực mạnh. Bước sóng này lan ra khắp mọi hướng, len lỏi tới từng góc ngách. Cứ đứng đó hơn 10 phút, cuối cùng Tuấn mới mở mắt, lắc mình bay theo hướng Đông Nam. Trong không gian chỉ nghe thấy những tiếng nổ âm... âm vang trời.

Tuấn nhẹ nhàng đáp xuống một căn biệt thự tương đối xa hoa, thân hình từ từ mờ nhạt cuối cùng hoàn toàn không thấy nữa.

- Không ngờ mẹ mình lại sống ở một nơi xa hoa tới vậy, thử vào xem sao.

Tuấn lững thững bước vào căn biệt thự, linh thức thả ra bắt đầu tìm kiếm.

Khuôn viên căn biệt thự này có diện tích khoảng hơn 1000 mét vuông, trong đó bao gồm cả hòn nam bộ, đường đi, vườn cây v.v... Căn biệt thự được sơn màu vàng nhạt, có tất cả 4 tầng lầu, mái ngói sinh thái. Nét riêng của ngôi nhà ở đây chính là sân vườn chạy suốt chiều dài căn nhà. Trên mảnh đất kích thước 10 x 20m, theo quy chuẩn nhất định, chiều ngang của nhà khoảng 10 mét, chiều dài cũng khoảng 5, 6 mét gì đó.

Tuấn cũng không quá để tâm tới khung cảnh bên ngoài, việc hắn cần làm lúc này là tìm chỗ mẹ mình đang ở.

Tuấn bước tới bức tường trước mặt, trực tiếp đi xuyên qua.

Vừa bước vào ngôi nhà, đập vào mắt Tuấn là một không gian vô cùng rộng lớn. Theo sự sắp xếp Tuấn có thể khẳng định, đây là kiểu phòng khách nối liền phòng ăn để tận hưởng mảng xanh chạy dọc nhà. Nhưng thứ khiến Tuấn chú ý nhất lại là khung hình ở bức tường bên trái. Hắn tiến tới, nhìn thật kỹ. Thật không ngờ, người trong khung hình ấy lại chính là hắn, tuy có chỉnh sửa đôi chút nhưng cũng không quá sai lệch. Đối diện với khung hình ấy là một khung hình khác. Đây là một người đàn ông trung niên, tướng mạo khá hiền lành và phúc hậu, Tuấn cũng không biết ông ta là ai thế nên cũng chẳng mấy quan tâm đến.

Hắn theo cầu thang bước lên trên lầu. Theo những gì Linh thức của hắn cảm nhận được thì mẹ hắn đang ở trên đó.

- Mẹ... mẹ mình đây sao?

Tuấn hơi giật mình, trước mắt hắn lúc này là một cụ bà đã ngoài bách niên, mái tóc đã bạc trắng. Thân hình bà cụ rất nhỏ, có lẽ do tuổi tác quá cao nên mới vậy. Khuôn mặt, tay, chân đều in hằn nhưng nếp nhăn, nếu không phải trong người Tuấn có dao động huyết kế có lẽ hắn cũng chẳng dám tin đây là mẹ mình.

Bên cạnh bà còn có hai cậu nhóc khoảng 8, 9 tuổi gì đó. Cả hai đang loay hoay chơi trò xếp hình, thỉnh thoảng có ngẩng đầu mỉm cười với bà cụ.

Tuấn đi vòng tới phía trước mặt bà, ngồi xuống chiếc ghế đối diện, chú ý quan sát biểu cảm trên khuôn mặt bà.

Bà tuy đã rất già nhưng tinh thần xem ra vẫn còn minh mẫn, bằng chứng là thỉnh thoảng bà có nhặt một vài miếng ghép, ghép vào bức tranh cho hai chú nhóc.

Nhìn hình ảnh bà cụ đang mỉm cười nhìn hai đứa trẻ trong mắt Tuấn bỗng dưng có chút cay cay. Tuấn tự hỏi, không biết lúc mình còn ở bên cạnh bà, bà đã từng cười chưa. Thật sự là vậy, từ lúc hắn biết nhận thức đến nay, hắn chưa bao giờ thấy mẹ hắn cười, đây có lẽ là lần đầu tiên.

Hắn cũng không biết phải làm gì tiếp theo. Xuất hiện ư? Không, hắn không thể xuất hiện. Xuất hiện rồi hắn sẽ nói gì đây? 'Mẹ ơi con về rồi đây' hay chỉ gọi một tiếng 'Mẹ'?

Hắn không giống bà, hơn 100 năm qua hắn chưa hề thay đổi, còn bà thì khác, đã già đi, đã không còn là bà như trước kia nữa.

Tuấn đứng dậy, đi tới bên cạnh bà. Hắn đưa tay đặt nhẹ lên đôi vai gầy guộc ấy, thờ dài một hơi cuối cùng hắn cũng chọn cách ra đi, hắn không thể ở lại đây được nữa, có lẽ gặp được bà đối với hắn đã là quá đủ.

- 5 năm nữa... Mong rằng bọn họ sẽ chăm sóc tốt cho mẹ, mẹ hãy sống thật tốt mẹ nhé...

Tuấn ngoảnh mặt lại, nhìn mẹ mình lần cuối, thì thào một câu rồi trực tiếp biến mất.

Mang theo tâm tình nặng nề bước ra khỏi ngôi biệt thự, Tuấn cứ thế bước đi một cách vô định, trong đầu liên tục xuất hiện những hình ảnh ngày xưa.

Cũng không biết Tuấn đã đi như thế được bao nhiêu lâu, bỗng dưng phía trước có một chiếc ô tô phóng tới, theo phản xạ Tuấn lập tức nhảy sang một bên, thật may hắn không có việc gì. Tuy hắn không việc gì nhưng chiếc xe kia lại có vấn đề lớn, có lẽ vì phanh gấp nên đã bị mất lái. Lốp xe kéo theo một vệt đen thật dài, đâm thẳng vào quán ăn bên đường, may mắn trong quán ăn hiện giờ đang vắng khách nên cũng không có thiệt hại gì nhiều.

Tuấn biết mình cũng có lỗi trong chuyện này nên lập tức đi tới, giúp chủ nhân chiếc xe một tay.

- Xin lỗi! cô không có việc gì chứ?

Người lái chiếc xe này không ngờ lại là một cô gái, hơn nữa lại còn rất xinh. Cô ta cũng chỉ bị xây xước nhẹ ở cánh tay, xem ra cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn.

- Tôi không sao... không có vấn đề gì.

Cô gái khó nhọc bước ra khỏi xe, xua xua tay tỏ ý không sao hết.

- Này! cô chạy kiểu gì vậy? Làm đổ hết hàng của tôi rồi, bắt đền đi.

Ông chủ quán ăn thấy cửa tiệm của mình bị đổ vỡ thành một đồng liên xông tới, luôn miệng quát tháo.

Cả Tuấn và cô gái kia đều biết mình có lỗi nên cũng không dám lên tiếng cãi lại, lập tức lấy tiền ra trả.

Tuy nhiên khi Tuấn vừa tính móc tiền thì chợt nhớ ra, trong người hắn lúc này không có lấy 1 xu. Cuối cùng hắn đành ngượng ngùng đứng sang một bên, để cô gái lấy tiền ra trả.

Ông chủ quán ăn và cô gái kia phải tranh cãi một hồi mới giải quyết xong vấn đề bồi thường. Tuấn cũng chẳng có biện pháp gì để can thiệp, hắn vốn không có tiền, mà chiếc xe kia cũng chẳng phải của hắn.

- Trịnh Thu Hà, 19 tuổi, thời gian còn sống là 1 tiếng.. Sao? 1 tiếng?

Là một tử thần, việc xem ngày giờ mất của một người vốn là một chuyện rất dễ dàng. Cũng vì Tuấn thấy có lỗi nên tính nhớ tên cô ta, đợi khi nào có điều kiện sẽ trả nợ, ai ngờ cô ta chỉ còn sống được chưa đầy 1 tiếng đồng hồ.

- Kì quái, trên người cô ta không có bệnh tật gì, tại sao lại chỉ sống được có 1 tiếng nữa nhỉ? Phải xem thể nào đã.

Tuấn khẽ nhắm đôi mắt lại, trái linh thức ra tứ phía.

- Không ổn, có một ác linh ở gần đây, mà hình như nó đang theo sát cô gái này, mình có nên giúp cô ta không nhỉ? Đẳng nào mình cũng ở đây, giúp cô ta một lần vậy.

Nghĩ đến đây Tuấn liền hướng tới chỗ có ác linh xuất hiện.

Theo những gì Tuấn biết, ác linh vốn là linh hồn người chết, vì vương vấn với cõi hồng trần nên khi chết đi đã không chịu đầu thai. Những linh hồn này thường ẩn nấp khắp nơi với ý nghĩ sẽ mượn xác sống lại. Tồn tại càng lâu họ sẽ càng trở lên tinh quái, một số ít linh hồn có dã tính liền biến đổi thành ác linh. Những ác linh có sở thích cắn nuốt linh hồn người khác, qua quá trình cắn nuốt những ác linh này sẽ trở lên mạnh mẽ hơn. Rất nhiều ác linh có thể đối kháng lại với tử thần, tất nhiên đây chỉ là trường hợp hiếm hoi.

Những ác linh mạnh mẽ nhất trong 72 giới phải kể tới đó chính là Quỷ giới. Quỷ giới tồn tại một đạo thuật có tên 'Ngã Quỷ'. Những ác linh này khi còn sống phần lớn là những người tu tiên. Ai cũng biết, những người tu luyện tiên đạo thường có cảnh giới linh hồn rất cao, có người còn ngang nhiên bỏ qua quy luật luân hồi tiến vào đạo Ngã Quỷ, người tu tiên thường gọi những kẻ này là Quỷ tu. Quỷ tu dùng thân xác người khác để trú ngụ và tu luyện. Tuy cuối cùng những quỷ tu này đều có thể bước lên tiên giới, nhưng kì thật từ xưa tới nay vẫn chưa có quỷ tu nào được đặt chân vào cõi tiên cả, phần lớn bọn họ thường bị tử thần tiễn xuống 'Lôi không đảo' chịu hình phạt luân hồi cả cuộc đời.

- Ngươi thậm thà thậm thụt ở đây làm gì vậy? Có cần ta tiễn ngươi một đoạn không?

- Tử thần...

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Tử Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đại Chiến Với Lam Ác Linh

- Lam Anh? Không ngờ địa phương này cũng xuất hiện một gã tử thần có đẳng cấp Lam Anh... không tệ, không tệ.

Đứng đối diện với Tuấn lúc này là một ác linh có hình thù vô cùng cổ quái. Theo Tuấn biết, những ác linh xuất hiện ở trái đất phần lớn có hình dạng hồn ma, khác ở chỗ chúng thường có màu đen hoặc đỏ. Cơ thể ác linh cũng có giao động linh lực, cảnh giới càng cao chúng sẽ càng mạnh.

Nhưng ác linh này lại khác, nó có màu xanh lam, hình dạng vừa giống người, vừa giống thú. Trên mặt nó xuất hiện một lớp sừng trắng xóa giống mặt nạ. Tuấn vừa xuất hiện nó liền phát ra những âm thanh lạnh lạnh, rất khó nghe. Đường như con ác linh đứng trước mặt này không hề sợ từ thần.

Tuấn biết mình đã sai lầm, mà lại là một sai lầm vô cùng nghiêm trọng. Lúc hắn thả linh thức để xem xét xung quanh đã không chú ý tới cảnh giới cùng thân hình con ác linh này. Hắn còn nhớ rất rõ, ác linh có màu xanh lam, hồng nhật thường chỉ xuất hiện ở Quỷ giới. Chúng có cảnh giới vô cùng mạnh, một ác linh có màu xanh lam có thể dễ dàng giết chết một Hắc anh mà không tốn bao nhiêu sức. Những ác linh một khi cắn nuốt linh hồn từ thần trên mặt chúng sẽ từ từ hình thành một lớp sừng trắng đục. Ác linh càng mạnh lớp sừng ấy sẽ càng rắn chắc, luyện tới mức cực thịnh lớp sừng ấy có thể mang tới cho ác linh một sức phòng thủ vô cùng khủng khiếp. Tuấn có nhớ lảng máng, hơn 8000 năm trước một ác linh đã luyện lớp sừng ấy đến độ hóa thành khung hình. Thời ấy người được bổ nhiệm làm linh vương cũng chỉ đạt đẳng cấp Thiên Sinh 1 sao.

Từ thần một khi đạt tới đẳng cấp Thiên Sinh thật sự rất mạnh, một đòn công kích của họ có thể thổi bay cả một lục địa. Thử tưởng tượng, một ác linh tầm thường bị đòn công kích ấy đánh vào sẽ biến thành hình dạng gì? Không trực tiếp tan rã thì cũng biến thành phế thải. Nhưng tên ác linh đó lại không thế, nó đã dễ dàng đánh tan những đòn công kích của vị Thiên Sinh kia, hơn nữa cuộc chiến còn có xu thế nghiêng về phía nó.

Thật may, với sự mưu trí của mình vị Thiên Sinh ấy đã dẫn con ác linh ấy tới cổng không gian và phong ấn nó lại tại một giới diện khác. Tuấn cũng chỉ biết có thế, còn vấn đề nó được phong ấn ở đâu thì hắn cũng không dám hỏi.

Đối mặt với Tuấn lúc này hiển nhiên không phải một Ác linh tầm thường, cũng có thể nó đã cắn nuốt gã Hắc Anh đang làm nhiệm vụ ở thế giới này. Nếu đúng như vậy có lẽ lần này cái mạng của hắn rất khó bảo toàn rồi.

- Người là Quỷ tu?

Vẫn biết tên Ác linh này rất khó chơi, nhưng Tuấn vẫn thắc mắc, tại sao ở giới diện này lại xuất hiện một con ác linh màu xanh lam.

- Người nhìn còn không hiểu hay sao? Thật không ngờ trong lúc ta tìm kiếm một thân xác tốt để nhập, lại có thể gặp những hai gã từ thần. Xem ra lần này ta có thể đột phá tầng thứ 5 rồi.

Tên Ác Linh mở miệng cười the thé, linh lực xung quanh y lập tức giao động kịch liệt.

- Quả nhiên là Quỷ tu, thật không ngờ...

- Những thứ người không thể ngờ còn nhiều lắm, chỉ một thời gian nữa thôi, Quỷ chủ sẽ phá giải phong ấn. Đến lúc đó hồn giới của các người sẽ chỉ còn là một đồng đồ nát.

Nói tới đây tên ác linh liền phóng tới chỗ Tuấn, hai cánh tay kì dị liên tục đan vào nhau, thoăn thoắt kết ấn.

- Không xong!

Trên người tên Ác linh bỗng nhiên bộc phát ra một thứ áp lực vô cùng mạnh, cả không gian dường như bị thứ áp lực ấy làm cho cô đọng, ngay cả việc hít thở cũng trở nên nặng nề.

- Thiên Ngục?

Tuấn chỉ kịp nhận ra đây là chiêu thức gì thì cơ thể đã không động đậy được nữa. Cái cảm giác này thật không khác gì bị trói chặt chân tay, muốn động cũng chẳng thể động.

- Đây là người tự tìm tới xin chết, đừng trách ta độc ác nhé. Ta sẽ từ từ cắn nuốt linh hồn người, khiến người vĩnh viễn không thể tiến vào đạo luân hồi được nữa.

Tên Ác linh đột nhiên cười điên cuồng, trên tay y từ từ hình thành một con dao dài tầm 10 cm. Gã cầm con dao, hướng thẳng vị trí trái tim của Tuấn mà đâm tới.

- Đoạn hồn đao, là đoạn hồn đao? Không xong...

Tuấn sợ hãi nhìn vào con dao tên ác linh đang cầm. Nếu Tuấn đoán không nhầm nó chính là đoạn hồn đao. Đoạn hồn đao hình thành cũng có phần hơi giống với trảm hồn kiếm. Cả hai đều được hình thành khi linh lực trong cơ thể dư thừa, nó sẽ từ từ bồi đắp và tăng khả năng chiến đấu cho người sử dụng. Chỉ khác ở một chỗ, trảm hồn kiếm có thể tiến hóa còn đoạn hồn đao thì không. Đoạn hồn đao là vật vô cùng âm lạnh, nó thường dùng để cắt đứt liên kết giữa linh hồn và thể xác con người. Một khi bị đoạn hồn đao chém trúng, linh hồn trong cơ thể rất nhanh sẽ bị suy yếu, cuối cùng là thoát ra khỏi thân thể.

Tuấn hiểu tình huống của mình lúc này rất xấu, chỉ một chút nữa thôi hắn sẽ không còn mạng để sống nữa. Chết là việc ai cũng sẽ phải trải qua, nhưng chết mà không được đầu thai thì mới thật sự là đáng sợ.

- Không! mình không thể chết dễ dàng như thế được. Phải giữ lại linh hồn, có chết cũng phải giữ lại linh hồn.

Tuấn biết mình không thể sống được nữa, hắn lập tức dồn hết linh lực vào hải hồn trong cơ thể, chỉ cần con dao đâm tới hắn sẽ phát động công kích.

Tên ác linh hiển nhiên không thể biết trong đầu Tuấn đang nghĩ cái gì, còn tưởng rằng Thiên Ngục của mình rất mạnh mẽ nên vẫn điên cuồng lao tới.

Khoảng cách giữa Tuấn và gã ác linh càng ngày càng gần hơn. Khi đoạn hồn đao chỉ còn cách tim Tuấn chưa đầy 3 cm thì bỗng dừng trong không gian phát ra một tiếng nổ "ầm" cực lớn. Trong chu vi 500 mét lấy chỗ Tuấn đứng làm trung tâm, tất cả đều bị thổi bay. Từ nhà cửa, công trình giao thông, cây cối... tất cả đều biến mất không một dấu vết.

Khói bụi từ từ tản đi, từ trung tâm vụ nổ bỗng xuất hiện một bóng trắng mờ mờ, bóng trắng này lấy một tốc độ không thể tưởng tượng điên cuồng lao đi. Bóng trắng ấy vừa đi được một lúc thì bên cạnh cũng có một cái bóng khác màu lam bám theo.

- Không tệ, dám hi sinh thân thể để mở đường, tuy nhiên ngày tận của ngươi cũng không thể đổi.

Cái bóng màu xanh lam bay ở phía sau có chút tức giận nói.

- Hừ!

Bóng trắng cũng không có nói gì, chỉ hừ lạnh một cái, vẫn tiếp tục bay về phía trước.

Tuy cái bóng màu trắng bay rất nhanh nhưng cái bóng màu lam vẫn nhìn hơn một chút. Khoảng cách giữa hai cái bóng ngày một thu hẹp.

- Cứ thế này mình sẽ chẳng thể thoát được mất, phải nghĩ cách..

Tuấn vừa bay, vừa ngoái đầu lại xem xét, đầu óc liên tục nghĩ.

- Bây giờ chỉ còn cách quay lại hồn giới, hi vọng sẽ có người tới ứng cứu kịp thời.

Nghĩ vậy Tuấn liền đổi sang một hướng khác. Bay được tầm 2 phút hắn liền dừng lại bên một lỗ hổng không gian.

Lỗ hổng không gian và cổng không gian hoàn toàn khác nhau. Bên trong lỗ hổng không gian chỉ có những luồng gió xoáy, nếu không cẩn thận rất dễ bị đánh tan, kể cả linh hồn cũng khó thoát. Cũng chính vì thế rất ít người chọn cách đi qua thế giới khác bằng lỗ hổng không gian, nhưng đặt vào tình hình của Tuấn lúc này, nếu muốn quay về chiếc cổng không gian kia thì thật sự rất khó. Một là linh lực của hắn đang cạn kiệt, thứ hai tốc độ di chuyển của hắn cũng không nhanh bằng gã ác linh kia. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Tuấn chỉ biết cắn răng, lặn mình chui vào lỗ hổng không gian.

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Đại Chiến Lam Ác Linh (Cuối)

Mạc Thiếu Vân cực độ tức giận khi nhìn con mồi đã gần tới tay biến mất trước mắt. Hắn vốn là một tu chân giả tại Thiên Linh giới, hơn 200 năm trước vì tranh đoạt pháp bảo với một gã tu sĩ đẳng cấp Phân thân hậu kỳ thân thể đã bị đánh cho tan nát. May cho hắn, vì công pháp tu luyện của hắn có phần đặc cao cảnh giới linh hồn cho nên đã thoát được một mạng. Linh hồn của một gã tu sĩ có đẳng cấp Phân Thân phải nói cực kỳ mạnh mẽ, hắn có thể đi lại khắp nơi mà không hề sợ bị đạo luân hồi áp chế. Tuy chỉ là một hồn ma nhưng Mạc Thiếu Vân vẫn canh cánh trong lòng về việc thành tiên. Sau bao lần nỗ lực tìm kiếm, cuối cùng hắn cũng tìm được con đường đại đạo cho mình 'gia nhập Quỷ giới, bước vào Ngã Quỷ đạo'.

Tuy gia nhập vào Quỷ giới không lâu, nhưng với bản tính hiếu chiến hắn đã từ từ vươn lên cao. Hắn điên cuồng cắn nuốt những quỷ tu có đẳng cấp thấp hơn, càng ngày linh lực càng sung mãn. Trong vòng 200 năm hắn đã liên tiếp đột phá 4 cảnh giới.

Ngã Quỷ đạo có cách tính cảnh giới tương đối khác với tu chân giới.

Tu Chân giới thường tính cảnh giới qua linh lực phát ra từ cơ thể người tu luyện. Còn quỷ giới thì khác, họ nhận biết cảnh giới qua màu sắc linh hồn.

VD: Tu sĩ trong tu chân giới được chia làm 9 cảnh giới. Luyện thể, Toái cốt, Hóa linh, Phân thân, Ma kiếp, Hư không, Hóa hư, Hỗn độn, Nhân Long.

Tu sĩ cảnh giới càng cao, linh lực tỏa ra sẽ càng mạnh, nhưng lại rất khó phân biệt qua việc cảm nhận linh lực. Những tu sĩ có tu vi cao thâm có thể tiết chế linh lực phát ra từ thân thể, đôi khi họ có cảnh giới cực cao nhưng thực lực bộc lộ ra lại rất thấp, nói cho đúng là họ muốn 'giả trư ăn thịt hổ'. Rất nhiều trường hợp tu sĩ bị giết chết mà không thể ngờ nổi, kẻ mình coi thường lại có thực lực mạnh hơn mình rất nhiều.

Không nói đâu xa, ngay Mạc Thiếu Vân cũng bị hủy hoại thân thể vì coi thường tên tu sĩ chỉ có thực lực Toái cốt kỳ. Hắn đâu biết rằng, kẻ mà hắn coi thường lại có cảnh giới cao hơn hắn cơ chứ, cho dù chỉ hơn hắn hai bước chân, nhưng hai bước cũng đủ để khiến hắn chết cả chục lần rồi. Phân thân hậu kỳ với phân thân tiền kỳ ai thắng ai? Không cần nghĩ cũng có thể trả lời, trừ phi gã phân thân tiền kỳ có pháp bảo lợi hại, hoặc luyện một số công pháp đặc thù. Nhưng hai thứ đó Mạc Thiếu Vân lại không có, cũng vì vậy đến lúc hắn chết hắn mới biết mình quá mức tự cao, cứ tưởng rằng đẳng cấp của mình đã là bá chủ, nào ngờ núi này cao vẫn còn có núi khác cao hơn.

Tu chân đại đạo có thể che giấu thực lực, nhưng Ngã Quỷ đạo thì không, anh mạnh thế nào thì sẽ trực tiếp biểu hiện ra bên ngoài, trừ phi anh tìm được thân thể phù hợp để đoạt xá. Nhưng một khi đoạt xá anh sẽ không còn là Quỷ tu nữa, anh chỉ có thể gọi là bán quỷ mà thôi. Một kẻ nửa người nửa quỷ, có cố gắng đến đâu cũng chẳng qua nổi cảnh giới Phân thân. Cũng vì bị hạn chế về cảnh giới nên rất ít quỷ tu có ý muốn đoạt xá người tu chân, họ chẳng họ chỉ cướp thân thể của thường nhân mà thôi.

Quỷ tu cũng giống với tu chân giả, cảnh giới được chia làm 9 tầng. Tên gọi cũng rất đơn giản, tầng 1, tầng 2... đến tầng thứ 9. Thứ họ quan tâm chính là màu sắc kia.

Quỷ tu tầng 1 linh hồn sẽ có màu xám, tiếp đó là đen, đỏ, xanh lam, xanh lục, hồng, vàng, da cam cuối cùng là vô sắc.

Quỷ tu tầng trưởng vô cùng khó khăn, ngoài việc cắn nuốt linh hồn kẻ khác họ phải liên tục tìm những địa phương có quỷ khí, những nơi có âm khí thịnh vượng. Để tăng từng giai vị đã khó, đột phá từng tầng lại càng khó hơn, một khi thất bại có thể sẽ rơi vào trạng thái thoát lực, phải hơn 10 năm sau mới có thể khôi phục. Nếu trong thời gian thoát lực mà gặp quỷ tu khác chúng sẽ không hề kiêng nể mà tới cắn nuốt linh hồn anh. Cuối cùng kết cục mà một quỷ tu nhận được cũng không thể thoát khỏi cái chết, cái chết thảm khốc cực kỳ.

Luân hồi ư? Mạc Thiếu Vân cũng không dám nghĩ tới hai từ này, nếu thực sự có luân hồi thì chắc gì hán đã được chuyển sinh thành người, có khi lại biến thành súc sinh cũng nên, nếu sống làm súc sinh thì chẳng thà gia nhập Ngã Quỷ còn hơn.

Lần này vì việc đột phá tầng 5, Mạc Thiếu Vân đã cố ý đánh cắp một đạo phù có tên 'Huyền hồn giáp'. Huyền hồn giáp có thể giúp quỷ tu đi lại trong không gian xoáy lốc của lỗ hồng không gian. Y đã phải nghĩ đủ mọi cách mới lấy được thứ này từ tên đồng bọn Hoàng Minh. Cũng vì có Huyền hồn giáp trong tay, hán liền lập tức tìm tới trái đất, ở đây hán có thể tùy ý đột phá mà không sợ hiện tượng thoát lực.

Nhưng vừa tới đây hán không ngờ được mình lại chạm trán với một gã Hắc Anh, đối với hán đối phó với một Lam Anh còn có chút khó khăn chứ một Hắc Anh thì thật sự không có cửa với hán. Hán dễ dàng giết chết gã tử thần đó, cắn nuốt linh hồn. Hán thật sự không ngờ rằng, khi cắn nuốt linh hồn gã hắc anh, thực lực của mình lại thăng tiến nhanh kinh khủng, hán đoán chỉ cần một chút nữa thôi liền có thể trực tiếp đột phá.

Đang hí hửng với cái ý nghĩ sắp đột phá hán không ngờ lại gặp một thân thể cực tốt để trú ngụ. Tuy thân thể này là của nữ nhân nhưng quỷ tu thì đâu có kén chọn, chỉ cần thân thể này có thể giúp y thăng tiến thực lực y sẽ không màng giới tính mà cướp về.

Cũng chẳng biết hôm nay hán ra đường có phải đã dẫm cút hay không, hán vừa cắn nuốt một gã Hắc anh xong, lại không ngờ có một gã Lam Anh khác tự tìm tới thí mạng. Nói thật nếu gã Lam Anh này tới trước đó vài tiếng hán còn có chút sợ hãi, nhưng bây giờ thì khác, hán vừa mới cắn nuốt linh hồn một gã Hắc Anh xong, thực lực đã không còn như trước nữa.

Đáng tiếc, hán còn đang hí hửng vì gã Lam Anh này sắp bị cắn nuốt thì không ngờ hán lại chơi đòn tự bạo thân thể. Mạc Thiếu Vân thật sự có chút thần phục gã tử thần này, trong lúc nguy kịch lại có thể trấn tĩnh đến mức dùng đòn tự bạo để chạy trốn. Tuy nhiên chạy trốn trước mặt hán đâu có dễ vậy, dùng nói bây giờ thực lực của hán đã tăng tiến, ngay cả lúc chưa tăng tiến một linh hồn nhỏ nhoi làm sao có thể chạy thoát khỏi y.

Bay không biết bao nhiêu lâu, Mạc Thiếu Vân liền có thể cảm nhận được tên tử thần này đã sắp cạn kiệt linh lực, cơ hội của mình cũng sắp tới rồi. Thật không ngờ, miếng ngon tưởng rằng đã đưa tới miệng lại đột nhiên biến mất, phút chót hán chỉ còn biết hậm hực đứng trước lỗ hồng không gian, nửa muốn phi vào, nửa lại không.

- Lần đột phá này vô cùng quan trọng, nếu mình thất bại rất có thể sẽ không còn có lần sau nữa. Bây giờ kẻ có thể giúp phần trăm tiến cấp của mình tăng lên đang ở trong đó, liệu có nên vào không?

Mạc Thiếu Vân suy tư một lúc, nửa không muốn vào, nửa lại sợ mình tiến cấp không thành công, cuối cùng vẫn phải tiếp cận cái chết, một cái chết vô cùng khó chịu.

Nghĩ tới cái chết khó chịu ấy, cả người Mạc Thiếu Vân bỗng dưng run rẩy mấy cái. Cuối cùng hán chỉ biết lắc mình chui vào lỗ hồng không gian, miệng thầm than 'giá như mình còn huyền hồn giáp thì tốt rồi'.

Tuấn đang điên cuồng bay đi, thân thể liên tục bị gió xoáy cắt qua, linh hồn càng ngày càng trở lên yếu đuối. Tuy vô cùng suy nhược nhưng Tuấn biết lúc này mà không chạy thì ngay cả cái linh hồn yếu nhược này cũng không giữ nổi nữa, chết mà không được đầu thai, cái kết cục này quá mức bi đát rồi.

Tuy đang phải đối phó với gió xoáy nhưng Tuấn vẫn không quên theo dõi động tĩnh phía sau, hán không tin tên Ác linh kia lại dễ dàng để hán thoát. Quả thật không ngoài dự liệu của Tuấn, gã ác linh cũng đang điên cuồng đuổi theo, khoảng cách giữa hai bên càng ngày càng thu hẹp.

- Tên nhãi ranh, tưởng rằng có thể thoát khỏi tay ta ư? Đừng có mơ.

Mạc Thiếu Vân thấy mình dễ dàng đuổi kịp thì nhất thời hưng phấn lạ thường, liên tục phát ra những thanh âm chói tai.

- Mẹ nó! chẳng nhẽ ngay cả linh hồn mình cũng không thể bảo toàn được sao?

Tuấn âm thầm chửi rủa không thôi, tốc độ bay cũng nhanh hơn không ít.

Thấy tốc độ của Tuấn tăng nên nhưng Mạc Thiếu Vân vẫn không hề tỏ vẻ không vui, trái lại y càng phấn khích hơn. Tuấn tăng tốc như vậy có nghĩa gì? Chắc chắn linh lực của hán tiêu hao càng ngày càng nhanh, đến lúc đó cho dù hán không dừng lại vì cạn kiệt linh lực thì linh hồn cũng bị gió xoáy đánh tan. Mạc Thiếu Vân không sợ linh hồn hán phân tán, hán là một Lam ác linh tất nhiên có thể dùng Thiên Vực để duy trì trạng thái phân tán này, đến lúc

đó hẳn chỉ việc tới mà hưởng thụ thành quả thôi.

Quả nhiên tốc độ của Tuấn chỉ tăng được một lúc liền chậm lại, màu sắc linh hồn càng ngày càng âm đậm, dường như không thể trụ nổi nữa rồi.

- Cơ hội...

Mạc Thiếu Vân biết cơ hội của mình đã tới, hẳn điên cuồng lao tới, cảm giác này khiến hắn hưng phấn đến kì lạ.

Nhưng Mạc Thiếu Vân không hưng phấn được bao lâu thì bất chợt bên sườn có thứ gì đó lạnh lạnh thổi qua. Vốn là một Quỷ tu tầng thứ 4, hắn lập tức phản ứng lại, nhưng thật sự đã quá muộn rồi, thứ lạnh lạnh mà hắn cảm nhận được không ngờ lại là trăm hồn kiếm. Trăm hồn kiếm?

Mạc Thiếu Vân bất chợt hét lên một tiếng thảm thiết "không thể nào, hết lần này tới lần khác, tại sao ta vẫn cứ kiêu ngạo như thế..."

Thanh trăm hồn kiếm trực tiếp thu thập linh hồn gã ác linh lại, biến mất tại chỗ. Tuấn âm thầm thở ra một hơi, hắn không ngờ cái bẫy này lại thành công. Hắn biết chắc mình sẽ chết, nhưng chết mà không một chút phản kháng hẳn thật không cam tâm. Hắn chỉ muốn để tên ác linh ấy mất một thứ gì đó là đủ, không ngờ tên này quá kiêu căng, ngay cả một chút đề phòng cũng không có, cuối cùng lại bị cái bẫy vô cùng sơ đẳng của hắn giết chết.

Tuấn giờ tay bắt lấy thanh trăm linh kiếm, mỉm cười một chút, nhưng rất nhanh Tuấn nhận ra có cái gì đó không đúng, hắn quay phắt lại, trên mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Âm thanh vù vù như vũ bão thổi tới, hắn chỉ kịp nói một câu "hông bét" thì tri giác đã bị cắt đứt.

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Liệu Đây Có Phải Xuyên Không?

Hồn giới, chủ điện tầng 52:

Một gã tử thần bộ dạng hớt hải, lao xộc vào trong phòng, sợ hãi nói.

- Thiên Sinh đại nhân, hông rồi, hông rồi...

Vị Thiên Sinh Hoàng Quý đang ngồi nhắm mắt tu luyện tại một góc phòng, vừa thấy gã tử thần chạy vào liền bắt giác mờ mắt, nghi hoặc hỏi.

- Có chuyện gì? cứ bình tĩnh nói.

Gã tử thần cố gắng điều hòa nhịp thở, mất một lúc hắn mới mờ lời.

- Đại nhân! Phong ấn quỷ chủ xảy ra vấn đề, có lẽ nó sẽ sớm thoát.

- Sao? Phong ấn xảy ra vấn đề?

Vị Thiên Sinh đại nhân vừa nghe tới đây liền giật bắn mình, hắn bật dậy, lao tới cái bàn làm việc.

- Vâng! Vẫn chưa hết, đã có hai tử thần bị mất liên lạc, cả hai đều đến giới diện số 36. Một Hắc Anh và một Lam Anh.

Tên tử thần lòi trong người ra một tấm bảng nhỏ, cung kính đưa lên chỗ vị Thiên Sinh.

- Sao? giới diện số 36? Hồng bét... Mau phái người đi điều tra, càng nhanh càng tốt.

Vị Thiên Sinh vừa nhớ tới tên tiểu tử có Hải hồn cùng linh lực cũng đang thăm người thân ở giới diện đó, lập tức cảm thấy bất an. Nghĩ ngợi một lúc hắn liền phái tên tử thần đưa tin đi tra xét kĩ.

Đội tên tử thần ấy rời đi, ông ta liền kết ấn, trong không khí xuất hiện một quả cầu lửa màu đỏ, quả cầu chớp động một lúc lập tức biến mất.

"Giết, cắn nuốt, ta phải sống, ta phải sống..." Vô vàn hình ảnh kinh dị giống như một cuốn phim tua nhanh liên tiếp chạy qua đầu Tuấn. Những hình ảnh ấy tà dị tới mức dường như thôi thúc Tuấn thực hiện theo. Giết chóc để được sống, cắn nuốt để được sống, bắt chắp thủ đoạn để được sống.

- Không...

Tuấn giật mình tỉnh dậy, hai tay ôm đầu, kêu gào thảm thiết...

- Cậu nhóc, này... tỉnh lại, tỉnh lại...

Một thứ thanh âm khàn khàn cùng đôi tay gầy guộc khẽ lay lay đôi vai Tuấn. Tuấn giật mình đứng phắt dậy, đôi mắt đỏ lòm vô cùng tà dị. Hắn thờ hồng học, miệng nhe ra, gần như muốn cắn chết kẻ đang đứng trước mặt hắn.

- Không! không..

Tuấn cố gắng khống chế lại sự thôi thúc ấy, nhưng càng muốn phản kháng đầu hắn lại càng trở lên đau đớn. Tuấn biết mình đang bị linh hồn tên ác linh kia ám ảnh, nếu không cưỡng chế lại được sự thôi thúc ấy, rất có thể hắn sẽ bước vào đạo Ngã Quỷ.

Sự dày vò từ trong tâm thức khiến Tuấn không thể chịu nổi nữa, hắn muốn lao tới giết chết kẻ đứng đằng trước kia. Thế nhưng đúng lúc hắn muốn phi tới thì bất chợt có một thứ gì đó rất rắn đập vào gáy hắn. Hắn kinh hãi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trước mặt là một cô gái có dáng người rất cao. Dáng hình ấy chỉ chạy xoẹt qua mắt hắn một giây, hắn trực tiếp gục xuống, hôn mê bất tỉnh.

- Tiểu thư, cậu nhóc này dường như không được bình thường cho lắm. Vừa rồi nhìn hắn rất giống một con quỷ chứ không phải con người.

Một lão già có giọng nói khàn khàn đưa tay vuốt vài giọt mồ hôi trên trán, lại nhìn xuống tên thanh niên đang nằm bò dưới đất, trong mắt không giấu nổi sự sợ hãi.

Đứng trước mặt ông ta là một người phụ nữ tuổi tầm 27, 28 gì đó, vô cùng xinh đẹp. Nghe ông lão nói vậy cô ta cũng gật đầu nói.

- Chú Dương đừng sợ, hắn ta chỉ bị Quỷ ám mà thôi, đợi thầy pháp về hóa giải chắc sẽ không có chuyện gì đâu.

Ông lão vốn định nói gì đó, nhưng nghe tiểu thư của mình khuyên can nên cũng không nói gì nữa. Ông thở dài một hơi, tiến tới, dìu Tuấn đặt lên giường.

Một làn gió nhẹ lùa qua mái tóc, vuốt ve, mon tron khuôn mặt Tuấn. Tiếng đàn êm ái, tình tứ từ xa xa vọng lại. Bầu trời đêm quang đãng, ánh trăng vàng luồn lách qua khung cửa sổ, giống như có ma lực, khẽ vỗ vào vai hắn, đánh thức hắn dậy.

Tuấn theo bản năng bật dậy, ngó nghiêng xung quanh như muốn tìm thứ gì đó.

- Đại Nam lục địa? Mình đã xuyên không ư?

Tuấn có chút giật mình vì trong đầu hắn đang chứa vô vàn kí ức kì lạ, hắn dám chắc những kí ức này không phải của hắn. Trước kia hắn cũng thường xuyên đọc mấy bộ truyện của các tác giả trẻ, họ có đề cập tới vấn đề chết đi sống lại, hay nói đúng hơn là trọng sinh. Nhưng trọng sinh mà tiến vào một thế giới khác, cái này liệu có phải xuyên không hay không?

Tuấn cả kinh phi tới chậu nước rửa mặt đặt ở cuối giường, muốn nhìn rõ diện mạo lúc này của mình.

- Không phải chứ? Không có thay đổi gì? Vậy khối thân thể này là?

Tuấn có chút ngạc nhiên, hắn còn tưởng linh hồn mình đã vô ý đụng trúng một thân xác nào đó rồi nhập vào. Nhưng khi hắn nhìn vào chậu nước thì lại cảm thấy kì lạ, cái bóng của mình trong chậu nước vẫn không có gì thay đổi, vậy cái thân xác mình chơi đùa tự bạo là sao? Phải chăng mình vừa trải qua một giấc mơ?

- Ách! sao gáy mình đau thế nhỉ? Khoan đã! đau ư?

Tuấn cố moi móc những kí ức trong não. Bỗng dưng hắn hiểu ra vì sao mình vẫn còn sống.

Ngày đó khi hắn vừa thu thập hồn kiếm về thì bất chợt có một luồng "lốc cực" thổi qua. Lốc cực không giống gió xoáy không gian. Nó là một cơn lốc thổi từ các cực của một tinh cầu, bất cứ tinh cầu nào đang có sự bất thường đều xảy ra hiện tượng lốc cực này. Lốc cực rất ít khi tiến vào lỗ hổng không gian, nhưng chỉ là rất ít chứ không phải không từng xảy ra. Không thể ngờ rằng kẻ đụng trúng lốc cực lần này lại là Tuấn.

Tuấn biết lúc đó chắc chắn linh hồn mình sẽ bị từ trường trong lốc cực đánh cho tán loạn. Nhưng cuối cùng chuyện gì xảy ra thì hắn không còn nhớ gì nữa. Hắn lại tiếp tục moi móc một chút, khắp nơi đều tràn ngập xác chết, một cuộc chiến kinh thiên động địa xảy ra. Hải Bắc đế quốc cùng An Nam đế quốc xảy ra tranh chấp vài lãnh thổ vùng giáp ranh. Hải Bắc đế quốc vốn người đông thế mạnh nhưng luôn luôn có ý muốn cướp đất của nước khác để mở rộng lãnh thổ. Trong lịch sử Hải Bắc cùng An Nam đã xảy ra vô vàn lần tranh đấu. Tuy Hải Bắc là một quốc gia hùng mạnh nhưng không có nghĩa họ chiến thắng, hầu hết khi tới An Nam đều bị đánh cho tan tành. Lần này cũng vậy, tướng quân Thiết Kì Trân vừa tiến vào lãnh thổ An Nam đã bị Nguyễn Hoàng cầm quân vây chặn.

Tuy An Nam đã dành chiến thắng nhưng không thể nghi ngờ tổn thất của họ là rất lớn. Tuấn nghĩ sơ sơ họ cũng phải thiệt hại tới gần 4 vạn người chứ chẳng chơi, thế nhưng bên Hải Bắc thì khỏi phải nói, toàn quân đều bị diệt, một mống cũng chẳng còn. Moi móc một hồi cũng không thể tìm được gì nữa, cuối cùng Tuấn đành buông bỏ không nghĩ nữa. Nếu hắn đoán không nhầm, có lẽ lốc cực đã thổi linh hồn hắn tới đây, lại may mắn vút hắn đúng nơi xảy ra cuộc chiến. Thử nghĩ xem, một nơi chứa đầy linh hồn người chết. Những linh hồn này phần lớn là của phạm nhân, vậy không phải sẽ bị linh hồn tử thần của hắn thanh tẩy hay sao? Nếu đúng như vậy linh hồn hắn sẽ được củng cố một cách nhanh chóng. Tử thần vốn gần như bất diệt, chỉ cần linh hồn vẫn còn tồn tại họ có thể thống qua hấp thụ linh hồn từ những hồn ma mình thanh tẩy để một lần nữa tái sinh. Mà Tuấn là ai? là một tử thần. Một linh hồn tử thần đứng giữa hàng chục vạn hồn ma, thì chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây?

Đã có câu trả lời hợp lý, Tuấn liền thở ra một hơi, không nghĩ ngợi nữa, đứng dậy, bước ra ngoài.

Tuấn theo tiếng đàn cứ thế đi tới, trên đường có rất nhiều loại kì hoa dị thảo tỏa mùi hương thơm ngát, bất giác làm cho tâm tình hắn ổn định lại vài phần.

Xuyên qua một gò đất nhỏ, đập vào mắt hắn là một thân ảnh cực kỳ xinh đẹp. Nàng ngồi dưới một mái đình khá trang nhã, tay gảy một loại đàn gì đó mà Tuấn không biết tên. Nàng vận một bộ váy áo màu hồng nhạt làm nổi bật lên phong cách cao quý, mái tóc dài đen tuyền buông xõa tựa như dòng suối, phủ xuống tấm thân thanh mảnh, dáng vóc toát lên vẻ yếu điệu tú lệ, ngũ quan ưu nhã tinh xảo. Vẻ đẹp ấy khiến Tuấn phải âm thầm thốt lên "Mỹ nhân"

Tuấn nhẹ nhàng tiến gần mái đình hơn một chút, bước chân cực kỳ chậm rãi, hắn không muốn sự có mặt của mình khiến cô gái này không vui.

- Là ai? ra đây...

Tuấn rõ ràng đã đi cực kỳ nhẹ, đến mèo còn chưa đi nhẹ nhàng bằng hắn, thế nhưng chuyện này là sao? cô ta vẫn phát hiện ra?

- Xin lỗi, làm phiền cô rồi...

Tuấn xấu hổ gãi gãi cái đầu, nhanh chóng đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Gia Nhập Hóa Ảnh Môn

Tuấn biết mình không nên nhìn lên người khác nên cũng chỉ biết nói câu xin lỗi, từ từ đi ra.

Ở trái đất Tuấn vốn là một kẻ đào hoa có tiếng nên rất nhanh lấy lại bình tĩnh, không chú ý tới vẻ đẹp của cô gái này nữa, mạnh dạn tiến tới, đưa tay ra bắt.

- Xin lỗi vì đã làm phiền, chúng ta có thể làm quen được không? Tôi họ Dương, tên một chữ Tuấn.

Cô gái kia có chút nghi hoặc nhìn Tuấn, hắn nói gì cô thật sự không hiểu, lại còn chia tay ra nữa chứ.

Thấy cô gái đang chau mày nhìn mình, vẻ mặt giống như có chút khó hiểu Tuấn liền nhớ ra mình đang xài ngôn ngữ của quê hương. Hắn có chút bối rối, gãi gãi đầu nói.

- Ách! Quên mất... Xin lỗi! vừa rồi tôi nói chuyện bằng ngôn ngữ của quê hương tôi, thật không phải. Tôi tên Dương Tuấn, liệu có thể làm quen với cô không?

Cô gái hiển nhiên đã hiểu Tuấn nói gì, mỉm cười đáp.

- Không có gì, tôi tên Tịch Nguyệt, tuy nhiên chúng ta đã quen nhau khá lâu rồi, có lẽ đã hơn 5 năm.

Tuấn có chút nghi hoặc nghĩ: "Sao lại là 5 năm? Chẳng phải vừa mới quen hay sao chứ? Khoan, hình như lúc mình tỉnh lại có thấy một thân ảnh cô gái cùng một ông già, không phải là cô ấy chứ?"

- Xin lỗi, hình như tôi vừa mới gặp cô mà, sao lại nói quen nhau 5 năm.

Tịch Nguyệt hiển nhiên cũng hiểu vì sao Tuấn lại nghi ngờ, cô mỉm cười đáp.

- 5 năm trước khi tôi và chú Dương tới thăm một người bạn đã vô tình đi ngang qua Cổ Hà. Lúc đó khắp nơi toàn là xác chết, nếu tôi đoán không nhầm chắc ở chỗ đó vừa xảy ra chiến tranh. Nhưng khi tôi xuống kiểm tra thì bất ngờ thấy một người vẫn còn sống, thấy có thể cứu sống nên tôi đã đưa người đó về đây...

- Và người đó chính là tôi?

Tuấn lập tức hiểu ra vấn đề: "Thì ra cô gái này tưởng mình là binh lính chết trận, đây không biết là phúc hay là họa nữa"

- Không sai! tất nhiên tôi cứu anh cũng không phải vì anh có cơ hội sống sót, tôi cứu anh còn vì phát hiện ra người anh có linh căn.

Tịch Nguyệt ánh mắt trong như mặt hồ, nói chuyện không hề giấu diếm.

- Linh căn?

Tuấn đương nhiên biết linh căn là gì, thế nhưng hắn lại cố tình giả bộ không biết, hắn không muốn bị người khác chú ý.

- Có lẽ anh không biết cái gọi là linh căn kia có công dụng gì. Anh xem nhé.

Tịch Nguyệt chẳng nói chẳng rằng, bàn tay khẽ điểm nhẹ vào không khí, lập tức từ chỗ đó nổi lên một trận giao động kịch liệt. Giao động tan đi, chỗ đó liền xuất hiện một quả cầu lửa bập bùng, dù không có gì duy trì nhưng nó vẫn cháy.

- Cái này? cô làm cách nào vậy?

Tuấn làm bộ kinh hãi, hắn biết đây chỉ là một pháp thuật nhỏ của người tu đạo mà thôi, nhưng nếu tỏ ra hiểu biết có lẽ hắn sẽ bị cô gái này chú ý cũng nên. Dù sao đi nữa cô ta vẫn còn nghĩ Tuấn là một tên linh quèn, mà linh quèn thì sao biết được trên đời có người tu tiên kia chứ. Hơn nữa lúc này hải hồn trong người hắn đang bị suy kiệt tới mức vắt không ra nổi một giọt, nếu cô gái này không có thiện cảm với hắn lập tức chém hắn thành vài đoạn thì khổ rồi. Tuấn không biết cái thân thể này sẽ được hồi sinh lần tiếp theo hay không nữa.

Tịch Nguyệt thấy Tuấn tỏ ra sợ hãi cùng tò mò liền mỉm cười đáp.

- Đây là hòa cầu thuật, một phép thuật sơ đẳng của người tu tiên, chỉ cần tu sĩ tiến cấp luyện khí lập tức có thể học.

Tuấn hơi khựng lại, chẳng phải hệ thống phân cấp trong tu chân giới đầu tiên là luyện thể sao? Sao bây giờ lại là luyện khí? Nhưng Tuấn lập tức hiểu ra, đây không phải là Thiên Linh giới của gã Ác Linh kia mà là một giới diện hoàn toàn khác. Giới diện không giống nhau, hiển nhiên hệ thống tu luyện cũng không thể giống nhau rồi. Nghĩ thông suốt Tuấn lại giả bộ kinh ngạc hỏi.

- Vậy làm cách nào để tiến cấp luyện khí? liệu tôi có thể tiến cấp không?

Tịch Nguyệt thấy Tuấn có chút hưng phấn liền đặt cây đàn sang một bên, mỉm cười nói.

- Tất nhiên là được, nhưng muốn tu luyện trước tiên anh cần phải gia nhập vào một môn phái nào đó.

Nhân thân Tuấn lập tức sáng lên, gấp gấp hỏi.

- Không biết tôi phải đi đâu để bái sư đây? Tôi rất muốn được như cô.

Thấy Tuấn như vậy Tịch Nguyệt không khỏi mỉm cười nghĩ: "Lần này mình lập công lớn rồi, người này có dị linh căn, chẳng phải sẽ giúp môn phái có thêm một đệ tử giỏi hay sao?" Nghĩ đến đây cô ta liền không khỏi chờ mong, có lẽ trường môn sẽ trọng thưởng cho cô một pháp khí tốt cũng nên.

- Này! cô có nghe tôi nói không vậy?

Thấy cô gái này cứ nhoeo miệng cười trộm, Tuấn chỉ biết vỗ vỗ xuống mặt bàn, cố đánh thức cô ta dậy.

- Anh không cần kiếm đâu xa, chẳng phải anh đang ở Hóa Ảnh môn sao? Nếu anh chịu ra nhập tôi sẽ nói với trường môn sư thúc.

Tịch Nguyệt bị hắn đánh thức cũng không có vẻ gì không vui, lập tức giải đáp thắc mắc cho hắn.

- Ô! vậy làm phiền cô nương rồi.

Tuấn học theo mấy kiểu cảm tạ trong phim cổ trang, mỉm cười nói.

- Không có gì, không có gì.

Thấy Tuấn đồng ý gia nhập nên Tịch Nguyệt rất phấn chấn, không nói năng gì, đem cây đàn của mình đặt lên bàn, bàn tay như có ma lực dạo một bản nhạc cực kỳ êm ái.

Tuấn thấy thế cũng không hỏi gì nữa, tập trung nghe cô gảy đàn. Phải mất hơn nửa tiếng sau tiếng đàn mới dừng lại. Tuấn không khỏi vỗ tay tán phục, không ngờ loại đàn này lại có phát ra những thanh âm tuyệt tới vậy. Không những đàn mà ngay cả người đàn cũng là một tài năng hiếm gặp, chỉ một cây đàn nhỏ mà có thể đánh ra một bản nhạc đầy âm điệu, theo Tuấn nghĩ cây đàn này hẳn không hề kém guitar ở thế giới kia là bao.

Hai người vốn có tâm tình vui vẻ lên nói chuyện rất chi ưng ý. Tuấn thuận tiện hỏi luôn mấy việc trong tu tiên giới. Cũng vì Tuấn đã đồng ý gia nhập môn phái nên Tịch Nguyệt không hề giấu diếm mà trả lời hết.

Qua một hồi lâu tìm hiểu cuối cùng Tuấn cũng biết tu chân giới ở đây chia cấp độ như thế nào. Đầu tiên phải kể tới chính là Luyện Thần, tiếp theo là luyện khí, Tâm Liên, Ảo Ảnh, Ma kiếp, Hư không, Hóa hư, Hỗn độn, Nhân Long.

Nhìn chung hệ thống tu luyện cũng không khác so với Thiên Linh giới là bao, chỉ khác ở mấy giai đoạn đầu mà thôi.

Theo những gì Tuấn moi móc trong kí ức của tên Ác Linh. Khi tiến vào luyện thể tu sĩ sẽ tập cho thể chất mình vững mạnh, tránh mọi tổn thương cơ bản,

đặt tiền đề cho việc củng cố tâm cảnh. Tiếp theo là Toái cốt. Tầng này giúp xương cốt người luyện được củng cố lại, chắc chắn hơn, dẻo dai hơn. Hơn nữa nó cũng là giai đoạn đã thông những kinh mạch bị tắc nghẽn, giúp máu huyết tinh lọc tốt hơn.

Sau khi Toái cốt thành công tu sĩ sẽ tiến vào cảnh giới Hóa Linh. Lúc này linh lực trong cơ thể sẽ tụ tập tại đan điền, linh lực kết hợp với xương cốt hình thành nên một thứ vũ khí đặc thù dành riêng cho người luyện. Cũng tới tầng này trong cơ thể tu sĩ sẽ xuất hiện nhân hỏa. Cảnh giới tu sĩ càng cao nhân hỏa sẽ càng mạnh. Nhân hỏa trong cơ thể tu sĩ sẽ từ từ tôi luyện vũ khí đặc thù kia. Khi vũ khí ấy luyện tới đỉnh cao tu sĩ có thể thông qua ý nghĩ mà phát động công kích.

Nhìn chung hệ thống tu luyện ở Thiên Linh giới khá đặc thù, sức mạnh họ mang cũng có chút khác biệt. Tuy nhiên khả năng tiến cấp của họ rất thấp, cũng vì vậy mà tên Ác Linh kia dù rất mạnh nhưng cũng chỉ tiến được vào Phân thân thời kì đầu, thậm chí cảnh giới cũng chưa được bồi đắp kĩ càng đã bị giết chết rồi.

Suy cho cùng, có lẽ cũng vì hấn quá mức ngông cuồng. Đồng ý là lúc đó hấn rất mạnh, nhưng mạnh mà chủ quan quá mức cũng phải chết. Điều này Tuấn hoàn toàn có thể hiểu được, lấy VD trận chiến lúc trước với hấn là có thể thấy. Nếu lúc đó hấn chỉ cẩn chú ý một chút, ổn định một chút thì đâu tới mức bị hèn phi phách tán chứ.

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Gia Nhập Hóa Ảnh Môn (2)

Hải Minh nằm ở phía bắc An Nam, diện tích không quá lớn nhưng bù lại có rất nhiều núi non, sông suối. Hải Minh rất ít dân cư, có đường biên giới giáp với Bắc Hải đế quốc.

Còn Kiến An lại trải dài tới tận phía tây Hải Minh, ước tính cũng phải vài ngàn dặm, chẳng những có vô vàn các loại dã thú, độc trùng mà còn có cả người cổ đại. Thậm chí thỉnh thoảng có vài kẻ phạm nhân kẻ lại rằng đã nhìn thấy thần tiên, yêu quái hình người xuất hiện. Những câu chuyện này càng khiến cho nơi đây trở lên huyền bí.

Người thế tục đương nhiên không thể ngờ được rằng Hóa Ảnh môn đã tồn tại ở giữa tòa núi non trùng điệp này cả mấy ngàn năm rồi. Hơn nữa Hóa Ảnh môn còn là một trong những môn phái tu tiên hùng mạnh nhất An Nam.

Từ trên nhìn xuống, Hóa Ảnh môn và những dãy núi khác cũng không khác gì nhau, cũng có sơn lĩnh hiểm trở, cây cối um tùm rậm rạp, nhưng trên thực tế, nó được một tòa kỳ môn đại trận siêu lớn bao trùm, tất cả đều là ảo ảnh mà thôi. Phía dưới thực ra đã sớm mọc lên vô số lâu đài, đại điện, lại còn có cả một số người tu tiên chân đạp pháp khí hình chiếc thuyền bay qua bay lại không ngừng.

Người đứng đầu Hóa Ảnh môn bây giờ là Vũ Huy Căn, tuổi đã hơn trăm nhưng trông vẫn có dáng vẻ của một trung niên ba, bốn mươi tuổi, thân mang tu vi Luyện khí giai đoạn cuối. Vũ Huy Căn từ khi sinh ra đã có tính trầm ổn, có tài tổ chức, có uy vọng rất cao trong bốn môn, các trưởng bối và sư huynh đệ của hấn đều cực kỳ tín phục.

Nhưng hôm nay, vị chương môn luôn thông dong tự tại, tràn ngập tự tin này lại đang chau mày ngồi trên chủ vị ở đại điện, thờ dài nhìn cuộc cãi nhau kịch liệt giữa một vị người trung niên và một cô nương nhìn mặt mà khó đoán được tuổi. Còn ở hai bên đang có hơn mười tu sĩ khác cũng đang nhìn, những người này đều là nhân viên quản sự của Hóa Ảnh môn, tu vi thấp nhất cũng là Luyện khí tầng thứ 3.

- Hoàng sư huynh! Rõ ràng trong sơn môn đã có quy định, những đệ tử trong phái một khi đạt tới cảnh giới luyện thần tầng 12 sẽ được ban tặng một viên luyện khí đan, tại sao hôm nay sư huynh lại từ chối không cấp cho cháu ta mà lại cấp cho một gã đệ tử mới nhập môn? Như vậy có phải rất không công bằng không?

Cô gái giận tới mặt mày đỏ bừng, xông tới quát lên với người đàn ông trung niên.

- Linh sư muội, việc này hoàn toàn chỉ là ngẫu nhiên mà thôi! Linh sư muội cũng biết đấy, người sở hữu dị linh căn thực sự rất quý hiếm. Có lẽ cả trăm năm mới có một người sở hữu thứ linh căn này xuất hiện. Chúng ta phải mất bao tâm huyết mới mới được hấn gia nhập bốn môn, làm sao chúng ta có thể mặc kệ không hỏi tới, ta cá với muội nếu những phái khác biết được tin này chắc chắn sẽ tìm tới, không những tặng một viên, có lẽ hai, ba viên cũng được.

Người trung niên thần tình không đổi, nhẹ nhàng nói.

- Nhưng người này căn bản không phải là người của gia tộc tu tiên, hấn đến cùng cũng chỉ là một tên lính quen gần chết ngoài chiến trường mà thôi, vậy mà cũng phải cho hấn một viên luyện khí đan hay sao? Ta thấy chỉ cần cho hấn gia nhập môn phái đã coi như hấn có phúc đức lắm rồi.

Vị Linh sư muội vẫn không có thay đổi chủ kiến, hừ lạnh nói.

- Linh sư muội, không thể nói như vậy được! Muội cũng biết đấy, Hóa Ảnh môn của chúng ta đã không còn hưng thịnh như trước nữa rồi? Nói không đâu xa, chỉ cần nhìn vào lượng luyện khí đan được cấp lần này thì biết. Trăm năm trước chẳng cần chúng ta phải xin xỏ cũng đã có hơn mười viên. Lần này muội nhìn xem, ta và chưong môn sư huynh phải năn nỉ hết buổi họ mới bố thí cho 5 viên. Muội nghĩ ta hẹp hòi ư? Cái Hóa Ảnh môn chúng ta cần lúc này chính là nhân tài, là nhân tài muội hiểu chưa? Nếu muội vẫn quyết liệt phản đối, vậy muội hãy thử đi. Muội thử rằng sẽ giúp cháu gái muội tiến vào luyện khí kì ta sẽ đồng ý dâng một viên cho muội.

Vị Hoàng sư huynh nói xong, tay khẽ phất, một chiếc hộp ngọc tỏa hương thơm ngát liền xuất hiện.

Linh sư muội làm sao dám phát ra lời thể có hậu hoạn lớn như vậy chứ? Nên nhớ, cháu gái nàng tư chất cực thấp, dù có ăn luyện khí đan này vào cũng chỉ tăng được tối đa 2% tỉ lệ cấp mà thôi, nếu giờ nàng phát lời thể chẳng phải sẽ hết đường hay sao chứ? Nên nhớ người tu luyện tiên đạo kĩ nhất là vương phải tâm ma, mà phần lớn tâm ma sinh ra là do phát lời thể độc mà ra. Nếu lần này cháu gái nàng không tiến cấp, chẳng phải từ nay trở đi nàng sẽ đoạn tuyệt với cơ hội tiến cấp hay sao?

- Nhưng tại sao lại phải lấy của cháu ta? Lấy của người khác không được sao?

Linh sư muội vẫn không cam lòng, lớn tiếng hỏi.

- Việc này là do cháu của sư muội tư chất quá kém, đã vậy lại không chịu tu luyện. Muội nghĩ mà xem, mười năm trời chỉ tiến từ luyện thần cấp mười một lên luyện thần cấp mười hai, thành tích như vậy muội nghĩ ta phải làm thế nào đây?

Vị Hoàng sư huynh lắc đầu, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

Thấy bộ dạng của sư huynh như vậy, Linh sư muội chỉ biết nắm chặt đôi tay, mắt tròn trũng. Nhưng vì lợi ích quan trọng của cháu mình, vẫn cố gắng nói:

- Cháu ta đúng là thấp thật, nhưng cũng không phải là người thấp nhất trong kì kiểm tra. Chẳng phải vẫn còn một tên tiểu tử nữa hay sao?

- Sư muội nói không sai, đúng là còn một người nữa đứng sau cháu của muội, nhưng tình huống của người này thực sự có chút đặc biệt! Cũng chỉ còn cách ủy khuất cho cháu của muội mà thôi!

Hoàng sư huynh nói với vẻ bất đắc dĩ.

- Có gì đặc thù? Nếu không cho ta một lý do tâm phục khẩu phục, ta sẽ không nuốt nổi cục tức này.

Linh sư muội vừa nói vừa thở, hiển nhiên nàng đã không thể chịu đựng được nữa rồi.

- Cái gì mà không nuốt được? Muội muốn lấy luyện khí đan của cậu nhóc đó thì hãy chạy tới chỗ ở của Trịnh sư thúc mà đòi.

Vũ Huy Căn phẩy tay, ý bảo Hoàng sư huynh ngồi xuống, rồi thở dài nói:

Linh sư muội vừa nghe thấy danh xưng Trịnh sư thúc liền lập tức hoảng sợ, sắc mặt lúc trắng, lúc xanh, vội vàng đứng dậy.

- Nếu đúng là hậu nhân của Trịnh sư thúc, thì muội đâu dám không nghe lời. Nhưng thật sự cháu gái muội không còn cơ hội nào khác hay sao?

Linh sư muội vẻ mặt thất thần, hiển nhiên đang vô cùng buồn bã.

Vũ Huy Căn thấy sắc mặt của sư muội như vậy cũng không ngạc nhiên, dù sao Trịnh sư thúc cũng là nữ nhân duy nhất trong phái đạt tới cảnh giới Tâm Liên, hơn nữa vị Trịnh Sư thúc này tính khí rất hẹp hòi, ai mà chẳng biết! Nếu thật sự muốn lấy luyện khí đan của cậu nhóc kia thì chỉ bằng mang đầu của mình tới gặp bà ấy là vừa.

Nhưng cháu gái của cô thì phải làm sao đây? Anh trai cô chỉ có duy nhất một đứa con, tuy tư chất nó kém nhưng dù gì vẫn là người sở hữu linh căn, cô làm sao có thể bỏ mặc không lo được chứ.

- Cháu của ta thực sự vô vọng sao? Phải biết rằng ít nhất phải đợi thêm mười năm nữa mới tới lần cấp luyện khí đan tiếp theo, cháu ta liệu còn cơ hội tiến vào luyện khí nữa không?

Giọng của Linh sư muội mang theo vài phần thê lương, khiến không ít người ngồi đó phải trầm ngâm.

- Linh sư muội, nếu đã vậy thì muội hãy tới hỏi cậu nhóc kia một lần xem sao. Dù gì đi nữa hắn cũng còn trẻ, dù có linh căn ưu tú nhưng cũng chưa chắc tiến vào luyện thần tầng mười hai ngay được.

Một vị tu sĩ có dáng người gầy gò thấy sư muội buồn bã liền đưa ra một đề xuất.

- Như vậy cũng không phải là kẻ sách toì, xin hỏi Hoàng sư huynh cậu nhóc đó có tu vi gì? Linh căn có sai sót gì không?

Linh sư muội nghe vậy nhãn tình liền bừng sáng, quay sang hỏi vị sư huynh vừa mới cãi cọ.

Cậu ta khoảng mười chín, hai mươi tuổi gì đó. Theo tổng thể phán đoán, người này tư chất khá tốt, mang linh căn thuộc tính lôi. Tuy nhiên trong người cậu ta chưa có giao động linh lực, xem ra chưa từng luyện qua công pháp trụ cột nào. Còn nữa, trong quá trình kiểm tra, ta thấy linh căn của cậu nhóc

này khá kì lạ, lúc có lúc không, có lẽ thuộc nhóm linh căn ẩn.

- Linh căn ẩn...

- Ài! nếu cậu ta được sinh ra từ hơn 100 năm trước thì tốt rồi, nhưng giờ thì...

Vũ Huy Căn nghe tới đây đành bất đắc dĩ thở dài, ông biết ẩn linh căn là một loại linh căn cực tốt, nếu được bồi đắp hợp lý chắc chắn sẽ tạo ra một thành tựu sáng chói.

Trong tu tiên giới ai cũng biết, loại linh căn ẩn này có thể bỏ qua toàn bộ sức tấn công của công pháp có thuộc tính giống nó. VD. Ẩn linh căn có thuộc tính Lôi, bất cứ công pháp nào có liên quan tới lôi điện đều không thể đá thương người có loại linh căn ẩn đó. Nhưng người có linh căn ẩn căn bản rất khó tiến giai. Những người này thường chỉ xuất hiện linh căn trong khoảng vài tiếng rồi biến mất, cũng vì thế quá trình tu luyện của họ rất ít, nếu không có đan dược cùng một số công pháp tốt thì đừng mơ tới chuyện tiến giai.

Cũng vì ẩn linh căn rất khó luyện nên nó cũng có tên "Phế linh căn"

- Tốt rồi, Linh sư muội chỉ cần khuyên nhủ cậu ta một chút, chắc cậu ta sẽ nghe thôi. Tu chân giới bây giờ đang sa sút, ta đoán chẳng có môn phái nào chịu bỏ ra tài bảo để bồi đắp cho một tu sĩ mang "phế linh căn" như vậy đâu.

Vị tu sĩ gầy gò nghe vậy liền mỉm cười nói, dường như rất chắc chắn.

- Được! ta sẽ dùng một vài tài liệu đến trao đổi với cậu ta xem sao, ta đoán chắc cậu ta cũng không phản đối đâu. Xin hỏi Vũ sư huynh, ta trao đổi công bằng có được coi là vi phạm không?

Linh sư muội nghe tới đây cũng vui vẻ hẳn lên, tiến tới chỗ Vũ Huy Căn, chấp tay hỏi.

- Được! Nhưng ta nói trước, tuyệt đối không được ép buộc cậu ta. Thôi, tất cả lui xuống đi.

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Gia Nhập Hóa Ảnh Môn (3)

Nghênh khách lâu, Hóa Ảnh môn.

Trong một căn phòng được bài trí khá trang nhã, một thanh niên đang ngồi trên chiếc bàn trà, nâng ly trà đang tỏa khói nghi ngút, thỉnh thoảng mới nhấp một ngụm, đôi mắt hướng ra xa xa dường như đang nghĩ tới một vấn đề gì đó. Thanh niên này không phải ai khác mà chính là Dương Tuấn, vì hắn đã đồng ý gia nhập Hóa Ảnh môn nên đã được cô gái tên Tịch Nguyệt kia dẫn tới đây.

Tuấn vừa mới bước vào nghênh lâu chưa đến 10 phút liền có một người đàn ông trung niên chân đạp phi kiếm bay tới, qua giới thiệu hắn được biết người đàn ông này chính là quản sự của Hóa Ảnh môn có tên Hoàng Liên. Hoàng Liên là người chuyên quản lý, xác định linh căn của các đệ tử mới nhập môn. Việc này nói dễ cũng không phải dễ, nói khó cũng không khó. Căn bản nếu ông ta xác minh thân phận sai sót một chút có lẽ sẽ gây ra phiền phức lớn. Lấy ví dụ đơn giản, nếu ông ta để người của môn phái khác trà trộn vào bản môn, nặng có thể gây họa diệt môn, nhẹ là mất một vài công pháp cao cấp. Cũng vì lý do đó, việc xác minh thân phận của Tuấn diễn ra cũng khá rườm rà.

Tuấn tất nhiên không có dị nghị gì, nói trắng ra hắn chỉ muốn vào Hóa Ảnh môn để chờ ngày hồi phục thực lực mà thôi, còn việc hắn có muốn ở lại hay không thì đến lúc đó tính sau. Tất nhiên Tuấn hiểu, nếu không có một lượng lớn linh hồn bù đắp vào chỗ trống của hải hồn thì hắn đừng có mơ hồi phục năng lực. Tuy nhiên Tuấn cũng không có quá lo lắng tới vấn đề đó, qua quá trình tìm hiểu từ chỗ Tịch Nguyệt hắn đã biết được một tin tức vô cùng giá trị "trong Hóa Ảnh môn có một khu nghĩa địa dành cho các thành viên trong môn phái". Không thể phủ nhận những người này có tu vi rất cao thâm, Tuấn đoán ít nhất cũng phải đạt tới Luyện Khí kì. Nếu Tuấn may mắn, rất có thể sẽ kiếm được vài linh hồn có cảnh giới Tâm liên thậm chí Áo Ảnh cũng nên.

Cứ như vậy, Tuấn giả bộ ngu ngu ngờ ngờ để mặc cho tên quản sự kia kiểm tra. Thật may, tên quản sự kia dường như nhận ra linh căn của hắn rất ưu tú lên đã hứa hẹn rất nhiều điều, nào là tặng luyện khí đan, cung cấp ngũ hành thạch, pháp khí v.v...

Tuấn đương nhiên không quan tâm tới mấy thứ đó nên cũng chẳng cần suy nghĩ, lập tức đồng ý gia nhập.

Tuấn đợi ở đây cũng đã gần bốn ngày trời, sáng thì đi dạo quanh ngôi lâu, tối thì lặng yên nghe những khúc nhạc du dương từ một nơi nào đó trong Hóa Ảnh môn truyền tới. Ngoài ra chỉ có một gã sai vặt khoảng mười một, mười hai tuổi mỗi ngày đưa cơm tới, còn lại thì không hề gặp ai khác.

Qua vài lần nói chuyện với gã đưa cơm Tuấn cũng biết thêm một chút về sự phân bố của đệ tử Hóa Ảnh môn là như thế nào. Hóa Ảnh môn vốn là môn phái đời thứ 2. Môn phái đời thứ 2 có nghĩa gì? Lấy ví dụ, chương môn nhân cùng các sư huynh đệ của mình là đời thứ nhất, những môn hạ vừa vào phái

hoặc có tu vi thấp hơn sẽ là đời thứ 2. Ti dụ như Tuấn nếu được gia nhập môn sẽ phải gọi gã chưởng môn kia bằng sư thúc. Còn nếu Tuấn có thể đạt tới cảnh giới ngang ngửa với gã chưởng môn kia hẳn chỉ cần gọi y một tiếng sư huynh. Lại nói, nếu gã chưởng môn kia đột phá cảnh giới tâm liên hẳn sẽ lập tức nhường ngôi vị chưởng môn để lui về phía sau ở ẩn. Cứ như vậy tạo thành một môn phái đời thứ 2.

Tuấn cứ ngồi đó, suy nghĩ vẩn vơ. Trong đầu hắn luôn đặt ra câu hỏi, làm sao để có thể tiến vào khu nghĩa trang kia mà không bị người khác ngăn cản. Thứ hai là làm cách nào để mình không bị chú ý, liệu có nên tu luyện tiên pháp hay không? Một khi tu luyện liệu có ảnh hưởng gì tới năng lực tử thần hay không? Vô vàn câu hỏi cứ luẩn quẩn trong đầu hắn khiến hắn nhủ mày nhăn mặt không thôi.

Tuấn đang suy nghĩ thì ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, tuy hải hồn trong người đã cạn kiệt nhưng Tuấn thánh giác của Tuấn vẫn rất nhạy bén, qua tiếng bước chân hắn có thể khẳng định ngoài kia ít nhất phải có ba người. Tuấn nhẹ nhàng đặt ly trà xuống, làm bộ ngủ gật, tưởng chừng rất mệt mỏi vì đã phải đợi nhiều ngày.

- Anh bạn trẻ, ở chỗ này có quen không?

Cửa phòng từ từ mở ra, tiếp theo truyền đến thanh âm của người vị quân sự có tên Hoàng Liên, theo sau người này còn có một vị cô gái tuổi chừng 24, 25 gì đó, đứng bên cạnh còn một lão già mặt mũi khá hốc hác, ước chừng cũng xấp xỉ 60 rồi.

- Ô! là ngài sao Hoàng tiên sư, tôi đã đợi ngài lâu lắm rồi đó.

Tuấn làm bộ giật mình, chạy tới chấp tay hành lễ rồi thờ dài nói.

- Ô! Cô nương này là... có phải cũng giống tôi, tiến vào đây để cùng gia nhập phái.

Qua khí tức phát ra từ trên người lão già cũng cô gái này, Tuấn lập tức có thể đoán cả ba đều có tu vi ngang nhau, thậm chí cô gái kia còn có chút gì đó nhìn hơn, nhưng hắn không dại gì mà nói ra. Hắn giả bộ kinh ngạc, chỉ tay hỏi.

- A không! Đây là sư muội của ta, họ Linh.

Vị quân sự có tên Hoàng Liên mỉm cười giới thiệu.

- Sao? Sư muội của ngài ư? Thật lễ, thật lễ, vẫn bối trẻ người non dạ xin tiên bối lượng thứ cho. Không biết vị này là?

Tuấn làm bộ cực kỳ hoảng sợ, vội vàng cúi đầu xin lỗi, nói xong hắn lại nhìn sang phía lão già gầy tong teo kia.

- Ta là Ngô Quang, là sư huynh của bọn họ.

Vị tu sĩ gầy gò lạnh nhạt giới thiệu.

- Thôi chết! vẫn bối có mắt như mù, xin mời ba vị ngồi, mau mau...

Tuấn tỏ vẻ khẩn trương, lấy ghế đưa tới, tiện tay châm trà cho cả ba.

Linh sư muội đánh giá Tuấn từ trên xuống dưới một lượt, thấy Tuấn là kẻ tương đối ngờ nghệch liền lắc đầu nghĩ "tên này chỉ được cái tướng mạo, còn về cử chỉ và tác phong, xem ra không giống người có đầu óc lắm, cũng đúng, dù sao hắn ta cũng chỉ là một tên lính quen. Tuy nhiên như vậy lại hay, cái mình cần chính là những kẻ đầu óc nông cạn a"

- Ha ha, Tiểu huynh đệ không nên đa lễ! Nếu tiểu huynh đệ đã được Hoàng sư huynh đồng ý cho nhập môn thì ta cũng không có dị nghị gì nữa, ngay bây giờ ngươi đã là người của môn rồi. Cho nên cứ gọi ta là Linh sư cô là được rồi, không nên khách khí, tuyệt đối không nên khách khí.

Tuấn nghe vậy lập tức nổi lên nghi hoặc, tuy mới đặt chân vào tu tiên giới chưa lâu, nhưng mới đặt chân tới cũng đừng có nghĩ hắn không biết gì. Hơn 100 năm trước hắn đã được nhồi nhét vào đầu hàng tá kiến thức về các giới diện trong 72 giới, trong đó những chỗ cần lưu ý hắn đều nhớ rất rõ. Tu tiên giới nơi nào chẳng giống nhau, cá lớn nuốt cá bé, ma cũ bắt nạt ma mới, làm gì có cái kiểu khách khí như vậy chứ. Tuấn dám chắc người này đang có âm mưu gì đây, tất nhiên hắn không dại gì mà nói ra, lại giả bộ thành thật cười đáp.

- Được vậy thì còn gì tốt hơn, cảm ơn sư cô, cảm ơn sư thúc.

- Không sai! Chưởng môn sư huynh đã đồng ý cho ngươi gia nhập môn, từ thời khắc này ngươi chính là đệ tử của bản phái. Ngươi cũng biết đấy, đệ tử của Hóa Ảnh môn ta gồm 2 dạng, ngoại đệ tử và nội đệ tử. Lúc đầu vì xét trong người ngươi có linh căn ưu tú nên ta đã chính thức đưa ngươi vào hàng ngũ nội môn đệ tử. Tuy nhiên lần này có một chút vấn đề.

Vị sư huynh Hoàng Liên thờ dài nói.

- Vấn đề?

Tuấn có cảm giác lần này tính thế không được ổn cho lắm, nếu không khôn khéo chắc chắn sẽ chuốc vào mình một mối họa khôn lường.

Thấy bộ dáng Tuấn như vậy, vị Ngô sư huynh liền quay sang nhìn sư muội một chút liền mỉm cười nói.

- Dương Tuấn, người cũng biết đấy, đáng nhẽ ra bản môn sẽ phải phát cho người một viên luyện khí đan cùng một số pháp khí để trợ giúp quá trình tu luyện. Ta biết trong người đang sở hữu một thứ linh căn cực kỳ hiếm, nói về ưu tú thì nó thuộc dạng ưu tú nhất. Dị linh căn, lại thuộc linh căn ẩn, dù có thiên linh căn cũng chẳng thể vượt qua nó.

Vị Ngô sư huynh nói tới đây liền thở dài một hơi, hần bụng ly trà lên, nhấp một ngụm lại tiếp tục nói:

- Ài! chỉ tiếc người sinh ra không hợp thời...

- Sao? Ngô sư thúc nói vậy, thứ lỗi cho văn bối không hiểu.

Tuấn có chút nghi hoặc, chẳng phải tư chất của mình rất tốt sao, tại sao lại nói sinh ra không hợp thời.

- Chuyện này kể ra thì có vẻ dài. Hơn 70 năm trước tu chân giới đã xảy ra một cuộc chiến vô cùng ác liệt. Tà phái cùng chính phái vì tranh dành các mỏ linh thạch nên đã điên cuồng chém giết lẫn nhau. Người có lẽ không biết, Tà phái cùng Chính phái thật không khác gì hai thái cực âm dương, không bên nào chịu bên nào. Sau khi trận chiến xảy ra, không những các môn phái trực thuộc hai thái cực này mà cả các môn phái trung lập cũng bị vướng vào. Hóa Ảnh môn chúng ta cũng không khác gì, đều vì cuộc chiến đó mà bị thiệt hại hết phân nửa cao thủ.

- Ài! Hóa Ảnh môn từ một môn phái đứng thứ hai trong 8 phái trung lập An Nam, giờ đây chỉ còn đứng ở vị trí thứ 7. Nếu người sinh ra sớm khoảng 100 năm thì nhất định người sẽ trở thành một tu sĩ có tiền đồ rộng mở. Đáng tiếc, vào thời đại này việc người sở hữu ẩn linh căn thật không khác gì một tên sở hữu "phế linh căn". Nói thật, dù có phục dụng luyện khí đan thì tỉ lệ kết khí của người cũng chẳng thể vượt quá 3%.

Ngô Quang sư huynh nói tới đây liền nhìn sắc mặt Tuấn một chút, thấy Tuấn đang chán nản thì trong lòng không khỏi cười lạnh. Hần tiếp tục nói..

- Tất nhiên nếu người muốn Hoàng sư huynh chắc chắn sẽ trao cho người một viên luyện khí đan. Nếu người may mắn rất có thể sẽ tiến được vào cảnh giới luyện khí, tuy nhiên với tỉ lệ thấp như vậy thì thực sự rất nghịch thiên. Nhưng nếu người muốn ta có thể giúp người đổi lấy một số đồ dùng có ích hơn, ví dụ như ngũ hành thạch, linh thạch v.v..

- Xin hỏi trong hai vị tiền bối, vị nào muốn luyện khí đan của văn bối.

Tuấn nghe đến đây mà không hiểu ý của người này thì thực sự đầu óc có vấn đề thật rồi. Trong lòng cười lạnh, hần quay sang hỏi vị Linh sư cô cùng Ngô sư thúc.

Dương sư diệt, sư cô chính là người muốn trao đổi luyện khí đan với người, nói thật ta có một đứa cháu gái. Đáng nhẽ ra lần này nó đã có một viên luyện khí đan để tiến hành kết khí, thật không ngờ sư diệt lại tiến vào môn phái đúng lúc này. Ài! người hiểu ý ta nói rồi chứ?

- Là vậy sao? Xem ra sư diệt không thể không vâng lời rồi. Ài! xin lỗi không biết hai vị sư thúc có thể để sư diệt nói chuyện riêng với sư cô một chút được không?

Tuấn thở dài một hơi, quay sang hỏi hai vị sư thúc mới nhận kia.

- Được! không thành vấn đề, Linh sư muội, nên nhớ không được làm khó Dương sư diệt đấy.

Hoàng Liên sư huynh gật đầu một cái rồi đứng dậy đi ra khỏi căn phòng. Ngay sau đó vị Ngô Quang kia cũng mỉm cười rồi đi ra, hiển nhiên ông ta biết vụ giao dịch này chắc chắn thành công rồi.

Tuấn thở nhẹ một hơi, tiến tới ngồi đối diện với vị sư cô họ Linh này, rót một chén trà mới, ngẫm nghĩ vài phút bắt đầu nói.

- Linh sư cô! nói thật luyện khí đan ta rất cần. Người cũng biết đấy, cảnh giới luyện khí là một trong những giai đoạn vô cùng gian nan đối với người tu tiên. Thất bại một lần, lần tiếp theo tỉ lệ kết khí sẽ khó gấp 10 lần. Ngài cũng hiểu rằng, một viên luyện khí đan đã khó lấy, kiếm mười viên thì khó tới mức nào? Nói trắng ra một người chỉ có một lần kết khí thực sự chẳng hề sai. Tuy nhiên nếu sư cô đáp ứng cho ta một điều kiện tiên quyết, có lẽ ta sẽ suy nghĩ một chút.

Tuấn làm vẻ khó nhọc nói, nói xong hần liền thở dài, bụng ly trà lên, tuy linh thức không còn tác dụng nhưng bằng cảm giác hần cũng có thể đoán được vị sư cô này đang rất khẩn trương.

- Nói đi! Có điều kiện gì, nếu có thể làm ta nhất định sẽ giúp.

Vị Linh sư cô quả nhiên rất gấp gáp, không thêm đề ý thái độ của Tuấn có chút biến đổi.

- Nói thật sư diệt vốn không thích tu luyện tiên đạo cho lắm, trường sinh thì làm gì chứ? Sống quá lâu cũng cảm thấy mệt mỏi. Bây giờ đệ tử chỉ muốn tìm một nơi nào đó yên lặng sống qua ngày. Sư cô cũng biết, đệ tử xuất thân từ binh lính, chém giết đã quen. Nếu sư cô ưng thuận giúp ta kiếm một nơi nào đó giống với nghĩa trang để ta cai quản, có lẽ lúc đó ta sẽ đồng ý dâng luyện khí đan cho người.

Tuấn trực tiếp nói ra mục đích của mình, hần dám khẳng định việc này chắc chắn thành công.

Quả không ngoài dự đoán của hần, vị Linh sư cô vừa nghe đến đây liền vui mừng ra mặt, lập tức gật đầu nói.

- Được! Giao dịch hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Gia Nhập Hóa Ảnh Môn (4)

Tuấn mệt mỏi nằm dài trên giường, đầu óc cố gắng gạt bỏ mấy việc không vui vừa xảy ra.

Ngày đó khi vụ giao dịch kết thúc, Tuấn lập tức được vị Linh sư cô kia bổ nhiệm làm đệ tử cai quản nghĩa trang. Quả thực Tuấn cũng không ngờ vị sư cô này lại là quản sự chuyên trông nom khu nghĩa trang của Hóa Ảnh môn. Nói thẳng ra, việc để Tuấn quản lý cái khu nghĩa trang rộng vài mẫu này thực sự còn dễ hơn cả việc bung bát cháo lên ăn nữa. Mang theo sự vui vẻ ra khỏi nghênh khách lầu vị sư cô này còn hứng chí ban cho hắn một bộ công pháp trụ cột.

Nói là ban, thật ra cái giá mà cô ta dùng để đổi lấy một viên luyện khí đan thật chẳng bỏ bèn gì, dù có cho vài bộ công pháp nữa vẫn còn lãi chán.

Tất nhiên Tuấn cũng không quá coi trọng mấy cuốn công pháp đó lắm, đối với người khác thì hắn không biết, còn với hắn việc được làm việc trong khu nghĩa trang thật sự là một món lợi kékéch xù.

Tuy nhiên hắn lại không ngờ được rằng, chỉ vì mình tỏ ra khù khờ lại khiến vô số kẻ khinh bỉ.

Chuyện này bắt đầu từ hôm đầu tiên Tuấn tới nhận việc.

Hôm đó hắn dậy từ khá sớm, chuẩn bị đồ đạc tuom tất mới lặng lẽ tìm tới sau ngọn Kiến An, theo như những gì vị sư cô kia nói, phần mộ của các đệ tử Hóa Ảnh môn đều được đặt ở đây.

Tuấn đi mất gần 30 phút cuối cùng cũng phát hiện ra một khu vực đặc biệt, bên ngoài còn có một cột trụ bằng đá hoa cương rất lớn, trên đó có khắc "Nghĩa trang, Hóa Ảnh môn"

Tuấn biết mình đã tìm đúng chỗ liền tiến vào xem xét.

Vì cái nghĩa trang này đã có từ rất lâu nên số lượng mộ phần cũng tương đối nhiều, Tuấn nhìn sơ sơ cũng phải tới gần 2 vạn chữ chẳng chơi. Nhưng hắn lại bất ngờ khi nhận ra rằng, lúc này mình không thể nhìn thấy bất cứ một linh hồn nào.

Tuy không nhìn thấy, nhưng qua cảm nhận Tuấn dám chắc khu nghĩa trang này phải có ít nhất 500 hồn ma đang lượn quẩn quanh đây không chịu tiến vào luân hồi. Nhất là cái cảm giác lạnh lạnh, rờn rợn này càng khiến hắn thêm chắc chắn vài phần.

Tuấn đang nheo mắt quét mắt thì bất chợt có một bàn tay lạnh lẽo vỗ nhẹ lên vai hắn khiến hắn giật mình quay đầu lại.

- Ngươi chính là tên "phế vật" tên Dương Tuấn sao??

Tuấn còn nhớ rất rõ kẻ đã vỗ vai hắn. Người này là một thanh niên, tuổi tầm 26, 27 gì đó, nước da ngăm ngăm, tóc đen búi cao, khoác trên người một chiếc áo vàng, sau lưng có in một chữ "ngoại".

Qua hình dáng cái áo tên này mặc Tuấn liền biết hắn là một ngoại môn đệ tử của Hóa Ảnh môn. Ngoại môn đệ tử hầu hết là những kẻ mang linh căn thấp kém. Theo Tuấn biết, những linh căn có từ 4 đến 5 thuộc tính được gọi là linh căn tạp. Những người sở hữu thứ linh căn này đa số chỉ luyện được tới cảnh giới luyện thần tầng 10 đã là cao. Nhưng tất nhiên vẫn có một vài trường hợp ngoại lệ, một vài tu sĩ có linh căn thấp kém trên đường du ngoạn gặp được kỳ ngộ nào đó, một bước tiến giai không hề có vương bận bình thường. Tất nhiên những người như vậy không phải là không có, chỉ là rất ít gặp mà thôi.

Chỉ vừa nghe câu hỏi ấy Tuấn đã xác định liệt gã này vào hàng ngũ những kẻ phải chết, tuy từ thân không được phép cứu người, nhưng giết người thì hắn có thể làm. Càng những kẻ coi thường cái chết kẻ đó càng phải chết, mà chết sớm là tốt nhất.

- Đúng! chính là ta, có chuyện gì không?

Trong ngữ khí của Tuấn rõ ràng còn mang theo sát khí, dù rằng thứ sát khí ấy hắn chưa tu tập được bao nhiêu.

- Hừ! Ngươi đi theo ta, ta sẽ dẫn ngươi đến phòng thư tịch.

Tên ngoại vi đệ tử này hiển nhiên thấy Tuấn không ngoan ngoãn liền hừ lạnh một cái, biểu tình mang theo sự khinh thường. Gì chứ, đối với hắn một tên linh quân mang phệ linh căn trong người, có lẽ hắn chỉ búng nhẹ một cái đã có thể giết chết Tuấn vô số lần rồi.

Thật ra cái tin Tuấn mang phé linh căn cũng không biết kẻ nào đã vô tình tiết lộ ra. Nhưng kẻ tiết lộ tin này lại không hề nói rõ, Tuấn là mang trong người thứ linh căn cực kỳ ưu tú, nhưng vì Hóa Ảnh môn không thể đáp ứng đủ tài bảo để giúp hắn tiến giải nên hắn mới bị coi là kẻ mang "phé linh căn". Cũng vì cái thông tin sai lệch ấy mà sau này toàn bộ ngoại vi đệ tử của Hóa Ảnh môn đều bị diệt sạch chỉ trong một đêm.

Tuấn bực bội bước theo sau tên khoác áo ngoại vi đệ tử kia. Hai người hết rẽ đông rồi rẽ tây, lòng vòng qua một hàng dài những nắm mồ, cuối cùng trước mắt họ cũng hiện ra một căn lầu cao 3 tầng. Tuy không xa hoa cho lắm nhưng trong phòng lại cực kỳ rộng rãi, phía góc phòng có đặt 4 chiếc kệ lớn, trên kệ đều là thư tịch. Tuấn tò mò mở những cuốn thư tịch đó ra xem xét một chút, bên trong phần lớn ghi lại ngày sinh tháng đẻ cũng như ngày mất của những đệ tử của Hóa Ảnh môn.

- Trên 4 chiếc kệ này tất cả đều đặt những thư tịch của các đệ tử Hóa Ảnh môn. Người nên giữ gìn cẩn thận một chút, Hóa Ảnh môn chúng ta có quy định, nếu ngày sau người thân của họ có tìm tới thì phải trả lại hài cốt cho họ. Nên nhớ, nếu người làm thất lạc dù là 1 cuốn, chắc chắn hình phạt người nhận được sẽ không nhẹ đâu.

Tên ngoại vi đệ tử nói xong liền tiêu sái bước lên lầu 2. Thấy vẻ vênh vào của y, Tuấn bất giác thấy lòng mình trầm xuống, nếu bây giờ năng lực của hắn khôi phục, dù chỉ là một phần cực nhỏ thôi hắn sẽ tiến tên này xuống địa ngục, giúp hắn có cơ hội tiêu sái một phen. Ý nghĩ cũng chỉ là ý nghĩ, Tuấn biết thời điểm này sức mạnh của hắn đã không còn nữa, nói trắng ra bây giờ hắn không khác gì một tên phạm nhân, thấp nhất cũng phải đợi Hải hồn trong cơ thể có phản ứng cái đã.

- Tầng này là nơi cất giữ những thư tịch ghi lại thông tin của các vị tiền bối có tu vi luyện khí kì trở lên. Người cũng thấy đấy, những thư tịch này còn quý giá hơn số ở dưới lầu nhiều, nếu người làm mất dù chỉ một cuốn, coi như cái mạng của người đã đoạn.

Gã nói xong liền nhếch mép cười khẩy, đôi mắt híp lại cực kỳ đều đặn.

- Ta đã hiểu, còn gì nữa không?

Tuấn lạnh nhạt đáp một câu, dáng vẻ bất cần tiến tới chiếc kệ gần nhất, cầm một cuốn nên xem xét.

Thấy thái độ của Tuấn cực kỳ ngửa mặt, gã ngoại vi đệ tử liền không khinh chế được tâm tình. Ý gì chứ? dù sao đi nữa gã vẫn là một đệ tử có tu vi luyện thần tầng 8, nói thẳng là không bằng ai, nhưng trong hàng ngũ ngoại đệ tử hắn vẫn là kẻ có tu vi cao nhất. Ấy vậy mà hắn lại chỉ có thể xếp vào hàng ngũ đệ tử ngoại môn, còn cái tên bị coi là phé vật này lại nghiễm nhiên được nhận làm đệ tử nội môn. Tuy hắn không dám động tới những tên đệ tử nội môn có tu vi thấp hơn hắn, nhưng chẳng nhẽ ngay cả cái tên phé vật này cũng không dám động hay sao.

Bị Tuấn coi thường khiến gã ta không kìm nổi sự tức giận, lập tức phi tới vung một quyền thẳng vào lưng Tuấn.

Tuấn chỉ vừa cầm cuốn thư tịch trên tay thì bất giác sau lưng truyền tới cảm giác lạnh lạnh, hắn giật mình quay người lại, chỉ nghe một tiếng rắc. Lập tức, một cơn tức ngực truyền thẳng lên não khiến Tuấn ngã vật ra đất, hơi thở càng ngày càng yếu.

- Chết tiệt! có phải mình hơi mạnh tay rồi không? Tốt nhất lên rồi khỏi đây rồi tính sau. Mẹ nó! đúng là cái loại phé vật, chịu một quyền mà cũng không xong.

Tên ngoại môn đệ tử lập tức chạy xuống lầu, chỉ trong thoáng chốc thân ảnh hắn đã biến mất không thấy đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Lấy Lại Năng Lực

Lại nói, quả thực một quyền của gã đệ tử ngoại môn kia có sức mạnh rất kinh người, Tuấn cho dù đã biết mình lần này phải nghỉ ngơi rất lâu mới có thể hồi phục, nhưng lại không nghĩ rằng nó lại lâu đến vậy. Gãy 3 cái xương sườn, nằm mê mết 2 ngày không ai biết hắn bị đánh, đến lúc hắn tỉnh lại cũng chỉ có một mình. Nói thật, nếu không phải hắn mạng cơ thể của một tử thần thì dám chắc một quyền đó cũng dư sức lấy đi tính mạng hắn rồi.

Sau khi tỉnh lại, bụng thì đói, toàn thân đau nhức không lấy đâu ra được chút sức Tuấn lại tiếp tục ngất đi. Cũng chẳng biết mất bao nhiêu lâu, có lẽ 4, 5 ngày gì đó hắn mới tỉnh lại lần nữa. Lần tỉnh lại thứ 2 Tuấn bất ngờ nhận ra, vết thương của mình đã không còn đau nữa, xương cũng đã từ từ liền lại. Hắn biết cơ thể của tử thần có sức hồi phục cực kỳ biến thái, nhưng nếu muốn khôi phục nhanh, bắt buộc hải hồn trong người phải có phản ứng.

Nghĩ tới việc hải hồn có phản ứng, Tuấn liền lập tức khoanh chân lại, vận hành một yếu quyết kích thích linh hồn.

"Hồn thuật" là một yếu quyết tương đối đơn giản giúp linh hồn trong cơ thể tử thần tiến hành tương tác với hải hồn. Tuy chỉ là một yếu quyết đơn giản, nhưng hồn thuật lại là bí kíp duy nhất giúp năng lực tử thần tăng lên.

Hồn thuật có thể giúp linh hồn tử thần hấp thu sức mạnh từ các linh hồn bị thanh tẩy. Cùng với việc hấp thụ linh hồn, hồn thuật còn tiến hành bồi đắp, mở

rộng diện tích hải hồn trong cơ thể tử thần. Diện tích hải hồn càng tăng, đẳng cấp của tử thần cũng theo đó tăng lên.

Ví dụ, một gã tử thần tạm thời hay còn gọi là những tử thần dưới đẳng cấp hắc anh. Những người này mang trong mình hải hồn chỉ hẹp như một cái chén nhỏ. Lại nói, nếu tử thần có đẳng cấp hắc anh hải hồn sẽ mở rộng gấp hàng chục lần chiếc chén đó. Khi hải hồn tiếp cận cảnh giới nào tử thần sẽ cùng lúc đạt được những sức mạnh mới, mạnh hơn, đáng sợ hơn rất nhiều.

Theo những gì Tuấn biết, một gã tử thần tạm thời thì không phải đối thủ của bất cứ ai trong tu tiên giới. Kể cả những tên tu tiên này có tu vi thấp đến mức không thể thấp hơn "luyện thần kỳ giai đoạn đầu..."

Nhưng một khi tử thần phá vỡ bình chương, tiến tới giai đoạn thứ hai "Hắc Anh" thì lại hoàn toàn khác. Một tử thần có đẳng cấp hắc anh, đứng nói là luyện thần hay luyện thể tu sĩ, ngay cả những kẻ có tu vi toái cốt, luyện khí cũng chẳng phải đối thủ. Nói tóm lại một khi chân chính chạm vào ngưỡng cửa tử thần, tử thần lập tức trở lên khủng khiếp hơn bất cứ thứ gì mọi người từng tưởng tượng.

Tất nhiên một gã tử thần có đẳng cấp Hắc anh sẽ không phải đối thủ của tu sĩ có tu vi Hóa linh hay Tâm liên. Một tử thần có đẳng cấp Lam anh cho dù rất mạnh nhưng cũng dừng đại mà động vào những tu sĩ mang trong mình sức mạnh phân thân hay ảo ảnh. Nếu những người đó cứ khăng khăng khiêu chiến, hậu quả để lại là gì thì cứ nhìn vào Tuấn sẽ thấy rõ.

Vừa vận hành yếu quyết, cơ thể Tuấn lập tức co giật liên tục, mồ hôi vã ra như tắm, mặt mũi méo xệch chỉ nhìn đã biết cực hình mà hắn phải trải qua đau đớn đến mức nào. Hơn 10 phút sau, cơ thể Tuấn càng ngày càng co giật mạnh hơn, thất khiếu liên tục rỉ máu, chỉ cần nhìn lướt qua đã khiến người ta có cảm giác ngột ngạt, khó thở.

Cũng không biết bao nhiêu lâu, ánh chùng khoảng 2 hay 3 tiếng gì đó, cơ thể Tuấn từ từ hồi phục lại, không còn co giật, chảy máu nữa. Tử thần thể Tuấn xuất hiện một vòng khí nhân nhạt màu trắng xám. Vòng khí này giống như có sinh mạng của mình, liên tục co, rút theo nhịp thở. Tuấn vờn hai tay, liên tiếp đánh vào vòng khí những chưởng ấn kỳ dị. Theo mắt thường có thể thấy, bất kỳ nơi nào chưởng ấn ấy đánh vào liên lập tức xuất hiện một chữ cái. Những chữ cái này có chút kì lạ, không giống với chữ la tinh, cũng chẳng giống với chữ tượng hình.

Trong không khí liên tiếp vang lên những tiếng vụt, vụt. Hơn 20 phút sau, những chữ cái kỳ dị ấy đã lên tới con số hàng vạn, chúng vây kín thân thể Tuấn vào giữa. Cùng lúc đó, những chữ cái này giống như bị thứ gì đó thôi thúc, liên tục quay tròn xung quanh Tuấn, tốc độ càng ngày càng nhanh hơn.

Trong chu vi 2 mét, lấy thân thể Tuấn làm tâm, một con ốc bằng chữ cái phút chốc hình thành.

"Àm..." Một tiếng nổ vô cùng lớn bất ngờ vang lên, con ốc từ từ bay lên cao để lộ ra hình dáng của Tuấn. Nhưng nếu ai nhìn vào thân thể Tuấn lúc này sẽ lập tức bị dọa cho vỡ mật. Cả người hắn rách tả tơi, vết thương chằng chịt, máu chảy thành vũng vô cùng kinh dị.

Con ốc trên cao vẫn điên cuồng xoay tròn, thỉnh thoảng còn cắt qua cơ thể Tuấn một cái khiến hắn run lên vì đau đớn.

Tình trạng ấy kéo dài hơn nửa tiếng thì bỗng nhiên "àm..." Lại một tiếng nổ nữa vang lên, con ốc đang bay lơ lửng trên đầu giống như bị thứ gì đó thúc ép, lấy tâm điểm là thân thể Tuấn, điên cuồng chui vào.

Vừa rồi hình dáng Tuấn đã kinh khủng, lúc này còn kinh khủng hơn gấp mấy lần. Cơ nhục trong cơ thể giống như nước bị đun sôi, liên tục nổi lên những cục u to bằng quả chanh. Những cục u này cứ lớn lên rồi lại xẹp xuống, giống như có một con gì đó chui vào trong người Tuấn và đang điên cuồng luôn lách tìm đường ra.

"Rầm..." Tuấn đột nhiên mở mắt, tay phải nắm thành quyền dồn sức đâm một cú thật mạnh vào ngực, chỉ nghe một tiếng rầm cuối cùng thân thể hắn mới khôi phục trạng thái trấn tĩnh.

- Còn chưa tới Hắc Anh, xem ra việc thu thập linh hồn cần phải làm càng nhanh càng tốt.

Tuấn có chút thất vọng, vừa rồi hắn đã cố gắng cường ép thân thể để có thể trực tiếp đột phá, nhưng đáng tiếc hải hồn trong người hắn đã quá cạn kiệt, lần này thấp nhất cũng phải kiếm cho đủ 500 linh hồn thì may ra mới có thể tiến giai. Nhưng Tuấn cũng không quá lo lắng về vấn đề này, dù sao hắn vẫn đang ở trong khu nghĩa trang của Hóa Ảnh môn, chỉ cần một chút thời gian nhất định hắn sẽ có cơ hội khôi phục thực lực ban đầu.

- Ài! trước tiên phải đi tắm cái đã.

Càng nhìn vào thân thể mình Tuấn càng cảm thấy bất đắc dĩ, tuy đây không phải lần đầu hắn bị như vậy, thậm chí còn chịu đựng nhiều loại thống khổ hơn đây nhiều, nhưng cứ nghĩ tới việc hắn bị một gã ngoại môn đệ tử đánh một quyền thừa sống thiếu chết hắn lại thấy có chút khó thở. Tuấn cố gắng nuốt hận thù xuống, đứng lên, bước xuống lầu.

Lần trước, lúc Tuấn tìm tới khu nghĩa trang này, hắn đã vô tình nhìn thấy một thác nước nhỏ, nhưng vì vội vàng lên đã không tiến tới xem xét. Lần này vì phải kiếm một chỗ tắm rửa Tuấn đành lết xác tới nơi đây, dù sao cũng không xa cho lắm.

- Ô!

Tuấn vừa ra khỏi căn lầu, đập vào mắt hắn là vô số linh hồn đang lẩn khuất quanh những nấm mồ. Tuấn để ý thấy, những linh hồn này có chút hơi hung hãn, đôi mắt ngả màu vàng, dường như có xu thế bạo lực.

- Xem ra những linh hồn này đã tồn tại ít nhất gần 50 năm rồi. Ài! tiên giới đúng là một nơi ngoại hồ tàng long, chỉ cần vừa bước vào tiên đạo cảnh giới linh hồn đã cao như vậy, xem ra lần này mình lên cần thận một chút, nếu lại vương vào một gã quỷ tu có tu vi cao thâm chắc không còn mạng mà về nữa.

Nghĩ như vậy Tuấn liền nhanh chân tiến về phía trước, làm bộ chỉ vô tình quét mắt qua mấy ngôi mộ mà thôi.

Những linh hồn kia dường như cũng phát hiện ra thứ gì đó, chúng lập tức quay lại, nhìn chằm chằm vào Tuấn, đôi mắt mang theo sự nghi ngờ.

Tuấn hiển nhiên cũng cảm thấy mình đang bị theo dõi, nhưng hắn vẫn cố áp chế sự sợ hãi lại, vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

Thấy Tuấn không có phản ứng gì khác lạ, đám linh hồn kia lại tiếp tục làm những việc mình đang làm.

Tuấn cũng không ngu gì mà gây sự chú ý với đám linh hồn này, hắn hiện tại vẫn chưa có cái bản sự đó. Nên nhớ lúc này hắn còn chưa chính thức trở thành một tử thần, việc thanh tẩy phạm nhân thì dễ rồi, nhưng với người tu tiên, hắn thật sự không có đủ tự tin để phi vào giữa đám đông mà quyết ăn thua. Nhìn vào mặt đám linh hồn kia thì biết, chúng nhất định đang bị nhiễm quỷ khí từ đâu đó, mà nếu thật sự chúng bị nhiễm quỷ khí thì cái mạng của hắn coi như toi. Lần này hiển nhiên hắn chẳng còn phương án dự phòng nào để chạy thoát cả, tự bạo sao? tu vi hiện giờ của hắn còn quá thấp.

Tuấn bước đi ngày một nhanh hơn, luôn lách qua mấy ngôi mộ lớn, cuối cùng cũng ra tới con đường lớn dẫn tới thác nước. Tuấn đi mất hơn 5 phút cuối cùng cũng tới nơi, thấy không có gì bất thường hắn liền trực tiếp nhảy xuống, tựa lưng vào một tảng đá nhỏ, nhắm mắt cảm thụ dòng nước mát.

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Linh Ái Ái

Trầm mình trong dòng nước mát cả tiếng đồng hồ, cuối cùng Tuấn mới mở mắt ra, chính thức đánh giá cái thác nước nhỏ này.

Thác nước này cao tầm 20 hay 25 mét gì đó, một độ cao khá khiêm tốn. Hai bên sườn núi mọc đầy cây cối, Tuấn cũng không biết những loại cây này tên là gì, chỉ thấy chúng có những phiến lá rất to và hơi ngả màu vàng. Nước từ trên núi đổ xuống không quá mạnh, Tuấn tin rằng có thể tới đó, ngồi phía dưới để nước dội vào người mà vẫn không việc gì.

Hai bên bờ suối cũng mọc lên vô số loài hoa kì lạ, tỏa hương thơm ngát, những Tuấn có cảm giác những loài hoa này có chút bất phàm, còn việc nó bắt phàm ở chỗ nào hắn thật sự không thể diễn tả được.

Ngắm nghía khung cảnh huyền ảo ấy cả tiếng đồng hồ, cuối cùng Tuấn mới chịu bước lên bờ. Khi vừa ra nhập môn phái Tuấn đã được phát cho một bộ trang phục dành cho đệ tử nội môn, lần này mặc vào, xem ra cũng không đến lỗi. Nhưng Tuấn chỉ tiếc một điều, bộ trang phục này hơi khó chịu, nó hơi giống với trang phục cổ đại. Tuấn là người sống trong thế giới hiện đại, tất nhiên không thể chịu cảnh mặc quần dài mà bên trong thả rông. Tuấn thầm nghĩ, không hiểu đám nam tu khi thấy một nữ tu xinh đẹp đi qua thì sẽ có phản ứng thế nào đây. Nghĩ như vậy Tuấn bất giác cười thành tiếng, cuối cùng hắn mới chịu đi về.

- Ơc... ơc...!

- Hic! đã bao nhiêu ngày rồi mình chưa nhét cái gì vào bụng, giá như mình vẫn còn là một Lam Anh thì tốt biết mấy, không cần ăn, cũng chẳng cần uống.

Tuấn xoa xoa cái bụng, đôi mắt ngó nghiêng tìm kiếm xem có thứ gì ăn được không. Tìm kiếm một hồi không có kết quả, Tuấn đành thở dài một hơi.

- Xem ra tối nay phải đến khu nhà ăn để xin cơm rồi.

- Ồ! quả gì thế nhỉ?

Tuấn vừa trải linh thức ra xem có ai gần đây không thì bất ngờ tìm thấy một cái cây nhỏ, thấy có trái ăn hắn liền phi tới. Tuấn đứng bên một kè đá, đôi tay thoăn thoắt nhấc mấy tảng đá ra. Trước mắt Tuấn là một cái cây có hình thù hơi cổ quái, vừa giống ớt, lại vừa giống cà. Cây này có phiến lá rất dày, gai mọc tua tủa, Tuấn cũng không biết nó cao bao nhiêu bởi nó mọc trong nước. Tuấn đưa tay ngắt lấy trái duy nhất mọc ở cạnh thân của cái cây kỳ lạ đó, đưa lên mũi ngửi ngửi.

- Rất thơm, nhưng sao nó lại có màu xanh lam nhỉ? Liệu có độc không đây? Không đúng, mình nhớ có đọc ở đâu đó, hầu hết những cây có gai đều không có độc. Ài! lo gì, mình là tử thần kia mà, chết được thì tốt quá.

Tuấn há miệng cắn đại một miếng, một cảm giác thật khoan khoái chiếm cứ đầu óc hắn. Hắn biết đây không phải trái có độc liền tiếp tục công việc xử lý. Phải công nhận trái cây này khá lớn, Tuấn ước tính cũng phải gần bằng cái bát con, hắn phải mất một hồi mới giải quyết xong. Nhưng hắn vừa quay lưng ra về thì bất ngờ nhìn thấy một đôi mắt đầy thù hận. Tuấn bất giác thấy lòng mình trầm xuống, âm thầm than: "Lần này thì xong rồi!"

- Người là ai? Tại sao dám đến đây? Tại sao dám lấy quả Trú Nhan của ta...

Người nhìn Tuấn với đôi mắt đầy hận thù ấy là một cô gái, một cô gái cực kỳ xinh đẹp. Tuấn tuy đã gặp không ít người đẹp, nhưng chưa thấy ai đẹp như vậy. Cô gái này khá cao, ước chừng xấp xỉ 1m70. Nước da trắng hồng, Tuấn có cảm giác nếu chạm vào làn da ấy, dù chỉ chạm nhẹ thôi cũng khiến cả người tê dại. Đôi mắt cô mở to, hai hàng lông mi cong vút, khóe mi còn vương một ít nước mắt. Nàng có một mái tóc thật dài, đen tuyền cực kỳ thẳng. Mái tóc ấy xõa xuống hai vai, chạm tới lưng dường như muốn tôn lên đường nét siêu chuẩn của cô. Tim Tuấn dường như muốn nhỏ máu khi cô nhìn hắn, đôi môi nhỏ nhắn của cô không biết khi nào đã bị hàm răng trắng muốt cắn phải, từ khóe miệng nhỏ xuống một dòng máu đỏ.

- Tôi! Tôi xin lỗi, tôi thực sự không biết đây là quả Trú Nhan, tôi chỉ nghĩ nó là một trái cây đơn thuần mà thôi.

Tuấn biết trong chuyện này là mình có lỗi, tuy chỉ là vô tình nhưng nó lại khiến cô gái này mất đi một thứ rất quan trọng.

Tuấn đã từng nghe qua. Quả trú nhan là loại quả có công hiệu cực kỳ nghịch thiên "giúp người ta giữ mãi tuổi thanh xuân". Đối với một người bình thường việc sống 70, 80 năm là chết thì việc có già đi hay không thật sự không quan trọng lắm. Nhưng với những người tu luyện tiên pháp thì khác, họ càng tiến giai thọ mệnh của họ càng tăng, nếu luyện đến cảnh giới Hỗn Độn họ còn có thể vĩnh sinh cùng trời đất.

Nghĩ đến đây Tuấn lại sực nhớ ra, trong tu tiên giới gồm có 3 loại trú nhan quả. Trú nhan quả mạng thủy, trú nhan quả mạng thổ và cuối cùng là trú nhan quả mạng Kim.

Trú nhan quả mạng thủy có đặc tính tương đối đáng sợ. Vừa giúp người ăn giữ mãi tuổi thanh xuân, hơn thế nữa nó còn từ từ cải tạo hình dáng của họ. Ăn loại Trú nhan quả này đồng nghĩa với việc họ sẽ càng ngày càng trở nên đẹp hơn, còn đẹp đến mức nào thì Tuấn cũng không biết.

Trú nhan quả mạng thổ lại có một đặc tính khác. Loại quả này ngoài giữ tuổi xuân cho người ăn nó còn giúp thân thể tu sĩ hòa đồng với đất. Cũng có nghĩa nếu tu sĩ theo học công pháp thổ thuộc tính sẽ tiến giai cực nhanh, tuy nhiên việc tiến giai nhanh đến đâu còn trông chờ vào tư chất của người luyện.

Lại nói về Trú nhan quả mạng kim. Một khi có người vô tình ăn phải nó, ngoài việc giữ gìn dung nhan nó còn giúp cơ thể người này trở nên rắn chắc, nếu là người bình thường có thể đao thương vô nhập.

Tuấn biết lần này mình đã ăn phải loại Trú nhan quả có mạng Thủy, cũng là loại quả có lợi nhất đối với nữ tu.

- Hừ! một trái cây đơn thuần, một trái cây đơn thuần mà ta cần phải lấy đá lấp lên sao? Ta phải lấy "huyền tinh kính" để che dấu thần thức dò xét hay sao?

Cô gái kia nói tới đây thì không thể kìm nổi nước mắt nữa, nàng ngồi sụp xuống khóc hu hu.

"Huyền Tinh kính... che dấu thần thức! Thì ra là vậy? Ài! đáng tiếc, cái kính ấy chỉ chống lại được thứ thần thức cùi bắp, làm sao cản được linh thức của một tử thần cơ chứ" Tuấn nhớ lại lúc đó thì chỉ biết thở dài, đối với hắn cái loại thần thức trong tu tiên giới đâu có là gì, một siêu cấp linh hồn như hắn đâu bị ảnh hưởng bởi cấm chế. Thần thức có thể bị hạn chế bởi vô số cấm chế, pháp trận nhưng tử thần thì không, họ có linh thức, thứ họ xài là linh hồn chứ không phải một tiểu xảo thay mặt giác quan như người tu tiên.

- Cho tôi xin lỗi được không? Sau này tôi sẽ tìm một trái khác về cho cô, cô cũng thấy đấy, tôi chỉ là trong lúc vô tình mới ăn nó thôi. Tôi là Dương Tuấn, tôi xin thề, nếu về sau tôi không tìm được Trú Nhan quả trả cho cô tôi sẽ bị trời tru đất diệt. Xin cô đấy, tha lỗi cho tôi đi.

Tuấn biết mình thề cũng không có ích gì, nhưng hắn chỉ biết làm có thế, chẳng nhẽ bây giờ bắt hắn mổ bụng moi gan ra trả hay sao?

- Anh tên Dương Tuấn?

Cô gái kia ngẩng đầu hỏi, dường như cô biết hắn.

- Đúng vậy! tôi là Dương Tuấn, cô hãy tin tôi, tôi hứa thì sẽ làm bằng được.

Tuấn gật đầu liên tục, hắn quả thực rất sợ cô gái này khóc, cô ấy khóc lòng hắn còn muốn đau hơn rất nhiều.

- Tôi là Linh Ái Ái. Nếu anh đã hứa như vậy, thì nhớ phải tìm về cho tôi đấy.

Cô gái nói xong liền đứng lên, lững thững bước đi.

- Linh Ái Ái! Thì ra cô chính là cháu của Linh sư thúc sao? Cô đã kết khí thành công rồi ư?

Tuấn có chút bất ngờ, hắn nhớ không nhầm thì cháu của vị Linh sư thúc kia cũng có tên Linh Ái Ái, thấy có vẻ đúng hắn liền hỏi.

- Tôi đã kết khí thành công! Cảm ơn anh đã nhường đan, nhưng anh đừng quên cầm trú nhan quả tới trả tôi đấy.

Linh Ái Ái biết, đối với người tu luyện tiên pháp việc lập lời thề cực kỳ kinh khủng, nếu anh không thực hiện lời thề đó anh sẽ bị báo ứng. Cũng có nhiều người vì thề độc mà cả đời chẳng thể tiến giai, tai kiếp liên miên. Cô đã biết Tuấn là người nhường đan cho mình thì cũng không muốn làm khó hắn nữa, hơn nữa hắn đã thề rồi. Cô thở ra một hơi, thân hình liền bay vút lên cao, phiêu dật như tiên tử, từ từ chìm vào trong khoảng không bao la.

- Được! nhất định tôi sẽ trả cô. Tuy tử thần không chịu ước thúc của lời thề, nhưng tôi đã hứa thì sẽ làm, cô hãy đợi tôi.

Tuấn nói nhỏ một câu, chân bước nhanh về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ép Hôn

Hóa Ảnh môn tại tu tiên giới An Nam, tuyệt đối là một trong số những môn phái có quyền lực nhất, trên thực tế, Hóa Ảnh môn đích thực là một trong ngũ đại tiên phái An Nam.

Tuy nhiên lúc này không khí ở chủ điện Hóa Ảnh môn lại không thoải mái tí nào, bởi vì hiện tại trong đại điện có sự xuất hiện của Ly Hòa môn.

Ly Hòa, Lăng Vân, Hóa Ảnh, Không động, Nhất Nam trong đó Hóa Ảnh môn xếp thứ ba. Nhưng trong cuộc chạy đua quyền lực ấy, Hóa Ảnh môn ngày càng thụt lùi, mà không chỉ là thụt lùi một bậc. Hơn 100 năm về trước chỉ cần hỏi đệ nhất tiên phái An Nam là gì thì ai cũng biết đó là Hóa Ảnh, nhưng tại thời điểm này nếu hỏi lại câu hỏi đó, người ta chỉ nói hai từ duy nhất Ly Hòa. Quả thật vậy, Ly Hòa phái sau cuộc đại chiến tiên giới bỗng dưng trở lên hùng mạnh kinh người. Ba gã trưởng lão đồng loạt có tu vi Ảo Ảnh, trong số đó có cả Ảo Ảnh hậu kỳ.

Không những tu vi của các trưởng lão cao tới mức khủng bố mà hàng ngũ trụ cột của Ly Hòa phái cũng mạnh kinh người. Theo thống kê, trong nội môn của Ly Hòa phái cũng có gần 100 đệ tử có tu vi luyện khí kỳ, 18 người có tu vi Tâm Liên. Nghe nói đó chỉ là bề nổi của Ly Hòa phái, còn việc bên trong có còn tồn tại đỉnh cao nào nữa không thì chẳng ai nắm rõ.

Về phần Hóa Ảnh môn, sau 100 năm họ càng ngày càng tụt dốc. Không có một tu sĩ nào có tu vi Ảo Ảnh, đạt tới Tâm liên cũng chỉ có 5 người, còn hàng ngũ đệ tử có tu vi luyện khí ư? có lẽ đếm chưa đầy 10 đầu ngón tay đã hết. Không cần so sánh cũng biết, Hóa Ảnh môn bây giờ đã quá thê thảm, kì thực nếu cái kì môn đại trận bảo vệ núi mất đi, dám chắc Hóa Ảnh môn sẽ bị thổi bay bất cứ lúc nào.

Vũ Huy Căn ngồi trên ghế chủ điện, mặt mày nhăn nhúm, liên tục đưa mắt sang mấy vị sư huynh đệ bên dưới. Đáng tiếc, hắn hề đưa mắt tới đâu các vị sư huynh đệ của hắn đều lảng tránh đến đó. Người duy nhất không lảng tránh có lẽ là Linh sư muội, nàng lúc này chỉ biết nắm chặt hai bàn tay, cả người tỏa ra một thứ nhiệt lượng khiến bất cứ ai ngồi gần cũng cảm thấy khó thở.

Linh Nguyệt Nguyệt tuy tuổi đời đã hơn 50 nhưng xem qua tướng mạo cũng không quá 20. Nàng thực sự rất đẹp, nếu mang ra so sánh cũng không thua kém Linh Ái Ái là bao. Đôi mắt to tròn, nước da trắng sáng, khuôn mặt trái xoan, mái tóc dài ngang vai, quả thực sắc đẹp của nàng đủ sức để mê hoặc bất cứ gã nam nhân nào.

Nhưng hôm nay nàng thật sự rất giận, nàng thực sự muốn cầm một thanh kiếm rạch tan khuôn mặt này ra, nàng tha biến thành một con quỷ chứ không muốn gả cho Trần Hữu Hào.

Trần Hữu Hào, môn chủ của Ly Hòa môn, kẻ có tu vi cực kỳ khủng bố, Tâm Liên Hậu kỳ, chỉ cách một bước nhỏ nữa là có thể đặt chân vào Ảo Ảnh kỳ.

Đối với tất cả các nữ tu sĩ việc được một gã nam tu có tu vi thâm hậu để ý quả thực là điều muốn mà chẳng được. Thứ nhất, họ có thể thông qua song tu để đẩy nhanh quá trình tu luyện, thứ hai cũng qua quá trình song tu họ có thể loại bỏ đi những thiếu sót mà mình gặp phải, tránh việc tẩu hỏa nhập ma, hơn nữa lại có một lang quân có tu vi mạnh mẽ bảo vệ.

Linh Nguyệt Nguyệt cũng mong muốn mình gặp được một nam tu sĩ như vậy, nhưng tuyệt đối không phải cái tên Trần Hữu Hào kia. Trong tu tiên giới An Nam ai chẳng biết Trần Hữu Hào là một con quỷ hút máu người. Nói là hút máu thì hơi quá, nhưng việc hắn dùng thân thể của nữ tu làm nô đình thì có khác gì hút máu đầu cơ chứ.

Ngoài việc hắn chuyên dùng thân thể nữ tu làm nô đình hắn còn ngênh ngang chà đạp họ. Đã có người tận mắt chứng kiến hắn đem nữ nhân của mình cho người khác "chơi", đến cùng hắn còn dùng sức mạnh biến cô gái đó thành đồng thịt nát.

Mất đi tu vi quả thực rất đáng sợ, nhưng việc bị lang quân đẩy mình cho người khác thì còn đáng sợ tới mức nào nữa?

Tuy cả tu tiên giới An Nam không người nào muốn thành thân với hắn, nhưng Ly Hòa Phái quá mạnh, mạnh tới mức chỉ cần một trưởng lão của họ cũng đủ để tiêu diệt một phái rồi.

Linh Nguyệt Nguyệt biết mình không thể không lấy tên điện kia, nhưng cháu của nàng thì có tội tình gì chứ? Nàng thật không ngờ cái con quỷ kia không những muốn nàng phải gả cho hắn mà còn bắt đứa cháu gái vừa mới tiến vào Luyện khí kì của mình đi theo. Trước lúc anh trai nàng chết đã gửi gắm đứa cháu này cho nàng, dặn đi dặn lại đừng để ai ức hiếp nó, nhưng giờ thì sao? Chẳng nhẽ giết chết đứa cháu gái mà mình đã mất bao công sức nuôi nấng? Nhưng không giết nó chẳng nhẽ để nó đi chịu khổ?

Linh Nguyệt Nguyệt lúc này đã kìm không nổi lòng mình nữa, cánh tay vỗ mạnh vào cái bàn trà, chỉ nghe một tiếng rầm. Cái bàn trà đã bị biến thành đồng đá vụn.

- Linh tiên tử, tiên tử hà tất phải như vậy. Tiên tử thử nghĩ xem, trong tu tiên giới này có cô nương nào không muốn gả cho môn chủ của chúng tôi cơ chứ. Môn chủ chúng tôi ngoài anh tuần tiêu sái ra còn có tu vi cực kỳ bá đạo, hơn nữa ngài còn chuẩn bị bệ quan đột phá Áo Ảnh, nếu lần này ngài đột phá thành công không phải tiên tử đã là vợ của một cường giả cao cao tại thượng hay sao?

Trong đại diện lúc này ngoài 10 tu sĩ của Hóa Ảnh môn còn có 5 tên tu sĩ khác. 5 tên này khoác trên người một bộ trang phục màu xanh nhạt, hơi giống với đạo sĩ, sau lưng có thêm một chữ Ly.

Một tên trong số đó thấy Linh Nguyệt Nguyệt cau gợn liền mở miệng khuyên nhủ. Nhưng những lời khuyên của hắn thật sự khiến đám người Hóa Ảnh môn suy tụt nửa nôn mửa. Thật không ngờ Ly Hóa môn ngoài môn chủ bệnh hoạn còn có đám sai vặt đối trắng thay đen như vậy.

Tuy rất muốn nôn nhưng Vũ Huy Căn vẫn phải cố nhịn, hắn cố nặn ra một nụ cười, trả lời.

- Xin lỗi

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ước Định 5 Tháng

Trần Hữu Hào còn đang dương dương tự đắc thì bất chợt bên ngoài đại điện chuyển tới một cơn gió lạnh buốt, theo sau cơn gió đó là một giọng nói vô cùng uy nghiêm

Cũng ngay sau khi giọng nói ấy vang lên, hầu hết toàn bộ tu sĩ đang có mặt trong đại điện đều giật mình thon thót, cảm nhận một cỗ linh áp vô cùng bá đạo đang đè xuống. Chỉ cần những ai dưới luyện khí trung kỳ đều trực tiếp gục xuống, ngã ngay tại chỗ, hiển nhiên kẻ có thể phát ra thứ linh áp mạnh như vậy thì ngay cả Trần Hữu Hào cũng không phải đối thủ.

- Nam đạo hữu, không ngờ ngài cũng rảnh rỗi như vậy.

Trần Hữu Hào mặt mày có chút biến sắc, tuy nhiên sự biến đổi ấy chỉ xảy ra trong vài giây ngắn ngủi mà thôi, hắn lập tức bình tĩnh lại, trầm giọng nói.

- Vậy sao? Nếu Nam mỗ không đến kịp chắc đạo hữu đã phá tan điện Vĩnh Tiêu của bản môn rồi.

Từ ngoài điện bỗng xuất hiện một lão giả tuổi khoảng 60, 65 gì đó. Lão giả này mái tóc đã hoa râm, khoác trên mình một bộ trường sam, phía lưng áo thêm một chữ Hóa. Cả người ông lão phát ra một cỗ uy áp vô cùng trầm trọng, nếu không vì ở đây còn có đệ tử của Hóa Ảnh môn có lẽ cỗ uy áp ấy còn trở lên đáng sợ hơn nhiều.

Nam Thiên Lý vốn là một trong 5 trưởng lão của Hóa Ảnh môn có tu vi Tâm Liên. Cũng vì môn phái đã tụt dốc một cách thảm trọng, cho nên 10 năm trước ông đã quyết định bế quan tu luyện. Lúc ông bế quan tu vi của ông đã đạt tới cảnh giới Tâm Liên Hậu kỳ đại viên mãn, cũng chỉ cách một bước nhỏ để tiến vào Áo Ảnh. Lúc ông tiến vào thạch thất ông cũng không có nghĩ mình sẽ đột phá bình cảnh, không ngờ, trong lúc vô tình ông đã tìm thấy một cuốn công pháp từ thời thượng cổ. Cuốn công pháp này không chỉ khiến người luyện có được một môn thần thông vô cùng kinh người, hơn thế nữa nó còn giúp ti lệ tiến giai từ Tâm liên lên Áo Ảnh tăng đột biến.

Cũng vì có sự hỗ trợ của cuốn công pháp, Nam Thiên Lý chỉ mất 5 năm đã đột phá thành công Áo Ảnh kỳ và ông cũng là tu sĩ duy nhất của Hóa Ảnh môn trong vòng 100 năm tiến giai.

Thật không ngờ, lúc ông vừa bước ra khỏi thạch thất lại nghe được tin tông môn có chuyện. Ông không nghĩ ngợi gì mà lập tức quay về, cũng may lần này ông đã về kịp lúc, nếu không có lẽ Hóa Ảnh môn sớm muộn cũng bị Ly Hóa phái nuốt chửng.

- Nam đạo hữu không ngờ đã đột phá Áo Ảnh kỳ thành công, xin chúc mừng, xin chúc mừng..

Nhận thức được cỗ uy áp Nam Thiên Lý thả ra có chút bất thường, Trần Hữu Hào lập tức dùng thần thức dò xét. Thế nhưng hắn vừa quét qua thân thể Nam Thiên Lý thì liền bị một cỗ thần thức cường đại hơn đánh lui. Trần Hữu Hào tuy đã kịp rút thần thức về nhưng vẫn bị cỗ thần thức cường đại kia đánh cho tơi bời. Trần Hữu Hào phun ra một ngụm máu tươi, bất giác thấy cơ thể đau nhức không thôi, hắn biết lần này mình gặp phải đối thủ đáng sợ rồi. Tuy hắn rất tự tin vào thần thông của mình nhưng hắn chỉ dám đối đầu với tu sĩ cùng cấp mà thôi, còn về phần Nam Thiên Lý, rõ ràng lão ta đã đứng trên hắn không chỉ một bậc, làm sao lúc này chỉ có chúc họa vào thân mà thôi.

- Hừ! Đã biết vậy sao còn không lui xuống dưới, ngươi tính chiếm luôn vị trí ngôi của bản tọa hay sao?

Nam Thiên Lý hừ lạnh một tiếng, đi tới ghé chủ vị.

- Không dám, không dám, mời Nam tiên bối.

Dù trong lòng có chút không thoải mái nhưng Trần Hữu Hào vẫn phải cắn răng gọi Nam Thiên Lý một tiếng tiên bối. Tuy nhiên hắn vẫn rất cố chấp, dù sao trong lòng hắn vẫn nghĩ, Nam Thiên Lý dù sao đi nữa cũng chỉ là một kẻ vừa tiến giai mà thôi, có lẽ cảnh giới vẫn còn chưa được ổn định. Nếu Nam Thiên Lý muốn gây chiến hắn sẽ không dễ dàng mà bỏ qua đâu, dù sao trong tông môn của y vẫn còn 3 trưởng lão có tu vi Ảo Ảnh, hơn nữa đại trưởng lão còn có tu vi hậu kỳ. Nếu thật sự gây chiến hắn dám chắc Nam Thiên Lý sẽ không có đất mà chôn, dù sao đi nữa 3 gã trưởng lão của Ly Hỏa phái đã tiến vào Ảo Ảnh từ quá lâu rồi.

- Vũ Huy Căn! Ngươi hãy nói rõ sự tình cho ta nghe một chút, ta thật không ngờ mình vừa đi không lâu tông môn đã bị người ta tìm tới tận cửa gây hấn như vậy.

Nam Thiên Lý bước tới ngồi vào ghế chủ vị, lạnh lùng nhìn Trần Hữu Hào một cái, cuối cùng mới quay sang hỏi Vũ Huy Căn.

Vũ Huy Căn vừa nghe tin Nam Thiên Lý đột phá Ảo Ảnh kỳ thì lập tức mừng như điên, hắn biết lần này tông phái có cơ may thoát nạn rồi, vì vậy khi nghe vị sư tổ này nói hắn liền tiến tới cúi đầu bẩm báo.

- Sư thúc tổ! chuyện này thật ra cũng không có gì khó nói. Trần tiên bối vì ưa thích Linh sư muội nên đã phái người tới kết thân, nhưng vì sư muội không ưng ý nên mới xảy ra tranh cãi như vậy.

Vũ Huy Căn tuyệt đối là người cực kỳ tỉ mỉ. Hắn không dại gì mà đi gây hấn với Trần Hữu Hào, dù sao đi nữa Trần Hữu Hào cũng là môn chủ của Ly Hỏa phái, hơn thế nữa Ly Hỏa phái lúc này thực lực đang rất khủng bố, cho dù Nam Thiên Lý đã đột phá Ảo Ảnh thành công nhưng vẫn chưa đủ để bảo vệ tông phái. Vũ Huy Căn tuyệt đối không muốn làm mất lòng Trần Hữu Hào, nếu hắn nói dù chỉ sai sót một chút cũng coi như đẩy Hỏa Ảnh môn tới bờ vực diệt vong. Cũng vì nghĩ cho đại cục, Vũ Huy Căn đành phải nói lấp liếm sự việc.

Trần Hữu Hào cũng chỉ "hừ" nhẹ một cái, không hề có bất cứ lời phản bác nào, dù sao đi nữa lúc này y cũng đang nằm ở thế yếu.

- Vũ sư huynh, huynh nói như vậy là có ý gì? Rõ ràng là hắn ép muội lấy hắn, còn ép cả cháu muội đi theo, sư huynh tại sao lại bao che? Phải chăng sư huynh đã bị hắn mua chuộc?

Tuy Vũ Huy Căn suy nghĩ rất thấu đáo, nhưng có thấu đáo đến đâu cũng không ngăn được những cái đầu đang nóng, nhất là cô nàng Linh Nguyệt Nguyệt này.

- Linh sư muội! muội... ài...

Đám tu sĩ của Hỏa Ảnh môn hiển nhiên rất hiểu tính cách của Vũ Huy Căn, chỉ cần nghe thôi bọn họ đã biết Vũ Huy Căn muốn tìm cách hòa giải, không ngờ vị sư muội này lại lỗ mãng như vậy. Bọn họ chỉ biết lắc đầu thở dài, lần này thì có trời mới cứu được.

- Ta làm sao? Ta...

Linh Nguyệt Nguyệt còn định nói gì đó nhưng lập tức dừng lại, hiển nhiên cô đã phát hiện ra Vũ Huy Căn đang tìm cách giúp cô, thế nhưng xem ra lần này cái miệng cô đã làm hại cô rồi.

Trần Hữu Hào lấy tay quạt khoe miệng, mỉm cười nói.

- Nam Tiên bối, đúng là lần này vãn bối tới đây là muốn kết thân với nhị vị tiên tử. Ngài cũng biết đấy, Ly Hỏa phái chúng tôi người đông thể mạnh. Hơn nữa các đệ tử đều thuộc hàng tài ba hơn người. Không chỉ vậy vãn bối cũng là được sự chỉ đạo của Lý Trưởng lão mà tới đây, thật sự không dám kháng mệnh ngài a.

Trần Hữu Hào ngang nhiên dùng tông môn ra làm bàn đạp, hơn nữa còn lấy danh nghĩa của lão quái vật Lý Thanh Hoa ra để đe dọa.

- Lý Thanh Hoa thật sự phái người tới? Xem ra lần này chúng ta không thể không áp dụng phương pháp cũ rồi. Ngươi cũng biết đấy, Hỏa Ảnh môn chúng ta không có cái lệ ép đệ tử yêu hay ghét ai. Tất cả mọi đệ tử trong tông phái đều có quyền bình đẳng. Nếu như các người cứ khẳng khẳng muốn kết thân như vậy, xem ra không chiến một trận không được rồi.

Nam Thiên Lý nhú mày liếc qua chỗ Linh Nguyệt Nguyệt một cái, thờ dãi nói.

Linh Nguyệt Nguyệt bị vị sư thúc tổ này liếc qua thì cả người run rẩy không thôi, cô biết chính vì mình quá nóng nảy lên mới xảy ra cơ sự này. Thật không ngờ cô quanh năm trăm tĩnh lại không thể trăm tĩnh nổi trong một tình huống cần thiết như thế này.

- Được! Vậy cứ áp dụng quy tắc cũ. 5 tháng sau cuộc chiến sẽ chính thức bắt đầu, mỗi bên cử ra 5 đại diện. Bên nào bị bại hết thì bên đó thua, những đệ tử tham chiến bắt buộc phải có tu vi Luyện khí kỳ trở xuống. Xin hỏi Nam tiên bối có gì bổ sung nữa không?

Trần Hữu Hào liếm liếm mép, ánh mắt như bốc hỏa chăm chăm nhìn vào cơ thể Linh Nguyệt Nguyệt.

- Được! Trận đấu sẽ diễn ra tại hồ Huyền Mộng. Nếu Hỏa Ảnh môn thua sẽ cam chịu đóng cửa tông môn 100 năm, giao nộp hai nữ đệ tử Linh Nguyệt Nguyệt và Linh Ái Ái.

Nam Thiên Lý hừ lạnh nói.

- Tốt! Nếu Ly Hỏa phái thua sẽ đồng ý nhường Hỏa Ảnh môn 10 mỏ linh thạch. Tuy nhiên ta tin chúng ta sẽ không thể thua được đâu, ha ha ha...

Trần Hữu Hào ngửa mặt lên trời, cuồng tiếu một trận, sau cùng mới dẫn đám đệ tử rời khỏi.

- Ô! Linh tiên tử, cô đã về rồi đó ư? Tiên tử quả nhiên rất đẹp, nhưng xin cô nương cứ yên tâm, chỉ 5 tháng nữa thôi ta sẽ cho người tới rước cô đi.

Trần Hữu Hào vừa ra tới cửa đại điện thì bất chợt nhìn thấy một thân ảnh thủy mị đang phiêu phù cách đó không xa. Hắn lập tức bay lên, miệng quang quác nói, không hề để ý tới vẻ mặt chán ghét của Linh Ái Ái.

- Vô sĩ!

Linh Ái Ái chỉ phán đúng một câu, lập tức bay vào cửa đại điện.

- Vô sĩ? Ta không nghĩ vậy đâu. Ha Ha Ha...

Trần Hữu Hào ngửa mặt cười to, hắn chỉ phất nhẹ tay một cái, từ giữa khoảng không bỗng xuất hiện một con rết rất lớn. Nếu mang con rết này ra so sánh nó cũng phải ngang với một chiếc phi cơ. Con rết này toàn thân một màu nâu đỏ, hàng trăm chiếc chân liên tục cựa quậy, càng nhìn càng khiến người khác sởn gai ốc. Đám đệ tử có tu vi thấp kém của Hóa Ảnh môn vừa nhìn thấy con rết ấy thì lập tức nôn mửa thốc tháo, thậm chí ngất lịm tại chỗ, có lẽ vì cái mùi hôi tanh từ miệng con rết này phát ra cũng nên.

- Đúng là một bọn vô dụng, chúng ta đi.

Cuối cùng thân ảnh đám người Ly Hòa môn cũng biến mất, trong đại điện Hóa Ảnh môn lúc này chỉ còn lại Nam Thiên Lý cùng đám người Vũ Huy Căn, ai lấy đều mặt xanh như tàu lá chuối.

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Đối Sách

Sau khi Trần Hữu Hào rời đi, không khí trong đại điện lập tức rơi vào trầm lặng, tất cả đều thở ngắn than dài, hiển nhiên bọn họ không mấy tin tưởng sẽ có một kết quả tốt đẹp.

Linh Ái Ái chỉ cần nhìn thấy vẻ hống hách vừa rồi của Trần Hữu Hào liền biết dường như trong tông môn đang xảy ra chuyện. Cô bước vào, mọi người vừa nhìn thấy cô thì nhất thời chỉ biết thở dài, lắc đầu không nói gì.

Linh Ái Ái có chút nghi hoặc tự hỏi: "Mình chỉ vừa mới rời khỏi chính điện chưa tới nửa ngày, tại sao mọi người vừa nhìn thấy mình lại có biểu hiện như vậy chứ? Chẳng nhẽ chuyện này có liên quan tới tên lưu manh vừa rồi?"

Linh Nguyệt Nguyệt đứng khuất ở một bên, cả người nặng như đeo chì, một mắt nhìn đứa cháu gái vừa tiến vào đại điện, lần này có lẽ cả hai cô cháu nàng phải đi làm thị thiếp cho con quý hạo sắc kia rồi.

Linh Ái Ái đang nhũn mảy khó hiểu thì bất chợt rùng mình mấy cái. Nàng lúc này mới để ý, người ngồi trên ghế chủ điện lúc này không phải là trưởng môn sư huynh nữa. Tuy nàng đã ra nhập Hóa Ảnh môn khá lâu rồi, nhưng mặt mũi của những trưởng lão cấp bậc Tâm Liên nàng có bao giờ được thấy kia chứ. Đẳng này người ngồi trước mặt nàng lại là tồn tại khủng bố nhất tông môn. Tuy không biết người này là ai, nhưng nàng dám chắc người này ít nhất phải có tu vi Tâm liên trở lên. Nghĩ như vậy nàng liền không tự chủ được mà quỳ xuống, ấp úng nói.

- Đệ tử... đệ tử Linh Ái Ái, xin ra mắt...

Thần thức của một tu sĩ Áo Ảnh vốn cực kỳ bá đạo, Nam Thiên Lý hiển nhiên đã phát hiện ra nữ tử này từ rất lâu rồi, chỉ có điều ông cũng biết cô bé này chắc chắn chưa gặp ông bao giờ. Nam Thiên Lý vốn là người tương đối dễ tính, không mấy câu lệ những việc tiểu tiết nên chỉ mỉm cười nói.

- Không sao! đứng lên đi, ta là Nam Thiên Lý, ngươi đã kết khí thành công, từ nay cứ gọi ta một tiếng sư thúc tổ là được rồi.

- Sư thúc tổ...

Linh Ái Ái âm thầm hít một ngụm lương khí, vị lão nhân này bảo nàng gọi là sư thúc tổ có nghĩa gì chứ? Có nghĩa ông ta không phải có tu vi Tâm Liên như nàng đoán nữa, rõ ràng ông ấy đã là tu sĩ Áo Ảnh kỳ, một tồn tại đỉnh cao tại tu chân giới An Nam này. Nàng tuy vẫn còn rất sợ nhưng vẫn không dám làm trái lời ông, lập tức đứng lên, cúi gằm mặt lùi sang một bên, đến nhìn cũng không dám nhìn.

Hoàng Liên thấy những người cần có mặt cũng đã có mặt đông đủ liền hít một hơi lấy dũng khí, bước tới giữa điện, chấp tay nói.

- Bẩm sư thúc tổ, lần này chúng ta đồng ý quyết đấu một trận sống còn với Ly Hòa môn quả thực là một quyết định không thể không lựa chọn. Nhưng ngài cũng thấy đây, Hóa Ảnh môn của chúng ta 100 năm trở lại đây đang ngày càng tụt dốc, còn về phía Ly Hòa môn thì lại mỗi ngày một mạnh lên. Lần này tỉ lệ thắng có cao cũng chỉ đạt chưa tới hai, ba thành. Không biết sư thúc tổ có biện pháp gì không?

Nam Thiên Lý có chút trầm mặc nhìn đám đồ tử, đồ tôn ở phía dưới, trong lòng ông cũng đang vô cùng khẩn trương. Thứ nhất là ông vừa mới trở lại bản phái chưa tới một canh giờ. Thứ hai những đệ tử trong tông môn ông còn chưa có nắm rõ được bao nhiêu, muốn sắp xếp 5 người ứng thí xem ra có chút khó khăn. Lại nói, nếu lần này Hóa Ảnh môn thua thì cũng đồng nghĩa với việc chấp nhận diệt môn. Tuy chỉ đóng cửa tông môn 100 năm, nhưng ai cũng biết trong vòng 100 năm ấy không ai được phép tu luyện. Đã vậy trong vòng 100 năm tông phái luôn bị các môn phái khác dò xét, thật sự muốn trốn cũng không trốn được.

Lại nói, trong thời gian chấp nhận khiêu chiến, phạm những ai có liên quan đều không thể di rời, nếu di rời thì cả phái sẽ bị cả tu chân giới truy sát. Quả thực Hóa Ảnh môn của ông lúc này không khác gì ngọn nến trước gió, bất kỳ thời điểm nào cũng có thể bị thổi tắt. Tuy lần này ông đã đột phá Áo Ảnh kỳ thành công, trong người lại có không ít được vật, công pháp ưu việt nhưng cũng chưa chắc đã tìm được người thích hợp với chúng.

Nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng ông mới mở miệng nói.

- Cách thì không phải không có, nhưng trước hết hãy nói cho ta nghe xem trong tông môn có đệ tử nào sở hữu linh căn ưu việt hay không?

Hoàng Liên ray ray cái trán một lúc, tính toán tỉ mỉ cuối cùng mới trả lời.

- Bẩm sư thúc tổ, 10 năm trước đệ tử đã thu nhận Nguyễn Văn Cung cùng Lê Hữu Trác. Cả hai người này đều sở hữu nhị linh căn. Nguyễn Văn Cung có linh căn hỏa và mộc. Lê Hữu Trác sở hữu linh căn Kim và thổ.

- 7 năm trước, đệ tử cũng thu nhận một người nữa có tên Vũ Thế Anh, cậu ta sở hữu Âm hệ linh căn, một loại linh căn biến dị.

- 6 năm trước trong một lần vô tình đi ngang qua Thiên Thạch trấn đệ tử cũng thu nhận được một cô bé có tên Trịnh Thu Hà. Trịnh Thu Hà sở hữu Băng linh căn, cũng là loại linh căn biến dị. Bọn họ tất cả đều đang dừng lại ở cảnh giới Luyện Thần hậu kỳ, xem thời gian thì cũng sắp xuất quan. Có lẽ với họ việc kết khí không phải là quá khó.

Nam Thiên Lý cũng âm thầm gật đầu, xem ra đệ tử có tư chất tốt trong tông môn cũng không phải không có. Nhưng như vậy vẫn còn thiếu một người, để ai vào vị trí cuối cùng đây.

- Để tiện cho việc kết khí thành công, ta quyết định sẽ tới đa thông kinh mạch cho tất cả bọn họ. Tuy nhiên mới chỉ có 4 người, người xem xem còn ai nữa không? Hay là đành phải một người trong số các người ra ứng chiến vậy?

Hoàng Liên lại trầm ngâm một hồi, cuối cùng đành thở dài nói.

- Thật ra trong tông môn của chúng ta vẫn còn một người nữa sở hữu linh căn cực kỳ ưu tú. Tuy nhiên vào thời điểm này, dù có linh căn ưu tú như vậy cũng chẳng thể thay đổi được gì.

- Người nói người này có âm linh căn?

Nam Thiên Lý có chút giật mình, không ngờ trong tu tiên giới vẫn còn xuất hiện người có thứ linh căn bá đạo như vậy. Năm xưa vào một lần tình cờ, ông và sư huynh đã tận mắt chứng kiến một gã tu sĩ có linh căn âm Kim đánh với một gã tu sĩ tu luyện công pháp kim thuộc tính. Tuy hai bên đều có tu vi ngang nhau nhưng thật không ngờ, toàn bộ thần thông của gã tu sĩ luyện công pháp kim thuộc tính đều bị hóa giải hoàn toàn. Gã tu sĩ sở hữu linh căn âm Kim chiến thắng mà không tốn một chút lực. Cứ mỗi lần nhớ lại trận chiến ấy cả người ông lại không thể tự chủ mà run lên từng đợt, những người như vậy thật sự quá đáng sợ.

- Đúng vậy! Hơn nữa lại là Âm lôi linh căn.

Vũ Huy Căn đứng bên cạnh cũng gật đầu đáp.

- Thật không ngờ! Ài! Chỉ tiếc rằng Hóa Ảnh môn của chúng ta đã không còn như trước nữa. Thôi! chuyện này để sau, trong đám các người ai đồng ý ra ứng chiến.

Bên trong đại điện lúc này không khí đang vô cùng căng thẳng thì bên ngoài lại hoàn toàn khác. Đám đệ tử có tu vi Luyện Thần vẫn chăm chú làm những việc mình cần phải làm. Người thì trồng linh thảo, kẻ thì đào linh khoáng, kẻ trông thư tịch, kẻ thì cưỡi pháp khí bay qua, bay lại. Xem ra dù trời có sập xuống bọn họ vẫn coi như không có chuyện gì.

Tuần hiển nhiên cũng là một trong số những người đó, hần tắm rửa xong xuôi liền tiến thẳng tới trung tâm của Hóa Ảnh môn. Đối với Tuần lúc này, không thứ gì tốt hơn là một bữa ăn đủ chất.

- Sư huynh! Xin cho hỏi ta muốn lấy đồ ăn thì phải tìm ai?

Tuần tìm tới tìm lui một hồi vẫn chưa thấy nhà ăn đâu thì bất chợt phía trước có một tên nội môn đệ tử đi tới. Tên này không cưỡi pháp khí hiển nhiên chưa đạt tới tầng thứ 4 của cảnh giới Luyện Thần, đối với Tuần những người như vậy mới dễ nói chuyện.

- Bên kia, người thấy cái biển Âm Hương kia chứ? Đến đó, gặp Liễu tỷ là có thể nhận bánh nếp.

Quả nhiên tên này rất dễ nói chuyện, Tuấn vừa hỏi qua loa hắn liền trả lời ngay.

- Đa tạ sư huynh!

- Không có gì! Ta đi đây.

Hai người ôm quyền một cái rồi từ từ tách nhau ra.

Tuấn đi theo đúng hướng tên sư huynh kia chỉ, lập tức nhận được hai cái bánh nếp.

Trước khi phát vị Liễu sư tỷ kia cũng đã nói rõ cho Tuấn biết. Bánh nếp là loại bánh làm từ gạo nếp, điểm đặc biệt duy nhất là nó được trồng trên tụ linh trận nên được linh khí bồi đắp một thời gian rất dài. Tuy gạo này không có công dụng tăng tiến tu vi, nhưng khi ăn loại bánh này chắc chắn sẽ giúp tu sĩ nhin đói ít nhất 10 ngày không có vấn đề gì.

Thực ra Tuấn cũng chỉ cần có từng đó là đủ, thứ hắn cần nhất lúc này là lấy lại thực lực. Chỉ cần có thời gian hắn sẽ rất nhanh thanh tẩy toàn bộ khu nghĩa trang đó. Một khi tiến vào Hắc Anh việc nhin đói với hắn không còn là trở ngại nữa, không những thế hắn có thể bay lượn như một tử thần bình thường. Tất nhiên càng lên cao hắn sẽ càng mạnh hơn, mà chỉ cần tiến vào Hắc Anh những kẻ hắn đã từng có ý giết chắc chắn sẽ phải chết.

Nghĩ vậy Tuấn liền hung hăng cầm chiếc bánh nếp lên, cắn một miếng thật lớn. Thế nhưng hắn vừa nhai được vài miếng đã trực phun ra, may là hắn che miệng kịp không thì cũng nôn ra thật.

- Đậu xanh rau má! cái quái quỷ gì thế này? Bánh gì mà hôi thấy bà cố luôn...

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Tử Thần* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Bố Trí Trận Pháp

Tuy loại bánh gạo này rất khó ăn, nhưng công hiệu thì quả thực rất tốt. Khi Tuấn vừa nuốt xuống, thân thể bỗng dừng tỉnh táo lại, bao nhiêu mệt mỏi cũng từ từ tan biến. Cái bánh tuy không quá lớn nhưng những gì nó mang đến lại khiến người ta có cảm giác không thể tin tưởng được. Hắn đi tới hòn nam bộ gần cửa đại điện, múc một vốc nước phả vào mặt.

- Không ngờ nước ở đây lại chứa nhiều linh khí tới vậy.

Cảm thấy tinh thần đã hoàn toàn tỉnh táo, Tuấn vội vàng rời khỏi trung tâm của Hóa Ảnh môn, định bụng sẽ quay lại khu nghĩa trang. Rẽ trái rồi lại rẽ phải, qua vài lối ngõ cuối cùng Tuấn cũng tiến tới khu vực ngoại môn đệ tử.

Ngoại môn đệ tử và Nội môn đệ tử có sự phân bố hoàn toàn bất đồng. Hóa Ảnh môn có diện tích vô cùng lớn, theo tính toán cũng phải tới vài trăm héc ta là ít. Trong đó khu vực nội môn thì vô cùng rộng lớn, ước tính phải chiếm 6/10 diện tích, nhưng khu vực ngoại môn lại vô cùng eo hẹp, chỉ chưa đầy 1/10. Diện tích còn lại được dùng để bố trí các cấm chế đại trận, khu vực luyện công v.v...

Tuy diện tích sống của đám đệ tử ngoại môn vô cùng eo hẹp, nhưng kì thực số lượng đệ tử ngoại môn lại vô cùng lớn, thấp nhất cũng phải gấp 4 lần số lượng đệ tử nội môn. Họ sống và làm việc tại các khu mỏ, khoáng thạch, thời gian dành cho tu luyện thực sự rất ít. Cũng vì những lý do đó, cho dù họ có cố gắng đến mấy cũng khó lòng tiến vào cảnh giới Luyện Khí.

Không chỉ Hóa Ảnh môn, ngay cả Ly Hỏa, Nhất Nam, Không Động đều chiêu mộ rất nhiều ngoại môn đệ tử. Rất đơn giản, họ muốn kiếm nhân lực giúp khai thác khoáng sản, bồi đắp linh thú v.v... Tất nhiên họ cũng không ngại việc ban tặng các loại pháp khí, công pháp cho đám đệ tử ngoại môn, nhưng đa số những loại pháp khí, công pháp ấy chỉ thuộc dạng thấp kém, không đáng chú ý.

Tuy nói những thứ thấp kém ấy không đáng gì, nhưng với những tu sĩ có linh căn tạp lại vô cùng quý giá. Thử nghĩ mà xem, nếu không ra nhập môn phái họ bắt buộc phải đi trên con đường tán tu. Mà tán tu kì thực không khác gì một đám ô hợp, một chút tâm đắc cũng không có, ngoài việc cướp giật, tranh đoạt ra thì không còn cách gì để tìm kiếm bảo vật cả. Những gã tán tu có thực lực thấp kém phần lớn là chết, một số ít bị tu tiên giới truy sát. Cũng vì vậy, tán tu thật sự là con đường cụt của bất kỳ gã tu sĩ nào.

Đi qua vài ngã rẽ, cuối cùng Tuấn cũng thấy được cánh cổng dẫn ra phía sau núi.

- Đây! Lý sư huynh, từ hôm huynh đánh tên phế vật kia, có thấy hắn trở lại không?

Xa xa có tiếng người nói chuyện với nhau. Thanh âm này có chút hơi cao, vừa giống giọng nữ, vừa giống giọng nam.

- À! ta cũng chẳng rõ hần bây giờ thế nào nữa, nói thật cú đấm đố của ta chỉ mang 5/10 sức lực mà thôi. Không nghĩ tới hần lại trực tiếp ngã khụy. Thật đúng là phế vật mà, ta chẳng hiểu một tên phế vật như vậy có tư cách gì mà tiến vào nội môn kia chứ.

Một giọng nói khàn khàn khác cũng thờ dãi đáp.

- Sư huynh không biết rồi. Ta có nghe nói, linh căn của hần là loại mạnh nhất trong tất cả các linh căn. Chỉ tiếc ở một chỗ, môn phái chúng ta không có đủ tài bảo để bồi đắp cho hần mà thôi. Nếu là 100 năm trước ta dám chắc hần sẽ là một nhân tài bậc nhất.

Thanh âm nửa nam nửa nữ mang theo ý cười nói.

- Người nói cứ như người biết rõ lắm vậy.

Gã được xưng là sư huynh nhếch mép cười, dường như không quan tâm cho lắm.

- Sư huynh không thể không tin ta, thông tin này ta dùng 1 viên hạ phẩm ngũ hành để đổi đó.

Gã sư đệ có giọng nói nửa nam nửa nữ không cho là đúng nói.

Gã sư huynh nghe cái giá mà tên sư đệ trả để đổi cái thông tin này thì có chút bất ngờ, hạ phẩm ngũ hành thạch nói ra cũng không phải quý hiếm gì. Nhưng với một đám đệ tử ngoại môn như hần thì thực sự là cả một gia tài. Nên nhớ hạ phẩm ngũ hành thạch có thể giúp bọn hần rút ngắn thời gian thổ nạp cả một thời gian dài nha. "Xem ra sự việc lần này có chút phức tạp rồi đây"

- Sư đệ! theo người giờ ta phải làm gì để giải quyết vấn đề này đây?

Gã sư huynh có chút đau đầu, nếu tên kia mà tới bẩm báo với sư thúc thì chắc chắn hần sẽ bị phạt. Mà tội cố ý gây thương tích với đệ tử nội môn có tu vi thấp thật sự không nhẹ đâu, có khi ngay cả cái mạng cũng chẳng còn ấy chứ.

- Sư huynh! trực tiếp diệt khẩu thôi, ta nghe nói trên người hần có một cuốn công pháp hoàn chỉnh, nếu lấy được ta và huynh sẽ hiệp lực bỏ trốn. Với một cuốn công pháp hoàn chỉnh, ta không tin mình không thể tiến vào luyện khí kì

Gã sư đệ ánh mắt sắc lạnh nói.

- Xem ra sư đệ đã có chủ ý này từ đầu. Được! vậy ta và người cùng đi.

- Tốt! Ta cũng muốn làm nhanh một chút.

Hai thân ảnh lập tức ra tốc, nhằm hướng sau núi mà đi.

Tuần hiển nhiên không có nghĩ tới sự sống chết của mình lại đang bị người khác tính toán. Hần lúc này còn đang loay hoay nhặt vài viên đá có bề mặt nhẵn nhụi ở ven đường. Dường như hần đang muốn làm một thứ gì đó.

Nhặt nhanh một hồi, cuối cùng Tuần cũng kiếm được hơn trăm viên có kích thước gần bằng quả trứng, bề mặt nhẵn nhụi và đều có màu xanh đen.

- Lần đầu tiên thi triển pháp trận, hi vọng sẽ thành công, mình không thể cứ yếu mãi như vậy. Nhất định phải đạt tới Hắc Anh.

Tuần nắm chắc một viên đá, ánh mắt toát ra sự quyết tâm không gì không làm được. Cuối cùng hần mới lấy từ bên trong túi quần ra một cái bao, cẩn thận bỏ số đá đó vào, vác cái bao trên vai, bước chân nhanh hơn mấy lần.

Tuy nói cái nghĩa trang Tuần quản lý nằm ngay phía sau núi thế nhưng ít nhất cũng phải mất hơn 30 phút mới đi tới nơi. Theo Tuần biết phía sau khu nghĩa trang này vài ngàn mét còn có vài chục động phủ nhỏ. Những động phủ này hầu hết được mở để cho đám đệ tử có tư chất tốt tu luyện, nơi này linh khí sung túc, dễ dàng phá bình chương hơn.

Tuần cũng không quan tâm tới mấy thứ đó lắm, hần không có ý định sẽ ở lại nơi này quá lâu. Đợi khi thanh tẩy hoàn tất khu nghĩa trang kia hần sẽ trực tiếp rời khỏi. Một khi đã tiến vào Hắc Anh, hần không thể đánh được ai, nhưng để chạy thì hần dám nắm chắc bảy, tám phần. Vì sao ư? bởi vì khi đã là một từ thân chân chính hần có thể dịch chuyển tức thời, cũng có thể khiến cơ thể hóa thành dạng linh hồn.

Nói chung đây cũng chỉ là dự tính của Tuần mà thôi, còn về sau có xảy ra chuyện gì bất chắc hay không thì hần cũng không có khả năng phán đoán.

Về tới khu nghĩa trang, Tuần lập tức vứt cái bao xuống, cẩn thận bố trí một tòa pháp trận kì lạ. Nhìn thì vô cùng hỗn tạp, nhưng thật ra đều có tính toán, một li cũng không thể sai.

Tuần càng ngày càng cảm thấy căng thẳng, tuy đã lấy lại được một chút pháp lực nhưng việc truyền linh lực vào từng viên đá lại khiến hần có chút khó khăn. Nếu xem xét về mặt thiên phú để bố trí pháp trận có lẽ chỉ dành cho đám từ thân dùng "sinh từ ký" thì tốt hơn. Bọn họ thường dùng linh lực truyền vào ngòi bút để lấy mạng người, như vậy việc bày bố trận pháp sẽ tương đối thuận lợi hơn những kẻ dùng kiếm như hần.

Tuần càng ngày càng cảm thấy căng thẳng, chỉ cần sơ xảy một chút thôi là cả tòa pháp trận sẽ nổ tung. Hần không bị thương nhưng pháp lực sẽ bị tiêu hao sạch sẽ. Không mất mười bữa nửa tháng thì khó mà hồi phục lại được.

Hơn 30 viên đầu tiên Tuấn bố trí tương đối thuận lợi, nhưng sau 30 viên độ khó tự dung nhân lên gấp bội. Nguyên nhân chủ yếu là linh lực của hắn bị tiêu hao quá nhiều, khó có thể ổn định như lúc bình thường được. Mà việc bố trí trận pháp lại bắt buộc phải đều đặn, liên tục, nếu không duy trì được trận pháp cũng vô vọng phát ra uy lực.

Hơn ba mươi phút qua đi, mồ hôi trên trán Tuấn đổ ra không khác gì mưa, số đá trên tay hắn còn không ít hơn con số bốn mươi.

Một giờ sau, cơ thể Tuấn không ngừng run rẩy, đôi môi nứt nẻ, cơ mặt co rút liên tục, càng ngày càng quý dị. Số đá hắn cầm trên tay còn hơn chục viên nữa.

Hai giờ sau, Tuấn cố gắng ổn định thân hình, chậm rãi rút chút linh lực cuối cùng vào viên đá. Cánh tay run run đặt nó xuống nền đất, khoảnh khắc hắn đặt viên đá xuống thì cũng là lúc hắn ngã gục. Nhưng hắn vẫn cố gắng giữ cho mình thanh tỉnh, rút từ bên hông một con dao găm, trực tiếp cắt cổ tay mình, cuối cùng hắn mới nhắm mắt lại...

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Thiên Triệu, Giả Mà Như Thật (1)

Không biết thời gian đã trôi qua bao nhiêu lâu, chỉ biết bầu trời lúc này đã bị bóng đêm vây kín, từng cơn gió rít gào qua những năm mồ tạo cho người ta cảm giác lạnh đến thấu xương.

Cách khu nghĩa trang không xa, thân thể Tuấn vẫn nằm bất động ở giữa tòa pháp trận. Máu ở cổ tay đã ngừng chảy, tuy nhiên hắn vẫn không thể đứng dậy, ngay cả một chút cử động cũng không có.

Ngẩng đầu lên nhìn trời cao. Vầng trăng nhu hòa vẫn tỏa ra thứ ánh nhàn nhạt, mang theo chút âm u kì dị.

"Rắc... rách... rắc..."

Cũng không rõ đây là âm thanh gì, nhưng khi lọt vào tai lại khiến tâm tình người ta cảm thấy bị ai, đau đớn như đang tự đối mặt với tội lỗi của chính mình vậy.

Ánh trăng trên trời cao vốn đang chiếu sáng khắp thế gian, bất ngờ vẩn vèo. Nếu đứng ở giữa tòa pháp trận có thể thấy nơi đây sáng đến lạ kì. Những âm thanh "rắc, rắc" vẫn tiếp tục vang lên. Thì ra những thanh âm ấy là do số đá trên tòa pháp trận gây ra. Tất cả đám đá trước kia còn mang màu xanh đen thì lúc này đều đã nhuộm một màu máu, khi bị ánh trăng chiếu vào thì bắt đầu vỡ ra. Một hóa hai, hai hóa bốn... Số đá cứ từ từ phân tách, dường như không có thứ gì ngăn cản nổi.

Bỗng dưng, từ tòa pháp trận phun ra vô số kì dị, vô cùng ảo diệu. Hàng chằm, hàng ngàn con thú như thực như ảo đang điên cuồng lao đi, chúng chạy vòng quanh tòa pháp trận, số ít quần lấy thân thể Tuấn, nâng hắn lên cao.

Từ giữa khoảng không thân thể Tuấn co giật liên hồi, kì lạ ở chỗ dường như hắn vẫn đang bất tỉnh.

Tòa pháp trận không khác gì một cái hồ đen trong vũ trụ, ánh sáng, gió, bụi, tất cả đều điên cuồng tụ tập quanh nó, duy nhất chỉ có thân thể Tuấn bị đẩy lên trên cao.

Đêm tối vốn dĩ đã tràn ngập màu đen, lúc này đây lại càng tăm tối hơn rất nhiều. Có thể nói tối đến mức không thể nhìn thấy bất kì ánh sáng nào, chỉ duy nhất một cột sáng khổng lồ từ vầng trăng chiếu xuống bị cả tòa pháp trận hấp thu là có thể nhìn thấy.

- Sư huynh, nhìn xem

Cách khu nghĩa trang gần 1km gã sư đệ cùng sư huynh mình đang loay hoay cầm một vài lá cờ xuống đất. Không hiểu sao bỗng dưng trời đất tối sầm lại khiến cả hai giật mình, đứng lên quan sát. Gã sư đệ là người đầu tiên phát hiện ra cột sáng, hắn liền chỉ tay nói với sư huynh.

- Thiên triệu... Không phải chứ? Là thiên triệu, bảo vật xuất thế sao?

Gã sư huynh họ Lý giật mình nhìn lên, trên mặt biểu hiện vẻ không thể tin tưởng. Nhưng hắn không thể không nghĩ rằng đây là thiên triệu, bởi vì trong vài điển tịch hắn được đọc có nhắc tới việc bảo vật hàng lâm thường khiến cả bầu trời rơi vào cảnh tối tăm, duy nhất chỉ nơi nào có bảo vật xuất hiện mới có ánh sáng.

- Sư huynh! Thiên triệu là gì vậy?

Gã sư đệ có thanh âm ái nam ái nữ nghi hoặc hỏi.

Gã sư huynh họ Lý khẽ mỉm cười, trong ánh mắt bật chợt hiện lên vẻ tàn nhẫn, sắc lạnh kinh người, đủ để khiến bất cứ ai nhìn vào cũng cảm thấy rét run.

- Là nhà ngươi phải chết.

- A... Ngươi... ngươi...

Gã sư huynh không nói lời thừa, từ túi trữ vật bỗng xuất hiện một thanh tiểu kiếm dài tầm 20cm. Thanh kiếm vừa xuất hiện liền hóa thành một đạo tử quang đâm tới cổ họng của gã sư đệ. Tên sư đệ thật sự không nghĩ mình sẽ bị sư huynh tính toán như vậy, hẳn thật sự không dám nghĩ. Chẳng nhẽ Thiên triệu kia có gì ghê gớm lắm sao. Nhưng hẳn chỉ có thể nghĩ được đến đây thì trí giác đã hoàn toàn biến mất, linh hồn từ từ thoát khỏi bản thể.

- Hừ! Sư đệ à, thật xin lỗi ngươi. Ngươi cũng đừng trách ta, thiên triệu hàng lâm, bảo vật xuất thế. Sư huynh không thể không giết ngươi, nếu ngươi là ta ta tin ngươi cũng sẽ giết ngươi thôi.

Gã sư huynh thờ dãi nhìn thân thể vị sư đệ, trên tay ngưng kết một quả hỏa cầu, nói mấy câu liền ném vào thân thể tên sư đệ. Nếu như có người chứng kiến cảnh này sẽ lập tức há hốc mồm không dám tin. Vì sao? bởi vì người có thể phát ra hỏa cầu thì thực lực cũng phải bước tới Luyện Thần đỉnh phong rồi.

- Xem ra ông trời cũng không bạc đãi ta, nếu như bảo vật này là một kiện "linh bảo" có lẽ ngày ta trở mình cũng đã đến i. Hừ! mấy lão gia hỏa này cũng tới nhanh đấy, để xem ai sẽ chiếm được nó đầu tiên... ha...ha.

Gã bỗng ngưng ngửa mặt cười to, thân thể lẳng không, hóa thành một đạo trường hồng phá không mà đi, thanh thế vô cùng kinh người.

Cách đó không xa cũng có ba đạo độn quang tiến về nơi phát ra cột sáng, phân biệt là xanh, tím, vàng. Ba đạo độn quang đang điên cuồng bay đi thì bất ngờ dừng lại, độn quang tiêu trừ, từ nơi đó xuất hiện ba thân ảnh. Hai cái cao lớn, một cái có chút yếu điệu giống nữ tử.

- Ảo Ảnh giả. Tại sao trong tông môn chúng ta lại có một tồn tại cao như vậy chứ?

Một trong hai thân ảnh cao lớn giật mình nói.

- Sư huynh không nhầm chứ? Tông môn chúng ta lấy đâu ra tồn tại đỉnh cao đến vậy?

Thân ảnh nữ tử có chút khó tin hỏi.

- Sư muội! Tà sư huynh nói không sai, thần thức của chúng ta đã quan sát kỹ, hoàn toàn không phải một tu sĩ có tu vi Tâm Liên hậu kỳ có thể tỏa ra loại linh áp cường đại đến vậy. Chỉ có tu sĩ đặt nửa bước chân vào Ảo Ảnh kì mới có thứ linh áp kì dị như vậy.

Thân ảnh cao lớn khác vội vàng thu lại thần thức, run rẩy nói.

- Nhị vị sư huynh! giờ chúng ta phải làm sao?

Vị sư muội có chút khẩn trương hỏi, dù sao đây cũng là thiên triệu nha, theo những gì nàng biết hầu hết khi Thiên triệu xảy ra sẽ xuất hiện bảo vật. Mà nếu may mắn còn xuất hiện cả bảo vật đẳng cấp "thông linh". Nếu có loại bảo vật này không chừng Hóa Ảnh môn sẽ một bước lên mây cũng nên.

- Ba người các ngươi theo ta! Xem ra gã gia hỏa kia đã ẩn núp trong tông môn chúng ta quá lâu rồi.

- Sư thúc...

Ba người còn đang loay hoay không biết làm thế nào thì bất chợt nghe thấy một đạo truyền âm quen thuộc. Đây không phải là truyền âm của đại sư huynh Nam Thiên Lý thì là của ai nữa chứ, không giờ phải gọi một tiếng sư thúc mới đúng.

Ba người gật đầu rồi lập tức hóa thành ba dải độn quang nhằm hướng cột sáng trên cao mà bay.

Trong khi Hóa Ảnh môn đang xô xao vì hiện tượng lạ trên trời thì những nơi khác cũng rục rịch không kém. Ly Hỏa, Không Động, Nhất Nam... kể cả những môn phái nhỏ không đáng nhắc tới cũng rục rịch không kém. Trên trời kia chính là Thiên triệu nha, bảo vật hàng lâm nha, nếu có bảo vật trong tay thì cơ hội nở mày nở mặt chẳng phải đã đến rồi đó ư? Nhưng tất cả cũng biết đây chỉ là nằm mơ, nói mộng mà thôi. Muốn cướp bảo vật về cái thứ nhất cần tới là thực lực, mà thực lực của Hóa Ảnh môn tuy đã suy tàn nhưng cấm chế đại trận vẫn không phải chỉ dùng sức của mấy gã Luyện khí hay Tâm Liên có thể làm được.

Trong những môn phái lớn sự rục rịch lớn nhất phải kể tới có lẽ là Ly Hỏa. Bọn họ không thể ngờ tới nay bảo vật sẽ hàng lâm. Lại càng không ngờ nó lại xuất hiện trên bầu trời Hóa Ảnh môn. Ngay tức thì những cuộc họp khẩn cấp được tổ chức, mà việc họ bàn tán không gì khác ngoài Thiên triệu trên trời kia.

Cũng cùng lúc đó vô số độn quang từ khắp 4 phương, 8 hướng cũng điên cuồng lao về Hóa Ảnh môn. Xem ra tu chân giới lại chuẩn bị nổi lên một hồi huyết tinh đẫm máu cũng chưa biết chừng.

Chương 20: Thiên Triệu, Giả Mà Như Thật(2)

Một cột sáng đâm thẳng từ bầu trời xuống nhân gian, khắp nơi chỉ còn lại bóng tối, mọi thứ dường như muốn tôn lên vẻ trắng lè của thiên tượng trên bầu trời.

"Thiên triệu, bảo vật xuất thế..." Tu sĩ, quý vật, phạm nhân, yêu thú. Không chỉ những kẻ có pháp lực mà ngay cả những người bình thường cũng có thể nhìn thấy hiện tượng này. Quá hoành tráng, quá mỹ lệ... dường như không có một câu chữ nào phù hợp để miêu tả về sự hùng vĩ của nó.

Một cột sáng có chu vi gần 5 mét, sáng rực, thỉnh thoảng còn phát ra vô số âm thanh hỗn loạn. Tiếng voi rống, sư tử gầm, không tước phát ra những tiếng tiềm minh chói tai...

Cột sáng cứ sừng sững trên trời cao hơn một giờ đồng hồ thì bất ngờ có chút vận vẹo. Hào quang từ từ thu liễm thế nhưng bán kính của nó lại tăng lên một cách đáng kể. Trước kia chỉ khoảng 5 mét, lúc này đây diện tích che phủ đã lên tới 40, 50 mét.

Hào quang tản ra, lúc này đây người ta có thể nhìn thấy rõ ràng hình dáng của cột sáng đó. Nhìn từ khoảng cách xa có thể nhận thấy nó gồm ba lớp.

Lớp ngoài cùng gồm vô số hạt ánh sáng màu xanh nhạt cấu tạo thành. Chúng điên cuồng chuyển động theo một quỹ tích nhất định, lúc lên, lúc xuống, nếu không phải người có kiến thức trận pháp cao siêu thì đừng hòng nhìn ra được.

Lớp tiếp theo có màu đỏ, xa xa còn ngửi được một thứ mùi vị gì đó, có lẽ giống với huyết tinh. Lớp này khá mỏng, nhưng đặc biệt ở chỗ nó có hình dáng giống một bông hoa, một bông hoa 5 cánh.

Lớp tiếp theo hơi có chút đặc biệt, nó là tập hợp bởi vô số các kí tự. Những kí tự này vừa giống chữ viết, vừa giống hình vẽ, nhìn chung nó không giống bất cứ loại ngôn ngữ nào thế giới này đã từng biết.

Những kí tự này sản sinh liên tục, chúng nhanh chóng xuyên qua hai lớp ánh sáng bên ngoài và thoát ra. Khi vừa thoát ra, những kí tự này liền hóa thành một thứ ánh sáng có màu vàng nhạt, chúng tụ tập lại một chỗ, tạo thành một dải ánh sáng nhu hòa bay lên trên cao rồi lại hạ xuống. Những dải ánh sáng màu vàng kim ấy cứ di chuyển được vài vòng liền phát ra ánh sáng chói mắt. Chúng xác định phương hướng rồi bắn đi với một vận tốc siêu nhanh. Nơi nào dải ánh sáng đi qua đều phát ra những âm thanh "rít, rít" chói tai.

Không khí vừa rồi còn mang chút lạnh thì giờ đây bỗng trở lên nóng bừng, không khác gì một buổi trưa nắng hè. Những ai chứng kiến cảnh này không tự chủ được mà thào vút mồ hôi mấy lần.

Tất cả đều rực rỡ, ai cũng có thể nhìn thấy. Nhưng chính vì nó quá hùng vĩ, nên gần như chẳng ai nhìn thấy có một thân thể nhỏ bé đang phiêu phù giữa không trung.

Kẻ đang lơ lửng đó không ai khác chính là Dương Tuấn, hẳn lúc này đã tỉnh táo trở lại. Tuy nhiên có vẻ như hắn đang phải chịu một sự tra tấn vô cùng khủng bố. Nhớ lại lần trước cơ thể hắn nổi lên vô số cục u thì bây giờ còn kinh khủng hơn thế rất nhiều. Thân hình Tuấn cứ phình lên rồi lại xẹp xuống. Lúc thì giống như một cái thùng phi, lúc thì khô quắt dường như chỉ còn lại bộ xương, quỹ dị đến mức con người bình thường không thể nào tưởng tượng nổi.

Mắt, mũi, tai, miệng, tất cả đều rỉ máu. Đôi đồng tử từ đen biến thành màu đỏ, giống một ngọn lửa đang bốc cháy.

Quần áo trên người Tuấn vốn còn lạnh lặn thì lúc này đây đã rách đến mức sắp rớt ra ngoài. Quả nhiên chỉ chưa đầy một phút sau nó đã bị thứ ánh sáng phát ra từ trung tâm tòa pháp trận thiêu hủy.

Cách tòa pháp trận gần 200 mét. Một dải độn quang đang bay với vận tốc siêu thanh chợt dừng lại, quang hoa thu liễm, một người đàn ông trung niên khoảng 30 tuổi từ từ hiện ra. Người đàn ông này không ai khác chính là tên đệ tử ngoại môn họ Lý. Khác ở chỗ lúc này khuôn mặt hắn già dặn hơn một chút, còn về trang phục, đầu tóc thì không có gì thay đổi. Gã ta vừa dùng độn quang liền lập tức vung một cánh tay vào không trung, tay còn lại vỗ vào túi trữ vật bên hông. Tức thì một dải ánh sáng màu trắng bay ra, dải ánh sáng như có linh tính, từ từ ổn định lại, phiêu phù cách thân hình gã sư huynh họ Lý gần 1 mét. Hào quang chợt tắt, dải ánh sáng biến thành một chiếc kính nhỏ.

Chiếc kính vừa hiện ra, trên môi gã sư huynh họ Lý liền nở một nụ cười mỉm, hai tay hắn đan vào nhau, đánh ra vài thủ ấn kì quái. Chiếc kính bỗng dưng phát ra một thứ ánh sáng chói mắt, độ lớn cũng tăng lên vài vòng. Vài giây sau chiếc kính ấy mới ổn định trở lại, ánh sáng chói mắt từ từ tàn đi, từ mặt gương xuất hiện một khung cảnh khá hoành tráng. Nếu nhìn không nhầm thì đây là trung tâm của tòa pháp trận.

- Ô! Tại sao thiên triệu này có chút giống trận pháp nhỉ? Chẳng nhẽ bảo vật xuất thế có liên quan tới trận pháp sao?

Hắn có chút bất ngờ, nhưng ngay lập tức lại nở một nụ cười thật tươi.

"Xoảng... Phụt..."

Tên sư huynh họ Lý còn đang mỉm cười thì bất ngờ chiếc kính vỡ nát, mà chiếc kính này vốn có liên hệ với tâm thức của hắn nên hắn cũng phải chịu thương tổn không ít.

- Không ổn! Bên trong có thứ gì đó rất lạ.

Hắn vội vàng thu lại tâm thức, lùi lại hơn 50 mét, sợ hãi nhìn cột sáng trước mắt. Chiếc kính kia của hắn tuy chỉ là một kiện pháp bảo hạ phẩm, nhưng dù hạ phẩm nó cũng là pháp bảo. Nó không phải đồ mà đồng "Linh khí" thấp kém có thể so sánh được. Nên nhớ 3/4 tu sĩ có tu vi Tâm Liên còn chưa có pháp bảo để dùng nha. Trong khắp tu tiên giới Nam Việt người sở hữu tài liệu chế luyện pháp bảo có thể nói là đếm không hết mười đầu ngón tay đâu. Cũng vì pháp bảo quá quý hiếm nên giá trị của nó là vô cùng xa xỉ. Xa xỉ tới mức gia tài của một tu sĩ Áo Ảnh kỳ chưa chắc đã đủ để kiếm được một món đâu.

Lại nhắc tới kiện Thiên Linh kính vừa vỡ nát kia, tuy nó không phải đồ của hắn nhưng có được nó y đã phải tốn bao nhiêu tâm kế mới có thể lấy được, mà người này chính là chủ ruột của hắn nha. Tuy không thể dùng nó làm "pháp bảo liên tâm" nhưng qua hơn trăm năm luyện hóa hắn đã có thể dùng 8/10 uy lực trong nó. Nhưng giờ thì sao đây? Chỉ vì tra xét một chút mà bị nổ tung, đây chẳng phải muốn lấy mạng hắn hay sao chứ?

Lý sư huynh vừa sợ, vừa giận, đứng ở một bên với cái nhìn không cam lòng.

- Vị đạo hữu này! Người ẩn núp trong tông môn ta lâu như vậy, chắc lúc này nên cho chúng ta một lời giải thích thỏa đáng chứ nhỉ?

Tên Lý sư huynh còn đang xót ruột thì bất chợt một đạo truyền âm đập vào thức hải của hắn. Cũng may hắn không phải tu sĩ tầm thường nên những lời này không có mấy sức uy hiếp với hắn.

- Nam đạo hữu! không ngờ ngài cũng đã vượt qua chương ngại Áo Ảnh...

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thiên Triệu, Giả Mà Như Thật(3)

Trước mặt gã Lý sư huynh khoảng 30 mét, không gian bỗng dưng có chút vặn vẹo, tức thì một cái bóng như ảo như thật xuất hiện. Cũng không biết có phải trời quá tối hay không, dù phía trước mặt có một cột sáng rực rỡ nhưng lại rất khó có thể nhìn cho rõ chân, diện, mục của người mới tới.

Gã Lý sư huynh cũng không cảm thấy có gì kì lạ cả, nhếch miệng cười, nói.

- Nam đạo hữu! Ngài có vẻ rất tin tưởng vào thần thông của mình nhỉ? Ngài nghĩ một cái phân thân ảnh có thể giữ chân được tại hạ hay sao?

Bóng hình phía trước cũng không có nói gì cả, đứng vững tại vị trí, neho mắt nhìn chăm chăm vào tòa pháp trận mà mọi người vẫn tin nó là "thiên triệu".

Gã Lý sư huynh thấy vậy cũng không có mở miệng nói gì thêm nữa, chỉ nhếch mép cười, dường như đang muốn xem truyện gì sẽ xảy ra tiếp theo vậy.

- Chết tiệt... tại sao lại có nhiều oán linh như vậy?

Gã phân thân của Nam Thiên Lý nhìn vào trong chưa được 5 giây liền nhận ra có điều không ổn. Tuy bản thể của hắn có tu vi Áo Ảnh, nhưng đây chỉ là một cỗ phân thân thôi, tu vi cũng lắm chỉ đạt tới cảnh giới Tâm Liên đệ tam trọng, có thể nhìn ra bên trong có điều kì lạ đã quá sức tưởng tượng rồi.

- Oán linh? Chẳng trách Thiên Linh kính của ta lại nổ tung.

Gã sư huynh họ Lý có chút giật mình nhưng lập tức ổn định trở lại. Thiên Linh kính của y vốn là khắc tinh của vô số pháp bảo, pháp khí, nhưng điều kì lạ là nó rất kì "oán linh". Trước kia cũng vì hắn dùng vài thủ thuật nhỏ khiến chủ ruột của mình giao chiến với một quỷ vật có tu vi cao cường nên hắn mới có thể thu kiện Thiên Linh kính đó về tay. Thật không ngờ lần này kiện pháp bảo mà hắn hao tốn biết bao nhiêu tinh lực để thu về lại vẫn bị hủy trên tay oán linh.

Hai gã tu sĩ nhất thời rơi vào trầm mặc, không ai muốn nói với ai câu gì, tất nhiên thần thức lúc nào cũng cẩn trọng quan sát mọi phía.

Hóa Ảnh môn, Không Động, Nhất Nam, Ly Hóa, Lăng Vân... chỉ cần là người có tu vi cao một chút đều cảm thấy vô cùng hồi hộp, đối với họ lần thiên triệu này quan hệ vô cùng mật thiết đối với sự phát triển của tông môn trong tương lai. Thử nghĩ mà xem, nếu như tông môn của họ có một kiện pháp bảo đỉnh cấp, liệu có môn phái nào nguyện ý trêu chọc vào không? Hiển nhiên là không. Một khi đã có pháp bảo trấn phái họ có thể phân lực chú ý sang làm việc khác, hơn nữa tiếng tăm của môn phái cũng nâng cao hơn không ít.

Cũng vì lần thiên triệu này có quan hệ mật thiết tới sự phát triển của môn phái tu chân, thành ra trên bầu trời đêm nay xuất hiện chỉ chút độn quang. Đỏ, tím, trắng, hồng... người thì chân đạp pháp khí, pháp bảo. Người có tu vi cao thâm thì trực tiếp ngự phong bay đi, chỉ một thoáng ngọn Kiến An đã bị bao phủ bởi một rừng người. Bọn họ hầu hết đều có tu vi luyện khí trở lên.

Đám người này có thể phân biệt thành 10 top. Những top người này bao gồm 4 đại môn phái, tán tu và 3, 4 môn phái nhỏ lẻ.

Tuy tụ tập rất đông đúc nhưng kì lạ ở chỗ bọn họ lại rất trật tự, không reo hò, không quá khích, tất cả đều quan sát hành động của một ông lão đứng ở hàng ngũ Ly Hỏa phái.

Ông lão này tuổi tầm 70, 75 gì đó. Râu tóc bạc trắng, dài tới thắt lưng, tiên phong đạo cốt. Khoác trên người một tấm áo choàng rộng thùng thình, có thể nhìn ra trên lưng áo có thêu ba đoá mai màu đỏ sậm.

Cách ăn mặc của ông lão này không quá bắt mắt, thậm chí khiến người ta có cảm giác phản cảm. Nhưng chỗ đáng sợ của nó lại là ba đoá mai thêu sau lưng kia. Nó chính là thứ khẳng định thân phận của ông, một tu sĩ có tu vi Ảo Ảnh đệ tam trọng, cũng có nghĩa ông ta chỉ còn cách một chưởng ngại nhỏ sẽ bước vào Ma kiếp. Mà những người đặt nửa bước chân vào Ma kiếp hiển nhiên tính tình sẽ không được như bình thường nữa, trêu chọc vào đừng nói là mạng, ngay cả linh hồn cũng khó thoát. Tất nhiên cũng chẳng ai dám có ý nghĩ trêu chọc ông ta, vì sao ư? Thử hỏi khắp tiên giới An Nam này người có tu vi khủng bố nhất là ai đi đã. Phạm Công, một cái tên đã đi vào truyền kì của cả tu chân giới. Không chỉ ở An Nam mà ở vài quốc gia khác cũng nổi tiếng không kém. Ngay cả những tu sĩ có tu vi đỉnh cao bên ngoài lục địa cũng phải kiêng nể ông ta vài phần.

Mười tuổi kết khí, mười hai tuổi đột phá Tâm Liên, Năm mươi tuổi đạp bằng Ảo Ảnh. Tốc độ như vậy thử hỏi có biến thái không? Chưa đâu, tốc độ tiến giai của ông ta ở cảnh giới Ảo Ảnh còn biến thái hơn nhiều. 150 tuổi đột phá Ảo Ảnh đệ nhị trọng, 50 năm sau đột phá đệ tam trọng. Hai trăm tuổi, chỉ hai trăm tuổi đã đặt nửa bước chân vào Ma Kiếp, tốc độ này chỉ nghe thôi đã thấy lạnh cả xương sống rồi.

Hầu như ai có mặt tại Kiến An hôm nay đều không dám thở mạnh lấy một cái, nhìn ông lão với một sự sùng bái không gì diễn tả nổi.

Tất nhiên có mặt ở đây không chỉ riêng mình ông lão này có tu vi Ảo Ảnh, đứng cạnh ông ta còn có hai người nữa. Hai người này cũng chỉ cách ông ta một khoảng cách nhỏ thôi, trên lưng áo đều thêu hai đoá mai, mỗi người đứng một bên, không nói một lời thừa thãi nào.

Mà ở vài môn phái lớn cũng có tu sĩ Ảo Ảnh dẫn đầu, tất nhiên chẳng có ai thêu quá hai đoá mai cả.

- Cột sáng này không phải thiên triệu, dường như đã có người thi triển một loại trận pháp đặc biệt.

Ông lão trầm mặc một hồi, cuối cùng mới lạnh nhạt phán một câu.

- Phạm sư huynh! ngài không có nhìn nhầm chứ.

Người đứng bên trái ông lão có chút bất ngờ hỏi. Lúc đầu mọi người đều tập trung nhìn vào ông lão nên không nhận ra rằng vị tu sĩ này lại là nữ nhân. Cũng có thể do trang phục, đầu tóc của vị tiên bối Ảo Ảnh đệ nhị trọng này có chút giống với nam giới nên không ai nhận ra cũng là điều hiển nhiên.

- Minh sư muội không tin vào kiến thức trận pháp của ta sao?

Ông lão không vui không buồn, quay sang hỏi lại.

- Sư muội không dám, chỉ là cột sáng này có chút giống với thiên triệu nên muội tưởng...

Vị nữ tu có chút sợ hãi phân trần.

Ông lão cũng không có tỏ ra bất mãn gì, mỉm cười nói.

- Ủm! không sao. Lúc đầu ta cũng tưởng là thiên triệu, đến đây rồi mới nhìn ra nó hoàn toàn bất đồng. Nhưng người có thể bố trí tòa pháp trận này hiển nhiên không tầm thường chút nào...

Nói tới đây ông ta lại có chút nhú mày, trầm ngâm một hồi cuối cùng ông ta mới quay sang vị sư đệ đứng bên tay phải.

- Không sư đệ. Đệ nên nhắc nhở Lý Thanh Hoa, bảo hắn lưu ý động tĩnh Hóa Ảnh môn một chút là được.

- Vâng! Đệ nhất định sẽ phân phó cho hắn.

Gã sư đệ lập tức gật đầu đáp ứng.

- Tốt! không có chuyện gì nữa thì chúng ta nên rút khỏi đây thì hơn.

Nói tới đây, ông lão họ Phạm liền hóa thành một dải cầu vồng phá không mà đi, tốc độ nhanh tới không thể tưởng tượng nổi. Chỉ nhoáng một cái đã bay xa cả ngàn mét.

Hai tu sĩ có tu vi Ảo Ảnh còn lại cũng chỉ biết lắc đầu cười khổ, lập tức phân phó với mấy tiểu bối đứng phía sau, xong xuôi cũng hóa thành hai dải ánh sáng bay đi.

Xôn xao, xôn xao...

Tất cả đều cảm thấy bất ngờ, cột sáng mà ai cũng tin là thiên triệu hóa ra chỉ là một tòa pháp trận. Pháp trận gì mà lại có thanh thế lớn đến thế kia chứ?

Nhưng dù sao Lý Hỏa môn cũng đã rút lui nên cũng chẳng còn ai dám có ý nghĩ xông vào bên trong. Cả đám xôn xao một hồi cuối cùng cũng chọn cách rút lui.

Nhưng đúng vào lúc này, tòa đại trận hộ sơn của Hóa Ảnh môn bỗng dung phát ra một tiếng "ầm" cực lớn. Tại một bên sườn núi bay ra một dải ánh sáng trắng vô cùng chói mắt, tốc độ không cao nhưng thoát ần thoát hiện, vô cùng khó xác định vị trí.

Tất cả đều kinh ngạc, không phải đó chỉ là pháp trận thôi sao? Vậy thứ vừa bay ra là gì đây?

Mọi người không ai bảo ai, lập tức đuổi theo dải ánh sáng kia...

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nội Tình(1)

Hơn một tháng sau, lơ lửng trên không trung hơn mấy nghìn mét. Một thanh niên tướng mạo có chút lãng tử, đôi mắt lập lòe hồng mang nhìn chăm chăm vào một thứ gì đó. Về mặt người này không rõ vui buồn, tinh mạch như nước. Người này không ai khác mà chính là Dương Tuấn.

- Ài! Không ngờ... thật không ngờ. Hồn giới tồn tại hàng vạn năm lại cứ như vậy biến mất, xem ra việc có liên quan tới tên "quỷ chủ" kia rồi.

Tuấn trầm ngâm rất lâu, rút cuộc lại thở dài lắc đầu, thân ảnh từ từ hạ xuống dưới.

Lại nhắc tới đêm hắn thi triển trận pháp. Khi mà phía bên ngoài Hóa Ảnh môn còn đang nhao nhao bàn tán về cột sáng trên trời, thì bên trong Hóa Ảnh môn sự lao loạn còn kinh khủng hơn rất nhiều.

Tiếng thét, tiếng huýt gió, tiếng pháp khí va chạm vang lên khắp nơi. Cũng vì trận pháp Tuấn sử dụng quá mức mạnh mẽ, mà khi hắn kích phát tòa pháp trận lại không tự mình chủ trì nên mới làm ra thanh thế lớn như vậy.

Trận pháp này có tên "Thiên Khiển Thần Hồn" một loại trận pháp thuộc vào bí thuật. Thiên Khiển Thần Hồn chỉ có tác dụng với từ thần mất đi sức mạnh, nó sẽ kích phát hải hồn trong cơ thể đến mức cực đại, giúp hải hồn hấp thụ và tẩy rửa các linh hồn có trong môi trường.

Trận pháp cường đại này có mặt lợi, nhưng mặt hại của nó cũng lớn không kém là bao. Vì sao? Vì người thi triển trận pháp này bắt buộc phải dưới đẳng cấp Hắc Anh. Mà dưới đẳng cấp Hắc Anh, lượng linh lực bên trong linh hồn tồn tại được bao nhiêu đây? Hơn thế nữa khi thi triển nó cần phải làm liên tục, không được dừng lại, một khi dừng lại hậu quả sẽ vô cùng khôn lường. Nhẹ nhất là tự phá Hải Hồn, nặng là hồn phi yên diệt, vĩnh bất siêu sinh. Những hậu quả này thật sự quá mức khủng bố. Vẫn còn chưa hết, một khi trận pháp này đã được kích phát, nếu người thi pháp không thể tự mình không chế cả tòa trận pháp sẽ rất dễ bị Ác linh xâm nhập. Hậu quả của nó không cần nói cũng biết, linh hồn sẽ bị nó cắn nuốt sạch sẽ, thân thể cũng không còn là của mình nữa.

Vô vàn điều cảm kích, thật không nghĩ ra Tuấn lại phạm vào điều cuối cùng "Không tự mình không chế pháp trận". Vấn đề này thực ra cũng là điều hiển nhiên, hắn có thể đưa linh lực vào số đá kia đã là quá sức tưởng tượng rồi, lấy tinh lực đâu ra mà điều khiển cả tòa pháp trận khủng bố đến thế kia chứ?

Thực ra Tuấn cũng đã nghĩ tới vấn đề này, nhưng hắn lại nghĩ, ở nơi có người tu luyện tiên đạo như vậy, làm sao lại có quỷ tu kia chứ. Nhưng mọi việc lại không như hắn nghĩ, sau khi tòa pháp trận hoạt động được hơn một tiếng, bất ngờ có một gã Ác Linh có cảnh giới rất cao xuất hiện. Theo hệ thống cấp bậc, có lẽ cũng đạt tới cảnh giới Tâm Liên là ít.

Tên Ác Linh này vừa xuất hiện đã lao thẳng tới người Tuấn, nhất thời cả hai rơi vào trạng thái rùng rợn, cắn nuốt lẫn nhau.

Thực lực hai bên đã quá rõ, Tuấn hoàn toàn rơi vào thế yếu, linh hồn ngày một yếu đi, tưởng rằng chỉ một chút nữa thôi sẽ hồn phi yên diệt. Nhưng không nghĩ rằng vào giây phút cuối cùng một tiếng nổ "ầm" vô cùng lớn truyền vào tai Tuấn. Hắn tức thì bừng tỉnh, mặc thân thể đang trong tình trạng bị tàn phá nghiêm trọng, cố gắng không chế cả tòa pháp trận.

Tên Ác Linh kia bị trận pháp áp chế, năng lực bỗng chốc đại giảm. Tuy nói là đại giảm, nhưng sức cắn nuốt vẫn rất mạnh mẽ. Nhưng lúc này cách tòa pháp trận hơn 50 mét, một trận chiến nghiêng trời lệch đất lại đang diễn ra. Linh lực điên cuồng ập tới tòa pháp trận, khiến cả tòa pháp trận vốn đang yếu ớt lại trở lên vững chắc phi thường, phù văn tỏa ra khắp nơi, không khác gì một cơn bão đang điên cuồng lớn lên.

Tuấn có chút bất ngờ, vội vàng nhìn về phía trận chiến ở phía xa. Hắn có chút giật mình, không ngờ một người trong số đó lại là tên ngoại môn đệ tử đã

cho hấn một quyền. Người cũng hấn giao chiến thì Tuấn hoàn toàn không nhận ra, nhưng với tu vi và pháp lực cao cường như vậy, Tuấn đoán ít nhất cũng đạt tới cảnh giới Tâm Liên hậu kỳ.

Tâm Liên? Vậy cái tên đệ tử ngoại môn đã đáng cho hấn một quyền là loại tu sĩ gì đây? Mạnh như vậy, tại sao lại chịu ảm mình bên giữa một đám đệ tử ngoại môn kia chứ? Chẳng nhẽ hấn đã có tính toán từ trước? Mà cũng thật may mắn, một quyền kia của y thật ra đã "không dùng lực" nếu y chỉ cần dùng 1 phần lực thôi chắc Tuấn đã bị đánh cho tan tành xác pháo rồi.

Nhìn thấy cảnh đó, Tuấn chỉ biết nuốt một ngụm nước bọt. Thảm họa may mắn vì cái mạng của mình vẫn được bảo toàn. Nên nhớ một điều, đám tu sĩ có cảnh giới Tâm Liên linh hồn và thân thể được liên kết với nhau vô cùng vững chắc. Hơn nữa bên trong nội thể còn sinh ra một thứ lợi khí có tên "kiếm hồn". Loại kiếm hồn này đối với tu sĩ cũng giai thì không có mấy hiệu quả, nhưng đối mặt với đám linh hồn, quý tu thì thực sự vô cùng hữu hiệu. Một khi đã nắm vững cách vận dụng, nó có thể giúp đám tu sĩ dễ dàng diệt sát ác linh, kể cả tử thân cũng khó mà có thể giữ được mạng. Tất nhiên đó là trong trường hợp người tu tiên biết vận dụng kiếm hồn, còn với những người không biết sử dụng, đừng có mơ sở tới một cộng tác của tử thân chứ đừng nói là linh hồn.

Nói là nói như vậy, nhưng thiên địa bao la, người biết về hồn kiếm chắc chắn không hề ít. Nếu quả thực tên kia có thể sử dụng thuần thục hồn kiếm, cái mạng của Tuấn cũng coi như xong rồi còn gì.

Lại nói về trận chiến của hai gã kia. Có lẽ cũng vì cả hai đều cùng mang một đẳng cấp nên nhất thời bất phân thắng bại, phải tới một lúc sau trên bầu trời mới từ từ xuất hiện ba đạo độn quang. Ba đạo độn quang này vừa tới đã tung ra vài món pháp bảo, pháp khí vô cùng lợi hại. Tất cả đều lấy mục tiêu gã đệ tử ngoại môn kia mà tới.

Gã đệ tử ngoại môn có lẽ đã lường trước được sự việc này, tâm tình không hề hoảng loạn, hơn nữa trên môi lại xuất hiện ý cười.

Hấn xòe bàn tay ra, hơi lắc một cái. Từ cổ tay hấn bỗng dung xuất hiện vô số sợi tơ màu đen, âm u, quý dị đến mức khó mà diễn tả thành lời. Đám khí đen không khác gì một lũ rắn rết, cứ quấn quanh thân thể gã, thỉnh thoảng còn lớn vồn, phiêu phù trên đầu gã, tạo cho người ta cảm giác lạnh tới thấu xương.

Bốn người kia thấy vậy, lập tức hô không ổn. Nhanh nhẹn thả ra vô số linh khí hộ thân. Quả nhiên chỉ nghe vài tiếng "phốc, phốc" êm tai. Ba bốn kiện linh khí phòng ngự cao cấp của bọn họ đều bị hủy hoại hết. Đám khí đen cũng không biết từ khi nào đã tiến sát tới vòng bảo hộ của cả bốn người. Tưởng rằng tất cả sẽ không thể chống chọi được nữa, bỗng dung từ giữa tòa pháp trận bắn ra một dải ánh sáng chói mắt. Ánh sáng này như thực, như ảo. Nó dễ dàng phá vỡ đại trận hộ sơn, bay đi một cách quý dị, không có quỹ tích xác định.

Gã đệ tử ngoại môn thấy vậy liền ngửa mặt cuồng tiếu, không dây dưa với đám người trưởng lão Hóa Ảnh môn nữa mà tức tốc đuổi theo dải ánh sáng. Có lẽ hấn tưởng rằng đây là pháp bảo thông linh đang tìm cách chạy trốn.

Bốn người kia biết sức họ không thể lưu giữ tên đó lại nên cũng chỉ biết lắc đầu thờ dài. Họ không ngờ người này lại có lai lịch lớn đến vậy. Thuật pháp sử dụng đều là cấm thuật của cả tu tiên giới.

Bốn người nhất thời rơi vào trầm mặc. Hơn một phút sau dường như bọn họ nghe thấy gì đó liên tục tốc bay về chủ điện của Hóa Ảnh môn.

Sau khi họ đi được hơn nửa giờ, cả tòa pháp trận bỗng dung lung lay kịch liệt, cuối cùng vỡ vụn thành từng mảnh, biến mất vào bầu trời đêm. Chỉ nghe một tiếng "bịch" mơ hồ, tất cả chỉ còn lại bóng đêm sâu thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Nộ Tình(2)

Một trăm người chết, hơn hai trăm người bị thương. Tất cả đều là tu sĩ có tu vi luyện khí trở lên, nhưng vì có gì lại dẫn đến nhiều cái chết như vậy?

Lòng tham, sự hiếu kì... những dục vọng ấy luôn là con dao hai lưỡi, nó sẵn sàng giết bất cứ ai, cũng có thể quay lại cắn chính bản thân người sử dụng nó.

Sự ngờ vực, không cam lòng tin tưởng người khác, ham muốn hơn thua, được và mất. Những tham niệm cũng như chấp niệm này chính là nguyên nhân dẫn tới cái chết của họ.

Thứ ánh sáng trắng bay ra từ tòa pháp trận vốn chẳng phải pháp bảo gì cả, nó thực ra chỉ là một quý vật có tu vi cao cường, nhân lúc đại trận bị hư hao nên mới tìm cách thoát ra ngoài. Vốn dĩ nó cũng chỉ muốn chạy thoát khỏi tay Tuấn, nhưng không ngờ vừa mới bay được một đoạn đã bị hàng ngàn người truy đuổi. Vốn tính tàn bạo, nó liền không kiêng dè mà giết người. Phần lớn đều là tán tu, thường đi lẻ tẻ. Về phần đám tu sĩ của bốn đại môn phái chỉ bị thương chứ không thiệt mạng.

Thật ra hậu quả có lẽ còn lớn hơn nếu lúc đó không xuất hiện một sợi tơ màu đen kì dị. Sợi tơ này vừa xuất hiện liền bao bọc hoàn toàn thứ ánh sáng ấy lại, chỉ qua vài hô hấp cả sợi tơ đen và thứ ánh sáng đều biến mất một cách bí ẩn. Trên không trung bỗng vang lên một tiếng cười "Khắc...khắc..." sau cùng mọi thứ lại trở về với bóng đêm dày đặc.

Những người biết về sự kiện này có lẽ rất nhiều, nhưng nội tình thì chỉ một số ít đại năng tu sĩ mới biết tường tận. Thứ ánh sáng kia thực ra chỉ là một con quỷ vật, còn sợi tơ màu đen bất thành linh xuất hiện lại là một môn thần thông nghịch thiên có tên "Ma ti kết".

Cũng trong cái đêm đó, tin tức "Hóa Ảnh môn có một đại năng tu sĩ tọa trấn" được lan truyền đi với tốc độ chóng mặt, mà người đưa ra thông tin này không ai khác chính là lão tổ của Ly Hóa môn Phạm Công.

Thực ra cũng chẳng phải ông ta truyền ra thông tin này, cũng chỉ vì cái miệng của tên chương môn hiện tại của Ly Hóa môn quá lớn nên mới gây ra một phen tạo động như vậy.

Vài ngày sau, Tuấn từ trong mê man tỉnh lại. Thân thể vốn tàn tạ không khác gì một tên khát cái thì bây giờ đã biến đổi 180 độ.

Về mặt lạnh nhạt, mái tóc đen buông dài tới thắt lưng, khoác trên người một bộ quần áo màu trắng, không do chất liệu gì tạo thành. Tà áo buông dài chạm tới gót chân, bên ngoài thêu viền đen, vô cùng nổi bật. Mất hần vừa mở ra, thiên địa xung quanh dường như âm ỉ thất sắc. Từ mi mắt bắn ra vô số hồng mang, chỉ nhìn vào đã khiến người ta có cảm giác vô cùng quý dị. Dường như không một bí mật nào có thể thoát khỏi đôi mắt quý dị ấy.

Tuấn đứng dậy, nhẹ nhàng vươn vai, thở ra một ngụm khí lạnh, tay phải điểm nhẹ vào mi tâm. Ngay lập tức, từ mi tâm xuất hiện một sợi tơ màu vàng vô cùng chói mắt. Sợi tơ như có sinh mạng, khẽ lắc một cái liền huyền hóa ra hàng trăm sợi tơ khác giống hệt nhau. Những sợi tơ lấy tốc độ không gì diễn tả nổi bắn về mọi hướng, xuyên qua cấm chế đại trận của Hóa Ảnh môn rồi biến mất.

Tuấn vẫn đứng yên tại chỗ đó, đưa mắt nhìn xuống phía dưới.

Thu vào tầm mắt hần là những vách đá dựng đứng, những cánh chim không một mối đang chao lượn trên không trung. Vô vàn kì hoa, dị thảo đang đua nhau khoe sắc. Cảnh vật tuyệt đẹp, nhưng trong đôi mắt trong Tuấn không có lấy một cảm xúc đặc biệt gì. Vẫn một nỗi buồn man mác, từ sâu trong tâm khảm.

- Mẹ, con nhớ mẹ.

Tuấn bỗng dung hét vang một tiếng, tiếng hét ấy nương theo cơn gió lạnh, cuốn đi u phiền trong lòng hần.

Sau khi hét vang lời ấy, trên môi Tuấn chợt xuất hiện ý cười. Hần thét lên một tiếng, thân hình đằng không bắn đi với một vận tốc cực cao, chỉ trong nháy mắt đã thoát khỏi tòa đại trận hộ sơn của Hóa Ảnh môn.

Hơn một tháng sau. Lơ lửng trên tầng trời, Tuấn đắm chiều nhìn vào khoảng không trước mặt. Từ bốn phương tám hướng xuất hiện chi chít sợi tơ màu vàng, tỏa ra sắc sáng chói lọi. Những sợi tơ như bị thứ gì đó thôi thúc, lấy tâm điểm là mi tâm của Tuấn, điên cuồng chui vào.

- Hai mươi hai công không gian, tất cả đều sụp đổ. Chẳng trách, thảo nào mình không thể dịch chuyển tức thời. Hồn giới bị diệt, liệu việc này là tốt hay xấu đây?

Tuấn bất giác thờ dài, cuối cùng mới từ từ hạ dần độ cao, việc hần cần làm lúc này là củng cố lại thứ sức mạnh đang sở hữu trong người.

Thân hình Tuấn nhẹ nhàng đáp xuống một ngọn núi khá cao, nặng nề buông linh thức ra khắp nơi. Cảm giác không có vấn đề gì mới mỉm cười gật đầu. Cánh tay vừa lật, một thanh kiếm lơ mơ hiện ra. Thanh kiếm này khá dài, toàn thân màu trắng sáng, toát ra vẻ sắc bén kinh người. Trên thân kiếm lượn lơ vô số dòng điện màu xanh tím. Những dòng điện này cứ vài giây lại chớp động một cái, huyền hóa ra vô số kí tự ảo diệu, có chút giống với cổ ngữ. Chuôi kiếm không quá đặc biệt, toàn thân màu đen nhánh, có một hàng chữ lơ mờ màu đỏ lửa. Phía dưới chuôi kiếm có thêm một chiếc lỗ nhỏ, không biết dùng để làm gì.

Tuấn cầm thanh kiếm với một cảm giác vô cùng yêu thích, không muốn rời tay. Hần đưa tay vuốt theo thân kiếm, tay nhẹ nhàng dùng lực. Một thứ chất lỏng màu đỏ chảy ra từ bàn tay hần, thấm vào thanh kiếm. Men theo lưỡi kiếm từ từ xuất hiện một đường chỉ dài tới chuôi kiếm, nối thẳng đến chỗ có chiếc lỗ nhỏ. Máu từ tay hần chảy đi rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã tiến tới cái lỗ nhỏ. Cái lỗ nhỏ vốn không có chút gì đặc biệt bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng vô cùng rực rỡ màu huyết hồng. Từ cái lỗ nhỏ ấy xuất hiện một viên hồng ngọc, vô cùng tinh xảo, thỉnh thoảng còn tỏa ra những tia sáng vô cùng quý dị.

Viên hồng ngọc liên tục được máu huyết bồi đắp nên càng ngày càng sáng hơn. Hơn mười phút sau, thứ ánh sáng ấy mới từ từ tắt đi. Trên thân kiếm xuất hiện hai chữ Thuận, Thiên. Phân biệt hai bên trái phải.

Hai chữ Thuận Thiên này hoàn toàn thuần việt, nhưng lại không làm mất đi vẻ mạnh mẽ của nó.

Cũng cùng lúc đó. Tại một giới nào đó thuộc 72 giới.

Hồ Hoàn Kiếm - Thủ đô Hà Nội.

Bầu trời bỗng dung âm ỉ hần đi, báo hiệu có một cơn giông sắp kéo tới. Sấm sét liên tiếp nổi lên, phát ra những tiếng ù ùng đĩnh tai nhức óc. Kì lạ ở một chỗ, những tia sét này đều lấy tâm điểm là lòng hồ Hoàn Kiếm mà đánh tới. Sức mạnh của những tia sét kia vô cùng lớn, vô số động vật nhỏ tức thì bị đánh cho tan nát, một số khác thì trực tiếp nổi phềnh trên mặt hồ. Khung cảnh càng ngày càng trở nên đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thuận Thiên Kiếm

Thời gian chậm chậm trôi đi, cơn giông trên trời cao càng ngày càng có xu thế lớn mạnh. Từng tia chớp xanh chói lọi điên cuồng đánh xuống lòng hồ. Mặt hồ Guom mọi ngày vẫn yên lặng không một gợn sóng thì giờ phút này đang điên cuồng trào lên bờ. Nước hồ càng ngày càng rút đi, có cảm giác chỉ vài phút nữa thôi tất cả sẽ chỉ còn lại bùn đất.

Gần một tiếng sau. Lòng hồ Guom quả nhiên đã không còn lấy một chút nước, cảnh tượng này khiến người dân sống xung quanh đó phải trợn mắt há mồm. Một số thầy cúng, nhà ngoại cảm làm việc cho chính quyền dường như cảm nhận được điều gì đó khác thường liền đổ xô đến xem. Một số ít còn lập đàn cúng tế.

Sự kiện đặc biệt này cũng là đề tài khiến rất nhiều quan chức cấp cao chú ý.

Tại một căn phòng nhỏ, bài trí vô cùng trang nhã. Giữa căn phòng đặt một bộ bàn ghế có phần bình dị, không hề cầu kì. Bốn người đàn ông trung niên phân biệt ngồi tại bốn góc bàn, không ai nói với ai câu gì, tất cả đều nhắm mắt như chờ đợi một ai đó.

Khoảng vài phút sau, cái tay nắm cửa bỗng chuyển động. Bốn người đàn ông trung niên tức thì đưa mắt liếc nhìn về hướng đó, miệng khẽ nở một nụ cười nhưng vẫn không ai nói một câu gì.

- Xin lỗi! đã khiến các vị đợi lâu rồi.

Từ ngoài cửa xuất hiện một người đàn ông nữa. Người này tướng mạo có chút bất phàm, tuổi khoảng 40, 45 gì đó. Tuy không ăn mặc cầu kỳ nhưng lúc nào trên người ông cũng toát ra sự uy nghiêm hiếm người có được.

- Chủ tịch không nên câu lệ như vậy, mời ngồi.

Người đàn ông có dáng vẻ hơi mập ngồi ở góc bàn trước cửa ra vào mỉm cười nói.

- Ha ha! Anh Minh quả nhiên rất sáng khoái. Anh Hùng, anh Long, anh Văn ba anh cũng không có ý định làm khó tôi chứ.

Người đàn ông được gọi là chủ tịch nghe vậy liền cười ha ha, tiến tới chiếc ghế chủ vị ngồi xuống.

- Chủ tịch lại nói giỡn rồi! Thôi! vào việc chính nhé. Sự việc lần này có phần khó giải quyết, chúng ta cần phải bàn bạc cho thật cẩn thận.

Nguyễn Tiến Long nguyên là Thủ tướng chính phủ đương nhiệm. Ông ta vốn là người khô khan, rất ít khi cười đùa, thấy chủ tịch nước nói vậy cũng chỉ biết lắc đầu cười một tiếng, sắc mặt rất nhanh trở lên nghiêm nghị.

- Được! Các anh nghĩ sao về cơn giông trên trời kia? Liệu có đúng như lời bà Lan nói "thần vật lại một lần nữa hiển linh hay không?"

Chủ tịch nước về mặt bán tín bán nghi nói. Tuy Phan Thúy Lan là nhà ngoại cảm được cả quốc gia và thế giới công nhận, nhưng những vấn đề liên quan tới tâm linh này ông ta rất ít khi tin tưởng.

- Chủ tịch hà tất phải bận tâm tới vấn đề này. Nếu thực sự bảo vật xuất thế thì đất nước chúng ta sẽ một lần nữa vùng dậy. Hoặc nếu không phải, chúng ta cũng sẽ không chịu tổn thất gì quá lớn. Nhưng điều mà tôi băn khoăn nhất chính là lũ người phương Bắc kia. Họ đã cho người mai phục xung quanh bờ hồ, nếu thực sự bảo vật xuất thế, rất có thể sẽ bị họ cướp mất. Các vị còn nhớ lão quỷ Mạc Tà chứ? Tôi vừa được tin, lão ta chính là người được chính quyền Bắc Kinh cử đi lần này.

Phùng Đình Long nguyên là bộ trưởng bộ quốc phòng sắc mặt vô cùng ngưng trọng nói.

- Mạc Tà! Lại là lão quỷ này.

Vừa nghe tới cái tên Mạc Tà, sắc mặt bốn người kia lập tức nhăn nhúm dị thường, hô hấp càng ngày càng trở lên gấp gáp dường như đang nhớ tới một sự kiện kinh hoàng nào đó.

Mạc Tà nguyên là một dị năng giả có thực lực cường đại được chính phủ Trung Quốc bồi đắp hơn năm mươi năm. Hắn sở hữu một thứ năng lực vô cùng đáng sợ "Soán hồn". Soán hồn vốn là một thứ dị năng tác động lên tâm thần, nó khiến đầu óc người bị hại rơi vào trạng thái u mê, không biết gì.

Nếu bị dị năng này tác động một khoảng thời gian dài rất dễ dẫn tới tử vong.

Hơn 1 năm trước cũng chính kẻ có tên Mạc Tà này đã liên tục giết chết 2 trăm mạng người ở vùng giáp biên. Tuy chính phủ rất tức giận nhưng lại không tìm ra biện pháp bắt hắn. Thêm một điều nữa là phía Trung Quốc đang có ý đồ xâm phạm lãnh thổ nước ta, nếu chỉ vì một chút chuyện nhỏ mà không kìm chế sẽ rất dễ dẫn tới hậu quả khôn lường. Nên nhớ, đất nước Trung Quốc hiện nay đang là quốc gia đứng đầu thế giới về mặt kinh tế, về vũ trang cũng không hề thua kém Nga, Mĩ. Nếu chính phủ không xử lý khôn khéo đất nước này rất có thể sẽ lâm vào cảnh diệt vong.

- Cuối cùng là phúc hay là họa đây?

Đình Quốc Hùng bất giác thờ dài thì thầm một câu, tuy là thì thầm nhưng cả bốn người còn lại ai cũng đều nghe rõ mồn một.

- Là phúc thì không phải họa, là họa thì có muốn tránh cũng chẳng tránh được.

Chủ tịch nước lạnh nhạt nói một câu, cuối cùng không ai nói với ai câu gì.

Trong phòng nghị sự không khí vốn đã rất trầm trọng, phía bên ngoài không khí còn ngột ngạt khó thở hơn rất nhiều.

Dọc hai bên bờ hồ lúc này bị vây bởi một hàng dài binh lính, tất cả đều được vũ trang từ đầu tới chân. Người dân sống hai bên hồ cũng khó lòng tiến vào.

Tự tập cùng đoàn người, một lão già có khuôn mặt lưỡi cày, râu tóc xồm xoàm không khác gì tổ quạ, liên tục bấm bấm ngón tay, dường như đang muốn tính toán gì đó. Một lát sau, mắt ông ta bỗng trợn lên, ngửa mặt nhìn trời.

Ngay lúc này, bầu trời vốn đang phủ kín mây đen bỗng dung nổi gió. Mây đen quay cuồng để lộ ra một cái hố rất lớn. Cái hố càng ngày càng mở rộng, tỏa ra một cỗ khí tức như có như không, chột nóng, chột lạnh vô cùng quỷ dị.

Vài phút sau. Một con mắt vô cùng quỷ dị chột hiện lên giữa nền trời, xung quanh con mắt chớp động những tia điện quang bảy màu. Những tia điện như mẫn xà, liên tục uốn lượn xung quanh con mắt, khiến con mắt càng ngày càng trở lên đáng sợ hơn.

Mọi người chứng kiến cảnh này chỉ biết hít một ngụm khí lạnh. Với những người sống và tin vào khoa học như bọn họ, hiện tượng này vốn là không thể xảy ra, mà dù có xảy ra cũng là chuyện của hàng trăm, hàng ngàn năm nữa. Nhưng con mắt trên trời kia là gì? Liệu nó có phải minh chứng cho việc thế giới này có thần linh hay không?

- Ầm!

Một tiếng sấm tựa như trời đất vỡ tung chột ập thẳng xuống nhân gian, hết thảy người dân đều cảm thấy cả đầu ong ong, mắt mũi hoa lên, chân tay run lên bần bật.

- Không ngờ sự xuất hiện của bảo vật này lại có thanh thế lớn đến vậy. Nếu không thu được nó về tay thì coi như giấc mộng hàng ngàn năm của Trung Hoa ta sẽ chấm dứt tại đây. Hừ! để xem là kẻ nào trông coi món bảo vật này đây.

Lão già râu tóc không khác gì tổ quạ lăm lăm một câu. Ánh mắt tập trung vào giữa lòng hồ.

- Ầm... Ầm!

Từ giữa con mắt chột bắn ra một tia sét thô dài, tia sét chỉ lóe lên một cái đã ập tới lòng hồ Guom. Tất cả chỉ kịp nghe một tiếng "ông" từ giữa lòng hồ bắn lên một thứ ánh sáng màu vàng vô cùng chói mắt. Thứ ánh sáng ấy vừa xuất hiện chưa được 1 giây, từ dưới lòng hồ lại tiếp tục xuất hiện một tia sáng khác, cũng màu vàng nhưng lại to lớn hơn nhiều.

Cả hai tia sáng nhaoáng một cái đã bay cao hơn trăm mét, khi tiến tới độ cao đó, cả hai chột dừng lại, quang hoa dần dần thu liễm, một con cự quy màu vàng, miệng ngậm một thanh kiếm từ từ xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Chân Giới Đệ Bát Thức

"Xẹt... Dừng... Dừng..." Những tia chớp xanh lét lấy một tốc độ không gì sánh bằng từ giữa con mắt lao ra, điên cuồng đánh lên hình thể kim quy, thanh thể vô cùng lớn. Bất cứ ai có mặt gần đó đều cảm nhận được, không khí đang điên cuồng nóng lên, một số cụ già và trẻ nhỏ thân thể không kịp thích nghi nên đã trực tiếp ngất lịm.

Đầu vàng, mắt hoa... Người dân nhao nhao lui dần về phía xa, không ai dám đứng gần dù chỉ là 3, 4 trăm mét.

Tất nhiên vẫn còn một số người không có ý định lùi lại. Những người như vậy chỉ đứng lẻ tẻ, ước tính cũng không quá 5 người.

Một lão già có khuôn mặt lười cày, râu tóc xồm xoàm. Một phụ nữ trẻ có mái tóc búi cao, khoác trên mình một chiếc áo choàng màu xanh dương. Đứng gần nhất là một người đàn ông. Người này chỉ mặc một chiếc quần dài, tóc húi cua, lông mày kiếm ông ta chỉ cần đứng đó thôi đã khiến người khác không tài nào thờ nổi.

Đứng cách người đàn ông tóc húi cua không xa còn có 2 người nữa, hai người này khoác trên mình một chiếc áo choàng màu đen thêu lá phong màu đỏ, dài tới gót chân, đầu đội mũ rộng vành, vô cùng thần bí.

- Các vị bằng hữu! Thuận Thiên kiếm vốn là bảo vật trấn quốc của An Nam chúng ta, hi vọng các vị không nên nhúng tay tranh đoạt thì hơn.

Người đàn ông tóc húi cua lẳng lặng nhìn con mắt quý dị trên trời cao, miệng nhàn nhạt nói.

- Lê huynh lại nói đùa, bảo vật vốn là vô chủ, nó chỉ thuộc về những người có thực lực thật sự. Lê huynh nói vậy không phải khiến mọi người chê cười rồi sao?

Mạc lão quý đứng cách người đàn ông họ Lê hơn 300 mét không cho là đúng, nói.

- Mạc huynh nói không sai, bảo vật này vốn không phải cứ ở quý quốc thì nhất thiết nó là bảo vật của quý quốc, ai cầm được nó trong tay và sai sử được nó mới chính là chủ nhân.

Một trong hai người đàn ông mặc đồ đen cất tiếng nói.

- Vậy sao? Mạc huynh cũng Danh huynh có vẻ rất chắc chắn vào bản lĩnh của mình thì phải.

Người phụ nữ mặc áo choàng màu xanh dương vẫn ngồi ở một bên, lạnh nhạt nói một câu.

- Ha ha! Bà Phan nói không sai, chuyện này ta cùng đại sư huynh tới đây tuy không dám chắc 100% lấy được Thuận Thiên kiếm, nhưng đoán chừng 70% là không thể sai.

Một người mặc đồ đen khác thấy Phan Thúy Lan nói vậy thì bật cười ha ha, vô cùng chắc chắn nói.

- 70%... Xem ra Vô Cực môn đã bỏ ra một số vốn không nhỏ để có thể thu Thuận Thiên Kiếm về tay a.

Mạc lão quý nghe Danh thị huynh đệ khẳng định như vậy thì chân mày khẽ nhíu lại. Thật ra ông ta cũng không dám không tin chuyện này là sự thật. Đầu tiên, Danh thị huynh đệ vốn là hai trong số 10 đệ năng giả đứng đầu thế giới. Hơn nữa họ lại có lợi thế về hợp kích, đừng nói là Mạc Tà lão, ngay cả "Richard" cái tên khủng bố nắm bài danh số 1 đệ năng giả cũng không dám trêu chọc vào cả hai người họ. Lại nói, đằng sau Danh thị huynh đệ lại có sự hậu thuẫn của Vô Cực môn, môn phái lớn nhất trên thế giới, bao gồm cả đệ nhân và người tu luyện võ thuật. Suy đi tính lại, việc họ nắm chắc 70% cơ hội thật sự không ngoa chút nào.

- Không sai! Nhưng nếu bảo vật này nằm ngoài Việt Nam thì cơ hội tới tay của chúng ta còn cao hơn rất nhiều. Rất tiếc, nó lại nằm trong tầm kiểm soát của Lê huynh a.

Danh thị huynh đệ có chút trầm ngâm một chút, cuối cùng quay sang hỏi người đàn ông tóc húi cua.

- Nhắc mới nhớ, nghe nói "chân" giới lại xuất hiện một chí tôn nữa, Lê huynh không phủ nhận tin đồn này chứ?

- Xem gia "Chân" giới đã không còn giữ được sự trong sạch như trước kia nữa. Không sai! ta đã tiến vào Chí tôn hình cảnh, các vị nên biết tự lượng sức thì hơn.

Người đàn ông họ Lê có chút bất ngờ, cuối cùng chỉ biết thờ dài, gật đầu nói.

- Chí tôn hình cảnh. Chỉ chưa đầy 30 năm đã tiến vào hình cảnh. Lê huynh quả nhiên tư chất siêu cường a.

Mạc lão quý nghe đến đây liền không tự chủ được mà hít một ngụm khí lạnh. Chí tôn hình cảnh, đây là loại tồn tại gì kia chứ? Đây rõ ràng là một tồn tại đại năng a, trừ việc rời non lập bề ra, người này kể cả đứng yên cho Thiên Lôi oanh kích cũng không hề có lấy một vết xước.

Chân giới. Hay còn có tên gọi là "Chân tu". Chân tu bắt đầu xuất hiện từ thời nhà Đinh, mà người sáng tạo ra phương pháp tu luyện không phải ai khác chính là "Đỉnh Tiên Hoàng". Chân tu là phương pháp tu luyện chân nguyên tương thích với thể chất của người Việt Nam. Cũng không biết loại thể chất này có đặc thù gì đặc biệt hay không, một khi người ngoại quốc cố ý tìm hiểu và học theo đều dẫn tới hậu quả "bạo thể" mà chết. Cũng vì môn võ thuật quý dị này chỉ tương thích với người Việt nên nó hoàn toàn không có tác dụng với người nước ngoài. Lại nói! Chân giới có quy định vô cùng nghiêm khắc đối với người học, nếu như trong một năm mà không bước vào đệ nhất thức sẽ trực tiếp bị đuổi khỏi môn phái.

Chân giới đệ bát thức. Thiết, Chi, Dịch, Huyền, Phi, Cước, Tiểu Hoàn, Đại Hoàn.

"Thiết" hay còn gọi là Vách sắt. Tên cũng như ý nghĩa, người luyện sẽ dùng chân nguyên bao phủ bên ngoài cơ thể, biến cơ thể thành một tượng sắt bất

khả xâm phạm. Người có chân nguyên càng mạnh sức phòng thủ càng cao.

"Chi" Dùng ngón tay để tạo sát thương. Người luyện có thể bao bọc chân nguyên vào ngón tay "1 ngón cũng có thể cả 10 ngón", từ ngón tay bắn ra một dòng chân khí mạnh mẽ như đạn, có thể chọc thủng cả bê tông.

"Dịch" Dịch chuyển từ vị trí này tới vị trí khác với một vận tốc cực nhanh, khoảng cách di chuyển phụ thuộc vào chân nguyên người luyện.

"Huyền" Dùng mắt tạo ra ảo thuật. Chỉ những người điều khiển tốt chân nguyên mới có thể dùng.

"Phi" Đưa chân nguyên tới chân, kích phát một dòng chân khí, giúp cơ thể người luyện bắn về phía trước. Có thể giúp người luyện di chuyển trên không trung với độ cao thích hợp.

"Cước" Dùng chân nguyên kích phát một luồng đao phong. Khi dùng người luyện sẽ đá một cước vào không khí, chân nguyên sẽ làm không khí biến thành đao phong tấn công đối phương. Chiêu này vô cùng mạnh, có thể dễ dàng bỏ đời một ngọn núi nhỏ.

"Tiểu Hoàn" Dùng hai tay đánh vào người đối thủ, khiến đối thủ chết ngay lập tức. Những đối thủ mạnh tuy không chết nhưng trên người sẽ xuất hiện một chiếc vòng nhỏ màu máu. Khi chiếc vòng nhỏ này chuyển thành màu đen thì người này sẽ chết.

"Đại Hoàn" Dùng hai tay xuất một kích vào cơ thể đối thủ, khiến đối thủ trực tiếp vong mạng. Bất cứ ai tiến vào đại hoàn đều có khả năng trực tiếp bước vào Luân hồi chi đạo.

Trong chân giới đệ bát thức. Từ thức thứ nhất tới thức thứ 2 được gọi là "Minh". Thức thứ 3 tới thức thứ 4 được gọi là "Ngục". Thức thứ 5 tới thức thứ 6 được gọi là "Chiêu". Thức thứ 7 được gọi là "Hình". Thức thứ 8 được gọi là "Thần".

Từ xưa tới nay ngay cả vị tổ sư sáng lập ra chân giới bát thức cũng chưa thể đột phá tầng thứ 8. Khi Đinh Tiên Hoàng sắp bước vào cõi hư vô mới có thể ngộ ra tầng này. Nhưng tầng thứ 8 có thực sự luyện được hay không vẫn là một câu hỏi vô cùng khó, bởi vì chẳng ai luyện được đến đó cả, mà cũng chẳng có phương pháp gì để luyện nó.

Tuy nói tầng thứ 8 không thể ngộ ra, nhưng chỉ cần luyện tới tầng thứ 5 đã quá mạnh rồi, đằng này người đàn ông tóc húi cua lại luyện tới tầng 7. Đùng nói một gã dị năng nhà quê như Mạc Tà lão, ngay cả tên điên Richard có tới đây cũng chẳng dám hành động lỗ mãng nữa là.

- Bà Phan! Trên trời có dị tượng...

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Hóa Hình Chi Kiếp

Câu truyện còn chưa kết thúc thì bỗng dưng trên trời cao xảy ra dị tượng. Sau một hồi oanh kích con mắt chẳng chịt điện quang bỗng dưng nhắm lại. Chi một cái nhắm mắt, thiên địa bỗng dưng biến sắc, một thứ áp lực như có như không từ từ buông xuống.

Bầu trời vốn đã ngập tràn một màu tím tối thì giờ đây càng trở lên tối tăm hơn. Từng cơn gió lạnh trái mùa điên cuồng thổi tới, toàn bộ người dân có mặt ở đây nhất thời rơi vào tình trạng "đóng băng". Nói là đóng băng nhưng thật ra lại không phải đóng băng, tất cả vẫn rất bình thường nhưng kì quái ở một chỗ, không một ai có thể làm ra cử động gì dù chỉ là một cái nháy mắt.

Gió rét càng ngày càng thổi mạnh hơn, mạnh đến mức có thể đóng băng bất cứ thứ gì.

Những tia sét vốn đang điên cuồng đánh lên thân hình Kim Quy vào thời điểm này cũng đã ngừng lại. Thân thể Kim Quy lại một lần nữa hiện ra. Lúc mới xuất hiện, Kim Quy tỏa ra một màu vàng rực rỡ thì giờ phút này đã bị sấm sét đánh cho cháy xém một mảng, trên đầu không biết lúc nào đã xuất hiện một chiếc sừng nhỏ màu ngọc bích, vô cùng xinh đẹp. Anh mắt Kim Quy vô cùng có thần, nó ngẩng đầu lên nhìn con mắt trên trời cao, rồi lại cúi xuống nhìn đám người phía dưới.

- Ô! Không tệ, hậu nhân của nhà họ Lê cũng đã luyện tới hình cảnh, ủa cô gái kia cũng không tệ nha, đạo hạnh rất cao.

Kim Quy vừa nhìn vào người gã trung niên tóc húi cua thì bất giác ồ lên một tiếng, vô cùng kinh ngạc. Dò xét người đàn ông tóc húi cua vài phút, ánh mắt nó lại di chuyển tới người phụ nữ mặc áo choàng màu xanh. Biểu tình của Kim Quy khi nhìn vào người phụ nữ này cũng đặc sắc không kém, hiển nhiên nó đã nhận ra sự đặc biệt trên người cô ta.

- Hừ! Xem ra đám người Bắc quốc vẫn không chịu từ bỏ ý định, xem ra Đại Việt ta càng nhẫn nhịn chúng lại càng lấn tới rồi.

Kim Quy vừa nhìn vào người lão già họ Mạc thì không tự chủ được mà hừ một cái, từ lỗ mũi phóng ra một đoàn khói trắng, đoàn khói trắng cứ thế

lượn lơ rồi chui thẳng vào lỗ mũi của lão ta.

- Thời gian trôi qua cũng thật nhanh a. Hóa hình chi kiếp, là thành hay là bại đây?

Kim Quy không hề để ý tới hai huynh đệ nhà họ Danh, có lẽ trong mắt nó hoàn toàn không coi hai người này có gì uy hiếp. Kim Quy lại một lần nữa ngửa mặt lên nhìn con mắt trên trời cao. Khoảng hơn 2 phút sau, Kim Quy bỗng dựng "Ngao" lên một tiếng. Sau tiếng rống, thân thể Kim Quy điên cuồng phóng đại, Thuận Thiên kiếm này giờ không thấy đâu bỗng dựng từ đâu chui ra, lẳng lẳng phiêu phù trên đỉnh đầu nó.

Thuận Thiên kiếm vừa xuất hiện liền lấy một tốc độ không gì sánh bằng lớn lên, khi kích thước có thể sánh ngang với một thân cổ thụ nó mới dừng lại. Bao kiếm bắn ra một đoàn kim quang, đoàn kim quang này bao trọn thân hình Cự Quy vào trong. Tuy nói thân hình Kim Quy lúc này có thể sánh ngang với một tòa núi nhỏ nhưng thứ ánh sáng màu vàng kim kia vẫn rất dễ dàng phủ kín nó. Không những thế đoàn kim quang này lại còn từ từ hình thành một lớp màng bảo vệ khác. Tấm màng bảo vệ này điên cuồng phóng đại, che lấp cả một diện tích hàng trăm mét vuông vào trong.

"Ngao..." Cự Quy lại một lần nữa gầm lên.

Tiếng gầm lớn đến mức từ không gian xuất hiện vô số sóng khí, tuy rất mờ ảo nhưng nếu nhìn kĩ liền có thể thấy rõ ràng.

Đáp ứng tiếng gầm ấy. Con mắt siêu lớn trên trời cao bỗng dựng mở ra. Khác hẳn với lần trước, lần này con mắt đã hoàn toàn nhuộm một màu Tím ngắt. Từ tâm con mắt lớn điên cuồng bắn ra một sợi tơ thô kệch. Sợi tơ này lấy một tốc độ cực kì bá đạo phóng xuống dưới. Màng bảo vệ do kim quang tạo thành nhìn thì vô cùng mảnh dẻ nhưng hiệu dụng quả thực không thể đánh giá thấp. Sợi tơ vốn lao xuống thân thể cự quy nhưng chỉ vừa đụng phải lớp màng ấy liền bị đẩy bay về phía sau, sợi tơ chớp động một cái liền tán loạn tiêu thất.

Con mắt trên trời tưởng chừng như vật chết, nhưng vừa nhìn thấy sợi tơ bị đẩy ngược lại nó bỗng dựng có chút nhộn nhạo, vô cùng linh tính. Con mắt lại một lần nữa nhắm lại rồi tức tốc mở ra. Từ chính tâm con mắt đột nhiên phóng ra một tia sét màu tử kim. Tia sét nhẹ nhàng rơi xuống màn chắn phía dưới, thanh thế không hề có chút nổi bật. Lớp màng vẫn vững vàng che chắn trên cao, không hề có một chút dao động nào, nhưng kì quái ở chỗ tia sét ấy vẫn chậm chạp xuyên qua. Khi tia sét chạm vào lớp kim quang bao bọc cự quy, mới khẽ ngừng lại. Nhưng khoảng thời gian ngừng lại ấy cũng chỉ trong một cái chớp mắt. Tia sét màu tím có chút mờ nhạt đi một chút, rồi sau đó lại dễ dàng xuyên qua. Khi xuyên qua lớp màng thứ hai, tia sét lấy một khí thế vô cùng mạnh lao tới thân thể Cự Quy. Trên lưng cự Quy lập tức xuất hiện một vết cháy đen, từ vết cháy còn có một đoàn khói xám lượn lơ bay lên.

Tuy bị đánh một đòn nhưng Kim Quy vẫn vô cùng bình tĩnh, nó gầm lên một tiếng, từ chiếc sừng nhỏ trên đỉnh đầu nhẹ nhàng phun ra một làn sương mờ ảo. Làn sương nhẹ nhàng thổi qua những vết thương cả cũ lẫn mới trên người nó. Cũng chỉ là một làn sương mỏng manh nhưng hiệu dụng lại thật sự vô cùng khó tin, những vết thương lấy một tốc độ vô cùng nhanh chóng biến mất, trả lại cho Cự Quy một màu vàng rực rỡ, khí thế trên người nó càng ngày càng lớn hơn.

Con mắt trên trời cao nhìn thấy cảnh này lại không hề có chút biểu tình đặc biệt gì. Từ trung tâm con mắt phun ra ba quả cầu màu đỏ lửa. Ba quả cầu nhẹ nhàng rơi xuống, lần này nó không hề xuyên qua hai tấm màng chắn mà lại điên cuồng oanh kích. Cả hai tấm màng thật sự có sức phòng thủ vô cùng kiên cố, hết lần này tới lần khác đẩy lùi vô số quả cầu. Nhưng dù có sức phòng thủ lớn đến đâu cũng khó lòng chống chịu một khoảng thời gian dài. Hơn ba tiếng sau, hai lớp màng tỏa ra kim quang ấy cuối cùng cũng vỡ vụn, tán loạn tiêu thất.

Thanh Thuận Thiên kiếm vốn tỏa ra kim quang sáng lạn thì giờ đây trở lên âm đạm, thất sắc.

Tất cả mọi việc vốn xảy ra với thanh thế vô cùng lớn, kì lạ ở chỗ không một ai, không một cơ quan hay tổ chức nào đến tìm hiểu. Thời gian dường như hoàn toàn bị đóng băng vậy.

Sau khi phá giải hai lớp màng chắn, con mắt bỗng dựng mở lớn hơn rất nhiều. Mây đen xung quanh nó điên cuồng rút lại, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Cự Quy nhìn thấy cảnh này, đồng tử có chút co rút lại. Trên lưng nó xuất hiện chi chít phù văn bảy màu, mỗi một rãnh nhỏ là một trận pháp kì dị. Thiên địa nhất thời có chút lay động, từ chiếc sừng nhỏ màu ngọc bích bắn ra một sợi tơ năm màu. Sợi tơ này phóng thẳng lên cao, khi lên tới độ cao hơn 100 mét nó mới dừng lại. Sợi tơ điên cuồng bành trướng, phân tách. Đám tơ lấy một tốc độ cực nhanh đan lại với nhau, hình thành một tấm lưới trời vô cùng sắc sảo.

Tất cả mọi thứ nói thì lâu nhưng kì thực lại diễn ra vô cùng nhanh chóng, có lẽ chỉ qua vài cái hô hấp mà thôi.

Con mắt trên cao dường như không để tấm lưới năm màu kia, nó nhẹ nhàng khép lại. Từ chiếc rãnh nhỏ xuất hiện một thứ ba động quỷ dị, một đạo sấm chớp như có như không phóng xuống, thiên địa vang lên tiếng "rít... rít..." chói tai.

"Cờ rắc..."

Một thứ âm thanh vô cùng quỷ dị vang lên, chỉ nghe thôi đã khiến toàn thân lạnh toát, khó chịu vô cùng.

"Ngao..." Cự Quy rống lên một tiếng thể lương, từ trên lưng nó xuất hiện một cái rãnh sâu hoắm, máu tươi văng tung tóe. Tấm lưới năm màu vô cùng sắc sảo trên trời hoàn toàn không ngăn nổi sự công phá của đạo sấm sét, chỉ vừa đụng chạm đã tan biến không một dấu vết.

Bị thương nặng, thân hình Cự Quy run lên liên hồi. Tuy Cự Quy là một trong số ít yêu thú có sức phòng thủ to lớn, nhưng càng những yêu thú có sức phòng thủ lớn thì khi bước vào "hóa hình chi kiếp" gánh nặng càng tăng lên gấp bội.

Nếu như bình thường, một yêu thú có sức phòng thủ thấp kém, khi bước vào hóa hình chi kiếp chỉ cần chịu 7 đạo sấm sét thì Cự Quy phải gánh cả trăm

đạo. Trăm đạo sấm sét, mỗi một đạo lại mạnh hơn đạo trước cả chục lần. Từ xưa tới nay loài rồng vốn rất ít khi độ hóa hình thành công cũng vì lý do này đây.

- Hừ!

Cự Quy tuy rất đau nhưng vẫn vô cùng ngoan cường, nó hừ lạnh một tiếng, từ chiếc sừng nhỏ bắn ra một làn sương trắng khác, màn sương rất nhanh tu bổ lại vết thương trên lưng, nhưng hình thể cự quy lại thu nhỏ đi rất nhiều.

- Đến đi! Xem ai sợ ai...

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Cái Chết Kỳ Lạ

Như để đáp lại sự khiêu khích của Cự Quy, con mắt to lớn trên trời cao cũng nhện nhạo một chớp. Ngay sau đó, một đạo thiểm điện, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai phóng xuống. Chỉ thấy không khí bỗng dưng tăng lên một cách dị thường, rồi một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Đạo sấm sét quả nhiên có uy lực vô cùng khủng bố, chỉ thấy thân hình cự quy lao đảo bay đi một đoạn mới có thể ổn định trở lại.

Cự quy có chút kinh hoàng, nó ngửa mặt lên trời kêu to một tiếng.

Tức thì, thanh Thuận Thiên kiếm vốn đang âm thầm lơ lửng một bên bỗng dưng điên cuồng run rẩy. Thuận Thiên kiếm vốn được xưng tụng là thần khí trấn quốc, việc nó có thể thông linh cũng không phải chuyện gì quá lạ lùng. Đáp ứng sự cầu viện của Cự Quy, thanh kiếm từ một hóa thành hai, từ hai hóa thành bốn... Chỉ vài giây thanh kiếm đã huyền hóa ra hàng vạn thanh giống hệt nhau, tất cả đều tỏa ra một loại khí tức như muốn nuốt chửng thiên địa. Bầu trời vốn đã mờ mịt, lúc này đây còn mờ mịt hơn rất nhiều. Hàng vạn thanh kiếm giống như một tòa kiếm trận, đem nửa bầu trời bịt kín lại, ngay cả không khí cũng có chút khó lưu thông trong giờ phút này.

Con mắt trên trời thấy vậy cũng có chút ngạc nhiên, nó tức tốc phóng xuống một đạo sấm sét màu tím ngắt. Tốc độ của đạo sấm sét nhìn thì có vẻ chậm nhưng thực ra lại vô cùng nhanh, chỉ nháy mắt một cái đã đánh xuống tòa kiếm trận. Nhưng khí thế của đạo sấm sét có to lớn đến đâu khi đánh vào tòa kiếm trận đều là một đi không trở lại, có vào mà không có ra.

Con mắt thấy vậy có vẻ hơi tức giận, đồng tử nhện nhạo một đoàn tử khí.

"Phụp..." Một tiếng động như có như không vang lên, một đoàn tia sáng mờ mờ ảo ảo phóng xuống.

"Àm... âm..." Những tia sáng kia nhìn thì có vẻ mờ mịt, khí thế chẳng đến đâu nhưng kì lạ thay, khi vừa đánh tới tòa kiếm trận lại có sức công phá vô cùng lớn. Chỉ trong nháy mắt, một lượng lớn kiếm ảnh đã bị đánh tan, tuy tòa kiếm trận rất nhanh đã được tu bổ nhưng có vẻ cũng không chống chịu được quá lâu.

Một cự quy, một con mắt cứ vậy điên cuồng giao tranh, mỗi lần thanh thế lại càng lớn hơn.

Khoảng ba ngày sau, trời đất bỗng dưng xuất hiện một tiếng nổ vô cùng lớn, từng đoàn sóng khí đánh xuống khiến mặt đất cũng phải rung lên vài lần. Con mắt trên cao kịch liệt run rẩy rồi biến mất, tất cả chỉ còn lại đám mây đen đang từ từ rút đi. Cũng không biết Kim Quy còn sống hay đã chết, thân hình khổng lồ của nó đã chẳng thấy đâu nữa. Trên trời cao chỉ còn lại một thanh kiếm không bao lặng lẽ phiêu phù. Thanh kiếm cũng chỉ trụ được trên không khoảng vài phút rồi từ từ rơi xuống, tốc độ rơi vô cùng chậm rãi, ánh hào quang toát ra từ lưỡi kiếm từ từ tắt đi, để lộ ra chỉ chút vết rạn nứt.

Cũng cùng thời điểm đó, tất cả người dân dần dần bình thường trở lại. Ai cũng như ai, ngơ ngác ngác. Số đông liền nhanh chóng rời khỏi hiện trường, một số ít vẫn cố tình nán lại có ý tìm hiểu thực hư chuyện gì vừa xảy ra. Nhưng ai cũng như ai, không hề hay biết gì, họ chỉ còn nhớ lảng máng rằng có tin thần khí xuất hiện còn chuyện về sau thì không ai nhớ nữa.

Tất nhiên vẫn còn một số người nhớ rất rõ chuyện gì đã xảy ra. Họ đều có những khả năng đặc biệt, không dễ dàng để xóa bỏ kí ức của họ.

Đoàn người mang theo sự khó hiểu cứ như vậy rút khỏi hiện trường, trả lại cho Hồ Gurom một sự tĩnh lặng đến lạ thường. Lại nói mới nhớ, lòng Hồ Gurom vốn dĩ đã cạn khô chỉ tro lên bùn đất nhưng kì lạ thay, ngay lúc này đây nó lại chẳng còn giống với cảnh tượng chết chóc trước đó nữa. Dòng nước trong, cá tôm bơi lội tung tăng không hề thay đổi.

Thấy thanh kiếm rơi xuống, năm người đứng gần đó tức thì động thủ. Mặc lão quỷ có lẽ là người ra tay nhanh nhất. Lão chỉ điểm nhẹ một cái vào giữa trán, tức thì một thứ áp lực như có như không phóng ra. Nó cuộn lên cao, bao phủ toàn bộ cơ thể lão vào bên trong. Chiếc lồng vô hình giương như có gì đó rất kì dị, nó khiến không khí vang lên vô vàn những tiếng nổ lép bép. Rất nhanh, thân hình lão đằng không bay lên, tốc độ vô cùng nhanh.

Hai huynh đệ họ Danh thấy cảnh này cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhưng về mặt ấy chỉ là thoáng qua mà thôi, hai người không ai bảo ai, cánh tay vung ra

một thanh chùy thủ màu xanh dương vô cùng bắt mắt. Thanh chùy thủ như bị thứ gì đó dẫn dắt, chợt lóe lên rồi biến mất tăm. Ngay tức khắc, một tiếng "A..." có chút chói tai vang lên. Chỉ thấy hai bắp đùi Mạc lão quý bỗng xuất hiện hai vết đâm vô cùng lớn.

- Hừ! Hai tên hèn hạ, sử dụng ám chiêu mà tự nhận mình là cao thủ thể giới hay sao?

Mạc lão quý giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng thân thể lão vẫn đang ở trên cao, rất khó có thể phát ra công kích như ý muốn.

- Ám chiêu? Mạc lão quý cũng nói đến việc dùng ám chiêu là hèn hạ sao? Ta nhớ không nhầm, hai mươi năm trước, một mình ngươi đã âm thầm giết hại hơn trăm mạng người trên đảo Trường Sa. Thế giới ngầm lúc đó cũng đã nghi ngờ ngươi, nhưng ngươi lại chối ngang ngược. Lần này hai chúng ta dùng "Thanh Linh Chùy" ngay tại đây, có nhiều người chứng kiến, ngươi lại bảo bọn ta dùng ám chiêu? Ngươi nói ra câu ấy không biết liêm sỉ là gì sao?

Hai huynh đệ họ Danh cùng lúc cười vang, cay nghiệt nói.

- Các ngươi?

Mạc lão Quý tuy rất giận nhưng không thể phản bác được gì, lão tức tốc hạ thấp độ cao, cánh tay phải chợt lật, một ngọn lửa màu đỏ rực bỗng dung xuất hiện. Ngọn lửa lác lư một hồi, thoáng chốc đã huyền hóa ra một con phượng hoàng màu đỏ vô cùng bắt mắt.

"Huýt..." Con phượng hoàng nhỏ bỗng dung phát ra một tiếng tiem minh, đôi cánh mỏng manh nhẹ nhàng vỗ, thân hình nó cứ thế biến mất.

Thấy cảnh này, sắc mặt hai huynh đệ họ Danh lập tức trở lên tái nhợt. Vội vàng tung ra hai tầng tường khí bảo vệ quanh thân.

"Rầm..." một tiếng nổ không quá lớn nhưng khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hai huynh đệ họ Danh áy vạy mà lại dễ dàng bị con phượng hoàng tiếp cận, cũng may hai người kịp thời phá bỏ tường khí rồi lui lại phía sau, nếu không có lẽ đã bị thiêu thành đồng tro.

- Thật không ngờ! Lão quý nhà ngươi cũng là người chủ mưu cướp huyết phượng hoàng ở NewYork 10 năm trước.

Một trong hai huynh đệ họ Danh như nhớ tới gì đó, nghi hoặc nói.

- Mạc lão Quý. Thật không ngờ ngươi lại làm nhiều việc ác tới vậy. Huyết phượng hoàng thì ta không có gì để nói. Nhưng việc ngươi giết hại hơn 100 đồng bào của ta ở Trường Sa, ta nhất định không thể tha cho ngươi được. Danh huynh đệ, cô nhân có câu "Gà cùng một mẹ chớ hoài đá nhau". Tuy chúng ta không cùng tôn thờ một chủ nghĩa, nhưng tất cả chúng ta đều chảy chung một dòng máu lạc hồng. Việc phân tranh "Thuận thiên kiếm" hay là lên bỏ đi, ta biết hai huynh chắc chắn có tu luyện chân võ. Nhưng dù sao đi nữa, để có thể lấy được "Thuận thiên kiếm" từ tay ta thì có lẽ hơi khó đó.

Người đàn ông trung niên họ Lê bỗng dung cất tiếng nói. Ánh mắt vô cùng cay độc nhìn chằm chằm vào lão già mặt lười cày cách đó không xa.

- Lê huynh không ngờ đã nhìn ra thân phận của chúng ta. Vậy thì xin gởi Thuận Thiên kiếm cho huynh bảo quản một thời gian vậy. Nếu huynh để cho con cháu đời sau bị ủy khuất, đừng trách hai huynh đệ ta không nể tình. Chúng ta đi.

Hai huynh đệ họ Danh trao đổi với nhau một hồi, cuối cùng đành phải nhượng bộ người đàn ông họ Lê. Nói xong, hai người tức thì tung ra hai khối chất nổ, bụp một tiếng, thân hình cả hai đã biến mất.

- Lê huynh, hai người họ thật sự là người Việt sao?

Người phụ nữ đứng cạnh người đàn ông họ Lê nghi hoặc hỏi. Dường như người phụ nữ này có chút không tin cho lắm.

- Bà Phan yên tâm đi. Trên người họ đều toát ra chân khí cường đại. Ta nhìn không nhầm đâu.

Người đàn ông họ Lê nhân nhặt giải thích một câu, nói xong ông ta lập tức nhảy lên cao, dường như muốn giao đấu với Mạc lão quý.

Tuy Mạc lão quý có thể khống chế thân hình bay lên cao, nhưng quyền khống chế cũng tiêu hao rất nhiều sức lực. Hơn nữa tốc độ bay lên lại không cao. Chỉ chớp mắt một cái, người đàn ông họ Lê đã đuổi kịp, cánh tay vẽ trên không khí một đường cong kì dị. Chỉ nghe thấy rắc một tiếng, lớp màng bao bọc quanh người Mạc lão quý đã bị chém thành hai, rồi từ từ tan rã.

Mạc lão quý thừa biết lần này đến cướp Thuận Thiên kiếm thì 9 phần chết 1 phần sống. Nhưng vì cái máu muốn bành chướng thực lực đã ngấm sâu vào trong người lên lão ta vẫn không ngần ngại dấn thân.

Tuy bị phá bỏ lớp màng bao bọc nhưng lão ta không hề tỏ ra sợ hãi một chút nào. Hai tay vẽ vào hư không hai ấn kí kì lạ. Tức thì một tiếng huýt gió nhanh như cắt lao tới người đàn ông họ Lê. Tiếng huýt này quả nhiên là của con phượng hoàng màu đỏ kì dị kia.

- Hừ! trò trẻ con.

Người đàn ông họ Lê không hề tỏ vẻ sợ hãi, thân hình tức tốc xuất hiện một tầng kim quang sáng lạn. Tầng kim quang cũng chỉ vừa xuất hiện, một tiếng nổ vang ngay lập tức vang lên. Cả thân hình người đàn ông họ Lê bị bao bọc bởi ngọn lửa màu đỏ đậm.

"Khốn kiếp! không ngờ sức nóng lại bá đạo đến vậy. Bảo sao huynh đệ họ Danh lại có chút cố kỵ với con tiểu phượng hoàng này. Có lẽ phải thoát ra

khỏi chỗ này trước đã".

Người đàn ông họ Lê có chút bất ngờ về sức nóng phát ra từ con phượng hoàng. Ông ta vội vàng hét vang một tiếng "Thiết... Phá" tức thì, ngọn lửa đỏ bị đánh bật ra, thân hình ông ta lập tức bắn về phía trước.

"Hừ chi là chiêu thức cấp thấp nhất đã dễ dàng phá bỏ sự kiểm soát của ngọn lửa. Quả nhiên những kẻ đạt tới cảnh giới chí tôn không hề đơn giản"

Mạc lão quý thật sự có chút sợ hãi, nhưng lão ta lập tức tập trung trở lại. Cánh tay một lần nữa lật lên. Lần này trên tay lão lại xuất hiện một sợi dây màu tím ngắt. Miệng lão lầm nhảm vài câu ẩn chủ kì dị. Tức thì sợi dây như bị thứ gì đó điều khiển, bay thẳng tới thân thể người đàn ông họ Lê. Tuy nhiên, sợi dây này lại không có được tốc độ cao cho lắm, người đàn ông họ Lê dễ dàng tránh thoát. Mắt thấy Thuận Thiên kiếm sắp tới tay, chân ông ta lập tức về lên không trung một đường cong hình bán nguyệt. Tức thì, một đạo đao phong vô hình vô sắc lấy tốc độ vô cùng bá đạo kích bắn đi. Đạo đao phong chỉ chạm nhẹ đã khiến sợi dây bị cắt làm đôi, nhanh chóng rơi xuống. Không những thế, đạo đao phong còn hùng hồ lao tới người Mạc lão Quý. Thấy cảnh này, Mạc lão quý không thể bình tĩnh được nữa. Vội vàng vung tay định làm một ẩn chủ nào đó. Nhưng kì lạ thay, đúng lúc đó thất khiếu lão ta liền chảy máu. Khuôn mặt lão ta biến dị không ngừng, thân thể vốn gầy còm bỗng dưng trương lên, lớn đến mức muốn nổ tung.

Quả nhiên chỉ một lúc sau, một tiếng nổ vang lên. Không trung văng đầy máu thịt, quỷ dị không thể tả. Lấy được thanh kiếm về tay, người đàn ông họ Lê có bất ngờ, cùng khó hiểu hạ xuống đất. Ông ta đưa mắt nhìn đám máu huyết giữa lòng sông, lông mày có chút nhíu lại.

- Lê huynh! Chuyện này là?

- Không phải ta làm! Dường như lão ta đã bị trúng bùa chú gì đó.

- Bùa chú?

- Ta cũng chỉ đoán vậy thôi... Chúng ta đi...

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Danh Ngạch Ứng Chiến

Nam Hoa sơn, vốn được xưng tụng là một trong những ngọn núi đẹp nhất An Nam. Tuy ngọn núi này so về độ cao hay dài đều không bằng ngọn Kiến An, nhưng nó lại có một đặc điểm mà không ngọn núi nào có đó chính là thời tiết trong một ngày.

Vào lúc sáng sớm, ngọn núi này như chìm trong không khí mát mẻ của mùa xuân. Đến buổi trưa cả trời đất bỗng dưng nóng hầm hập, không khác gì một cái lò hấp. Ấy vậy mà vào buổi chiều, không khí bỗng dưng có chút lạnh. Khi sắc trời ngả về đêm nhiệt độ trên đỉnh núi nhiều lúc xuống dưới -40 độ. Chỉ cần đứng bên ngoài vài phút thôi cũng đủ để khiến thân hình người ta đóng thành băng.

Nam Hoa sơn vô cùng nổi tiếng, nhưng nó cũng là một ngọn núi nguyên thủy nhất. Cũng vì thời tiết ở đây vô cùng kì dị nên phần lớn người dân chỉ dám đứng ở phía dưới mà quan sát. Cũng có một số ít phạm nhân ưa thích mạo hiểm trèo lên đây ngắm cảnh. Nhưng họ cũng chỉ chịu đựng được khoảng vài giờ rồi lại phải bỏ xuống. Một phần là vì thời tiết ở ngọn núi này vô cùng khắc nghiệt, một phần là trên đây có vô vàn các loại thú dữ, độc trùng vô cùng nguy hiểm.

Hơn 3 tháng trước, đỉnh Nam Hoa sơn bỗng dưng bị một tầng mây mù bao phủ. Phạm là người bình thường không ai có thể nhìn rõ trên đỉnh núi xảy ra chuyện gì. Mà thực ra họ cũng chẳng thèm quan tâm, với họ đám mây mù kia xuất hiện lại càng khiến cho vẻ đẹp của ngọn núi tăng lên mấy phần là đáng khác. Họ chỉ cần biết ngọn núi này rất nguy hiểm, tốt nhất chỉ đứng phía dưới ngắm nhìn là quá đủ.

Một ngày kia, trên đỉnh núi bỗng dưng truyền xuống một tiếng nổ kinh thiên động địa. Mây mù vốn bao phủ cả ngọn núi bỗng dưng bị một thứ cự lực nào đó thổi tung đi, đá núi rơi xuống ầm ầm. Một ít thôn dân sống gần đó liền bỏ nhà bỏ cửa chạy tán loạn.

Thật may, đám đá núi chỉ gây thiệt hại rất nhỏ, không hề có tổn thất về người.

Phía trên đỉnh núi, một thanh niên tướng mạo anh tuấn, tay cầm một thanh kiếm dài tầm 1 mét, mắt nhìn chăm chăm vào một bộ hài cốt vô cùng kì dị.

Bộ hài cốt này có bốn cánh tay và hai cái đầu, to lớn kinh người. Nếu so sánh với người khổng lồ thì cũng không ngoa chút nào.

- Hừ! không ngờ một nơi như vậy cũng có quý vật trú ngụ. May là mình đã cố ý bố trí bẫy rập, nếu không thì...

Tuy nói rằng đây chỉ là một bộ hài cốt, nhưng kì quái ở chỗ, bộ hài cốt này vẫn có thể cử động. Nhất là hai chiếc đầu lâu kia vẫn đang điên cuồng há miệng dường như muốn cắn nuốt thứ gì đó.

Người thanh niên thấy vậy thì không khỏi cau mày. Cánh tay cầm kiếm khẽ lật, trên thân kiếm bỗng xuất hiện một dấu ấn hình thoi, màu đỏ khá là nổi bật. Bên trong dấu ấn có khắc một loại văn tự không biết tên, có lẽ đây là loại văn tự chỉ có ở hồn giới.

Người thanh niên lặng lẽ bước tới chỗ bộ hài cốt. Cánh tay dùng lực đâm thanh kiếm cắm xuyên vào hộp sọ của quỷ vật. Nhất thời hai chiếc hộp sọ rít lên từng đợt thảm thiết. Từ dấu ấn hình thoi tức thì truyền ra từng sợi tơ li ti vô cùng bất mắt. Đám tơ này điên cuồng chui vào hai chiếc hộp sọ dần dần lan đi khắp nơi, phủ kín hoàn toàn bộ hài cốt.

Người thanh niên vẫn không có ý định dừng lại. Cánh tay còn lại điểm một cái vào giữa trán, vẽ lên đó một kí hiệu lạ hoắc. Không phải chữ thập, cũng chẳng phải chữ phạm. Sau khi vẽ xong, người thanh niên lại một lần nữa di chuyển cánh tay xuống lồng ngực, tay lại vẽ một kí hiệu tương tự. Khi kí hiệu được vẽ xong, từ trước ngực thanh niên này bỗng xuất hiện một làn khói xanh ngắt. Làn khói lấy một tốc độ cực nhanh phủ kín bộ hài cốt này vào trong, chỉ trong tích tắc, khi mà làn khói rút đi, bộ hài cốt cũng run rẩy kịch liệt rồi vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

- Thì ra là một mà đầu đến từ Ma giới. Chẳng trách nó lại có thể giữ lại thần trí lâu tới vậy.

Tên thanh niên sau khi thu làn khói xanh vào trong cơ thể liền không từ chủ được mà thở dài một hơi. Nếu không phải lúc đầu hắn có bố trí cạm bẫy thì có lẽ kẻ phải nằm xuống lúc này chính là hắn đây.

- Xem ra ba mươi sáu giới trực thuộc quyền cai quản của Hồn giới không chỉ sớm phát sinh kẻ hồ, mà có lẽ nó đã xuất hiện từ khá lâu rồi. Với tình hình như vậy, việc cấp bách nhất lúc này có lẽ là khôi phục lại sức mạnh như lúc ban đầu, may ra còn có thể chữa trị được một bộ phận công không gian.

Tên thanh niên trầm ngâm tự nói một câu, ngón chân khẽ nhón. Thân hình lập tức biến mất không một dấu vết.

Gần một tháng sau cuối cùng Tuấn cũng quay trở lại Hóa Ảnh môn. Nhưng tất nhiên mọi người vẫn không hề hay biết gì cả, bởi lẽ trước khi rời khỏi hắn đã để lại một cái hình nộm nhằm tránh sự nghi ngờ của đám tu sĩ cấp thấp. Với thực lực hiện tại, việc hắn đưa một bộ phân linh thức phụ thể vào một vật chết để tạo thành ảo thuật cũng chẳng có gì là khó cả. Đối với những tu sĩ có thực lực dưới Tâm Liên thì đừng mong phát hiện ra sự khác biệt ở cái hình nộm ấy, mà Tuấn cũng tin chắc, đám tu sĩ có thực lực cao cường Tâm Liên, Ảo Ảnh sẽ chẳng thêm vì một tên đệ tử không có chút tác dụng như hắn mà quan tâm làm gì, cùng lắm là sai mấy tên quân sự đi làm là đủ. Mà với thực lực Luyện khí của đám quân sự, Tuấn tin chắc 100% con rối hắn bố trí có thể dễ dàng qua mắt.

Quả nhiên, khi hắn trở lại tông phái đám đệ tử nội, ngoại môn vẫn thờ ơ với hắn như xưa. Cùng lắm là phát ra mấy lời nói móc kiểu như : "A, tên phế vật nội môn lại vào xin bánh gạo kia. Tên phế vật đừng có cản đường..." Tất nhiên những kẻ dám phát ngôn ra những lời ấy đều có kết cục chẳng tốt đẹp gì, tên thì bị phế bỏ sức mạnh, tên thì trực tiếp đi bán muối..

Cũng may cho Tuấn, mấy ngày này đám quân sự cùng các cường giả trong môn phái còn đang bận chuẩn bị cho trận quyết đấu với Ly Hỏa môn nên cũng chẳng buồn quan đến đám cấp thấp đệ tử làm gì. Mà với thực lực của Tuấn lúc này, kẻ cả có quân cũng chẳng làm khó được hắn, tin rằng cùng lắm cũng chỉ bắt hắn làm ít việc tạp vụ là cùng.

Trong khi đám đệ tử cấp thấp còn đang hoang mang về thực lực của Tuấn tăng vọt, thì bên trong đại điện của Hóa Ảnh môn lại xảy ra một cuộc cãi vã vô cùng kịch liệt.

- Hoàng sư huynh nói vậy là sai rồi. Nếu như chúng ta đưa đám đệ tử có tu vi Luyện Thần đi đối phó với đám người Ly Hỏa môn chẳng phải tự nhận thua sao? Nếu đã vậy thì cần gì phải mở ra cuộc chiến này làm gì nữa chứ?

Một thanh niên nam tử có mày kiếm, mắt sáng, anh tuấn dị thường có chút khó chịu nói với vị quân sự họ Hoàng, chuyên phụ trách chiêu sinh.

- Doãn sư đệ nói thế là sai rồi, đệ cũng thừa biết thực lực của môn phái và Ly Hỏa hoàn toàn không thể cùng đối đầu, chúng ta đưa ra năm người có tu vi Luyện Khí, chẳng phải là đưa dê vào miệng hổ sao? Giả sử trong quá trình giao đấu, bên chúng ta xuất hiện thương vong liệu tồn thất đó sẽ do ai gánh đây? Nên nhớ một điều, vì sự kiện quý vật lần trước đám người bốn đại môn phái đang vô cùng phẫn nộ. Nếu thực lực của chúng ta lại giảm đi nữa, ta sợ tai họa sẽ tìm đến với môn phái không sớm thì muộn thôi. Xin hỏi sư đệ, liệu lúc đó sư đệ có thể tự mình gánh vác được không?

Vị quân sự họ Hoàng cũng không hề có kị mà phân tích.

- Cái này! Cứ coi như sư huynh nói đúng, vậy không bằng chúng ta cứ đưa hai vị sư muội tới Ly Hỏa môn chẳng phải là xong rồi sao? Cần gì phải tỉ thí cho mất công?

Vị Doãn sư đệ có chút yếu lý, nhưng lập tức đưa ra lời phản bác.

Đại điện có hơn chục người, nghe đến đây nhất thời đều rơi vào trầm ngâm, lần này quả thực đánh cũng khó, mà không đánh cũng khó. Hai lối đi, lối nào cũng là từ lộ, nếu không khôn khéo kết cục của Hóa Ảnh môn chỉ có một chữ "Hủy".

- Chương môn sư huynh! Xin ngài cho phép hai người bọn muội ra ứng chiến, dù sao ta và Ái Ái cũng không còn gì để mất nữa. Có chết ta cũng phải chiến đến cùng.

Một nữ tu sĩ thấy thế liền đứng lên, vô cùng khẩn thiết cầu xin, người này không ai khác mà chính là vị sư cô đã từng hỏi mua Luyện Khí đan của Dương Tuấn, Linh Nguyệt Nguyệt.

- Đúng vậy! Sư huynh, tuy muội mới tiến giai vào Luyện khí không lâu, nhưng ta tin chắc có thể gây ra một ít tổn thất tới đám người Ly Hỏa môn, chỉ cần sau đó có một vị sư huynh, sư ti nào đó ra tay ta dám chắc sẽ có hiệu quả.

Thấy Linh Nguyệt Nguyệt tiến lên, Linh Ái Ái cũng bắt chước tất cả, quỳ xuống khẩn cầu.

- Hai vị sư muội! Hai muội cũng đã biết rõ luật rồi đấy, những đương sự không thể tham gia. Sư huynh ta tuy rất muốn đáp ứng nhưng thật sự là lực bất tòng tâm.

Vũ Huy Căn thở dài lắc đầu, trầm ngâm một lúc mới tiếp tục nói.

- Như vậy đi! Ta sẽ thỉnh cầu 3 vị sư huynh họ Lý xem sao. Dù sao thọ nguyên của ba sư huynh cũng không còn nhiều, có lẽ họ cũng không quá coi trọng lần quyết đấu này lắm. Còn hai danh ngạch, ta đành phải chọn hai tên đệ tử có tu vi thấp ra ứng chiến vậy. Tuy lần này tỉ lệ thắng không cao, nhưng với đạo hạnh lâu như 3 vị sư huynh, ta tin kỳ tích rất có thể sẽ xuất hiện.

Nói xong, Vũ Huỳnh Căn liền lôi từ trong tay áo ra một miếng ngọc nhỏ, áp nhẹ vào trán. Một hồi lâu sau hắn mới buông xuống, thở dài nói.

- Hai danh ngạch còn lại, thời thì để cho Nguyễn Cường cùng Dương Tuấn bổ sung đi. Dù sao Nguyễn Cường cũng vô phép tiến giai, còn về Dương Tuấn, nghe nói mấy ngày nay hắn cũng gây nháo loạn không ít, cứ cho hắn ứng chiến, được tới đâu hay tới đó vậy...

Nói xong Vũ Huy Căn liền phát tay ý bảo đám quân sự lui xuống. Đợi đám quân sự lui đi, Vũ Huy Căn mới thở dài một hơi, bước xuống khỏi ghế chủ điền, chấp tay nói.

- Vũ Huy Căn bắt tài, không biết sắp đặt như vậy có vấn đề gì không? Xin sư thúc tỏ chỉ điểm...

- Người sắp đặt như vậy cũng coi là hợp lý, đợi đến gần ngày ứng chiến ta sẽ đưa cho bọn chúng mỗi người một món bảo vật hộ mệnh, mong rằng chúng sẽ biết dùng đúng thời điểm.

Trong đại điện bỗng dừng truyền tới một hồi thanh âm, tuy không lớn nhưng lại vang vọng mãi không chịu biến mất.

- Vâng! đệ tử xin phép đi làm ngay.

Vũ Huy Căn vội vàng vâng dạ rồi lập tức lui đi.

- Ài! chỉ còn 5 ngày, liệu Hóa Ảnh môn sẽ có kết cục ra sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Trước Trận Chiến(1)

Bên trong phòng thư tịch. Tuấn vẫn một mình lẳng lặng đã tọa, không hề biết rằng hắn vừa bị ép phải tham gia một trận chiến sinh tử.

Từ bên ngoài thân thể Tuấn xuất hiện một ngọn lửa màu đen to như cái chậu. Ngọn lửa này bập bùng qua lại, trong khoảng không thỉnh thoảng còn phát ra những tiếng "phụp... phụp..." rất dễ nhận biết. Mỗi khi những tiếng phụp phụp ấy vang lên ngọn lửa lại lớn thêm một chút.

Tuy ngọn lửa này vẫn cứ cháy một cách mãnh liệt, nhưng kì lạ ở chỗ nó không hề phát ra một chút nhiệt năng nào.

Mắt Tuấn chợt trừng lớn. Từ mi tâm bắn ra hai sợi tơ màu hồng nhạt. Hai sợi tơ này lấy một tốc độ bất khả tự nghị trực tiếp dung nhập vào ngọn lửa màu đen. Hai sợi tơ sau khi dung nhập vào ngọn lửa liền trực tiếp xuyên qua, huyền hóa ra vô số khuôn mặt quỷ dị. Những khuôn mặt này cái thì mang một nét vui cười, cái thì khổ sở, cái thì to lớn, cái thì đầy máu...

Những khuôn mặt quỷ dị này xuất hiện càng lúc càng nhiều, tuy nhiên chúng cũng chỉ xuất hiện chưa đầy vài giây liền bị ngọn lửa màu đen đốt thành những đoàn khói trắng.

Tay Tuấn liên tục bắn ra vô số thủ ấn phức tạp, cứ mỗi thủ ấn được kết khuôn mặt hắn lại có chút mơ hồ đi một chút, giống như thân thể hắn sẽ trực tiếp tan biến bất cứ lúc nào vậy.

Thời gian chậm chậm trôi qua, hắn vẫn cứ lẳng yên ngồi ở đó. Ngọn lửa màu đen vẫn cứ tiếp tục cháy chưa từng tắt dù chỉ một lần.

Gần ba ngày sau, cuối cùng ngọn lửa màu đen cũng có chút biến hóa. Thể tích của nó từ từ co lại, mỗi lúc một nhỏ, cuối cùng hóa thành một thanh kiếm màu đen. Chuôi kiếm có gắn một viên hồng ngọc màu đỏ sẫm, dọc thân kiếm có một rãnh nhỏ bằng đầu đũa, thân kiếm xuất hiện một chữ cái lơ mờ "Lam".

Tuấn chậm rãi mở mắt, cánh tay khẽ phất vào trong hư không một cái. Từ khoảng không truyền tới một giọng nói có chút quen thuộc, nếu Tuấn không nhầm thì đây chính là giọng nói của gã quân sư họ Hoàng.

"Đương Tuấn, chừng môn sư huynh có lệnh triệu kiến ngươi. Ngươi hãy thu xếp một chút rồi tới chủ điện, càng sớm càng tốt"

- Triệu kiến ta? Không biết đây là điềm lành hay điềm gở đây... Ừm! Cứ tới đó một chút cũng tốt, đằng nào ta cũng không muốn lưu lại đây lâu hơn nữa.

Tuấn có chút cau mày trầm nghĩ, cuối cùng mới đứng lên, linh lực từ bên trong thân thể ào ào tuôn ra, đám linh lực rất nhanh tổ hợp lại, huyền hóa thành một bộ trang phục nội môn đệ tử.

- Xem ra đi sớm một chút vẫn là tốt hơn..

Tuấn thì thảo một câu, thân hình nhoáng lên một cái đã biến mất không thấy đâu nữa.

Con đường từ sau núi tới chủ điện của Hóa Ảnh môn thực ra cũng không gần lắm, nếu đi bộ ít nhất cũng phải mất gần 30 phút. Tuấn đã đi qua không ít lần nên cũng được xem là quá quen thuộc, nhưng lần này hắn lại không có chọn cách đi bộ nữa mà trực tiếp phi hành trên không.

Quả nhiên tốc độ phi hành trên không vẫn hơn hẳn so với phương pháp đi bộ, Tuấn chỉ chưa mất 3 phút đã gần tới nơi. Vì không muốn có nhiều người chú ý, Tuấn chỉ chọn đại khái một khu vực trống rồi hạ xuống, từ từ đi bộ vào trong.

Tuy đã ra nhập Hóa Ảnh môn hơn nửa năm, nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên Tuấn bước chân vào đại điện, nơi mà chỉ có các quân sư, trưởng lão có quyền đứng. Nhưng với lịch duyệt của hắn ở hồn giới cả trăm năm, cái tòa chủ điện này xem ra còn quá nhỏ bé.

Tuấn nhếch mép cười một cái, trực tiếp tiến vào trong.

- Đệ tử Dương Tuấn xin thỉnh an các vị sư thúc, sư bá.

Tuấn vừa bước vào đại điện lập tức bị vô số luồng thần niệm đảo qua, bất quá với đám thần niệm như vậy dù có cố gắng đến mấy cũng chẳng tra xét được gì từ hắn. Tuấn cũng không muốn khiến bọn họ quá chú ý liền thả ra một chút linh thức ngăn chặn đám thần niệm này lại, khiến bọn họ nhầm tưởng hắn cũng chỉ là một tu sĩ chưa vượt qua Luyện Thần sơ kỳ.

- Ừm! Tốt, hãy đứng sang một bên đi.

Vũ Huy Căn ngồi trên ghế chủ vị thấy tu vi của Tuấn quá thấp cũng có chút cau mày. Nhưng cái cau mày này cũng chỉ xuất hiện chưa tới 1 giây, hắn lập tức nở một nụ cười rồi bảo Tuấn đứng sang một bên, tiếp tục chờ đợi.

- Vâng!

Tuấn vội vàng gật đầu rồi chuyển thân sang bên trái, thành thành, thật thật đứng một chỗ, chỉ thỉnh thoảng có ngược lên nhìn trộm đám quân sư có mặt ở đây một chút. Tất nhiên Tuấn cũng chỉ nhận ra được một vài người trong số đó mà thôi, còn hầu hết là chưa từng gặp qua.

Mà những người hắn đã gặp qua có lẽ ấn tượng sâu sắc nhất là hai cô gái ngồi ở hàng ghế thứ hai bên tay phải. Hiển nhiên đây chính là hai cô cháu Linh Ái Ái và Linh Nguyệt Nguyệt. Đường như nhận ra cái nhìn của Tuấn, Linh Ái Ái cũng nhìn qua, trên môi thoáng nở một nụ cười, rất nhanh liền biến mất.

Tuấn cũng không quá để ý tới hai người đó lắm nên chỉ gật đầu một cái rồi lại tiếp tục thành thật đứng yên.

Hơn 30 phút sau. Bên ngoài đại điện chợt xuất hiện ba đạo thân ảnh phiêu phù trên không. Tuấn lập tức thả linh thức xem xét, lập tức phát hiện ra ba thân ảnh ấy là ba gã trung niên. Ba gã này có ngoại hình giống nhau tới mức khó lòng phân biệt, tu vi đều dừng lại ở cảnh giới Luyện khí Hậu kỳ. Nhưng theo quan sát Tuấn có thể thấy, trong cơ thể họ có một đoạn kinh mạch bị phong bế, nếu không đã phá thì việc tiến giai lần nữa là chuyện không thể.

- Ha ha! Vũ Huy Căn xin thỉnh an ba vị sư huynh, lần này quả thực làm phiền ba vị rồi.

Vũ Huy Căn thấy ba người này xuất hiện thì bật cười thành tiếng, niềm nở đi ra tiếp đón.

Xét về vai vế có lẽ Vũ Huy Căn sẽ cao hơn ba người này một bậc, nhưng xét về tu vi hiển nhiên Vũ Huy Căn có muôn so cũng là vô pháp. Vì vậy hắn lập tức cung kính đi xuống tiếp đón.

Một trong ba vị trung niên nghe vậy liền không cho là đúng nói:

- Sư đệ khách sáo làm gì, mấy lão già sắp chết như chúng ta có thể khiến sư đệ làm phiền thật sự là việc cầu còn không được đó.

- Không giám, không giám ba vị sư huynh mời ngồi.

Vũ Huy Căn vội vàng xua tay rất nhanh mời ba vị tu sĩ có tu vi khá cao này an tọa.

- Ba vị sư huynh đã lâu không gặp, còn nhớ tiểu đệ chứ...

- Ba vị sư huynh giá lâm thật khiến cho tiểu muội mở mang tầm mắt....

Đám quần sự hiển nhiên cũng không chậm trễ chút nào, nhao nhao vắn an ba huynh đệ họ Lý. Ba người bọn họ cũng không giảm làm ngơ nên việc chào hỏi cứ thế diễn ra, phải mất gần nửa tiếng sau những tiếng chào hỏi ấy mới chấm dứt.

Trong khi đám chủ sự này chào hỏi ba gã tu sĩ họ Lý thì bên ngoài không biết từ lúc nào đã xuất hiện một nam tử trẻ tuổi, từ thân hình cho tới khuôn mặt đều toát ra vẻ hào hoa kinh dị. Tuần vốn không có hứng thú với ba gã tu sĩ họ Lý lắm nên cũng chẳng dây dưa làm gì, nhưng gã tu sĩ trẻ tuổi kia vừa xuất hiện Linh thức của Tuần đã không tự chủ được mà quét tới.

"Không thể nào... Tu vi người này sao lại cao tới vậy..."

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Trước Trận Chiến(2)

Dù sao đi nữa, Tuần cũng đường đường là một tử thần đã tồn tại hơn trăm năm, bình thường đối mặt với nguy hiểm cũng ít khi biểu hiện ra một tia cảm xúc mạnh nào. Nhưng khi linh thức của Tuần vừa quét tới thân thể vị tu sĩ trẻ tuổi kia, hắn đã phải giật mình kinh hãi. Lý do ở đây chính là, linh lực của người này mệnh mông đến mức với thực lực hiện tại của hắn hoàn toàn không nhìn ra cảnh giới. Tuần âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, tranh thủ thu linh thức trở lại.

- Người là Dương Tuần sao? Quả nhiên có chút thú vị...

Tuần còn chưa kịp thu hồi linh thức trở lại thì bỗng dưng trong đầu xuất hiện một giọng nói nhàn nhạt. Tuần biết người có thể nói ra lời này chắc chắn không ai khác chính là tên tu sĩ trẻ tuổi kia. Điều đáng nói, người này lại có cả khả năng nhận diện ra linh thức của tử thần, nếu không phải người tu luyện linh hồn thì chắc chắn đã từng thấy qua tử thần.

Tuần âm thầm sợ hãi, đôi mắt đảo qua người thanh niên ấy. Thật may người này cũng chỉ nhàn nhạt cười một cái, lập tức chuyển con mắt tới một vị trí trống trong đại điện.

Tuần có chút không hiểu, vì nguyên cớ gì hắn ta lại nhìn vào một nơi không có lấy một bóng người như vậy. Linh thức vừa thu vào cơ thể, lại một lần nữa phóng ra ngoài, phương hướng không phải đâu khác chính là chỗ trống kia.

Nhưng linh thức vừa tiến tới gần, Tuần lại không dám cho nó tiến vào thám thính nữa, bởi một lẽ nơi này hiển nhiên có bố trí cấm chế, mà cái cấm chế này lại xảo diệu vô cùng.

- Người không nên tò mò thì hơn, chỉ dựa vào bản linh hiện giờ của người, chỉ cần sơ xảy thì cái mạng coi như chấm dứt đấy.

Giọng nói nhàn nhạt của tên tu sĩ trẻ tuổi lại một lần nữa vang lên trong đầu Tuần. Tuần vội vàng dùng linh thức truyền âm qua "Đa tạ sư huynh nhắc nhở... thật không biết nên xưng hô là sư huynh hay tiền bối nữa, có gì không phải, mong sư huynh bỏ qua cho. Thực sự đệ không hiểu sư huynh vì sao lại ẩn dật ở trong đám đệ tử cấp thấp như vậy, tu vi của sư huynh thực sự sâu không thể lường được"

Tên tu sĩ trẻ tuổi hiển nhiên cũng không có ý nghĩ trách móc gì Tuần nên cũng chỉ nhếch mép cười, khóe miệng nhúc nhích: "Tâm nông, tu vi có cao nào đâu giúp ích"

Tuần có chút khó hiểu, vội vã truyền âm lại: "Sư đệ ngu dốt, kính xin sư huynh chỉ điểm"

"Nếu so sánh tu vi của ta và đệ, hiển nhiên ta hơn đệ không chỉ một bậc, nhưng xét về tâm tu, có lẽ đệ lại hơn ta..." Tên tu sĩ trẻ tuổi đáp.

"Đệ quả thực không hiểu, nếu tính về tâm tình, hiển nhiên sư huynh phải cao hơn đệ chứ?" Tuần như đi vào ngõ cụt, liên tục hỏi.

"Ý của sư đệ là, sự trầm lặng bên ngoài của ta phải không?" Vị tu sĩ trẻ bình thản hỏi.

"Không sai! Trong con đường tiên đạo chẳng phải người nào giữ được sự trầm ổn người đó sẽ đoạt được tiên cơ sao chứ?" Tuần nhanh chóng trả lời.

"Trầm ổn! Cả nhà bị sát hại, vợ bị người ta cướp, con cái bị bán tới trốn thị phi cả ngày chỉ biết chui đầu vào tu luyện. Khi bước ra ngoài lại trở thành gỗ đá, không vui, không buồn, phải chăng đó chính là "trầm ổn" mà đệ nói?" Người đối diện lại truyền âm qua.

"Đệ đã hiểu..." Tuần hiện giờ đã hoàn toàn minh bạch lời nói của gã tu sĩ này. Tu luyện đến mức quên mình, hoàn toàn đắm chìm trong cái gọi là đại đạo, bất tử. Đệ rồi một ngày vô tình nhận ra, những bản năng làm người vốn có đã mất đi, cuối cùng biến thành một cỗ máy, chỉ biết tu luyện và tu luyện.

Thất tình lục dục, con người ai mà chẳng có, nếu đánh mất nó chẳng khác gì tự biến mình thành súc sinh? À không, ngay cả súc sinh còn không bằng.

Ngay cả giống vật còn biết yêu thương bảo vệ lẫn nhau, còn người tu tiên thì sao? Tuy Tuấn chưa được chứng kiến tận mắt, nhưng đọc qua các điển tịch cộng với hấp thụ khí ức của đám tu sĩ đã chết, hẳn hoàn toàn minh bạch. Những người được xưng tụng là tiên nhân này, ngoài ngày ngày tu luyện ra thì toàn làm những việc mất nhân tính. Cướp của, giết người, có nhiều lúc tùy hứng mà hành động và tu vi càng cao sẽ càng đánh mất bản thân. Có thể nói, đã hoàn toàn biến mình thành những cỗ máy chỉ biết làm những việc điên rồ.

Người Phàm tôn sùng họ, lập miếu thờ họ, luôn luôn lấy họ làm mục tiêu phấn đấu. Nhưng ai biết đâu, những người mà họ luôn tôn sùng thực ra chỉ là đám người có cuộc sống vô cùng tẻ nhạt. Những con người đó ngoại trừ tu luyện ra thì thời gian còn lại là những cuộc chiến. Họ chiến với chính họ, với bạn, với kẻ thù và kẻ cả là thân nhân.

Vì một món đồ mà giết người, vì một chút bạc dọc cũng lại giết người. Họ đâu nghĩ tới cái gì là sát nghiệp, cái gì là luân hồi. Và qua những lời nói của gã tu sĩ trẻ tuổi Tuấn cũng hiểu ra rằng, nếu có ngày vì một lý do nào đó hẳn làm tổn hại tới lợi ích của vị sư huynh này, một cuộc chiến chắc chắn sẽ xảy ra.

Tuấn giờ này đã thấm nhuần câu nói của vị sư huynh kia, quả thực cái tâm trong người Tuấn vẫn vững hơn kẻ đứng trước mặt mình rất nhiều. Mặc cho thế sự nổi trôi, nhưng mình vẫn chính là mình, đó mới là kẻ nắm giữ đại đạo.

Hai người nhất thời rơi vào trầm mặc, mặc kệ cho đám quân sự còn đang cao giọng hàn huyên.

Mất một lúc lâu sau, cái đám quân sự này mới hết ba hoa với nhau, không cần ai phải nhắc, tự mình đi về ghế, không khí nhất thời rơi vào tĩnh lặng.

- Ba vị sư huynh chắc đã biết mục đích ta mời mọi người tới đây rồi, có lẽ ta cũng không cần giảng giải gì thêm. Nhưng ở đây vẫn còn hai người nữa chưa biết, đó chính là hai vị sư đệ Nguyễn Cường và Dương Tuấn đây. Vậy ta xin mạn phép nói lại lần nữa...

Vũ Huy Căn an tọa trên ghế chủ vị, bắt đầu lý giải cho Tuấn và tên tu sĩ trẻ tuổi biết một chút về cuộc chiến sắp diễn ra. Qua lời nói, có thể thấy vị trưởng môn này cũng không coi trọng hai người họ cho lắm, giải thích vô cùng sơ lược.

Tuy nói giải thích rất sơ lược nhưng với một kẻ đã sống cả trăm năm như Tuấn, một chút khó hiểu nhanh chóng được giải tỏa. Ánh mắt nhẹ nhàng lướt tới hai nữ nhân họ Linh rồi lập tức trở lại trạng thái bình thường.

- Cả năm người đều đã hiểu rồi, có lẽ nên về chuẩn bị một chút, rạng sáng ngày mai, tất cả tập trung tại đây sư thúc tổ sẽ truyền cho mọi người một ít bảo vật vô cùng có ích.

Vũ Huy Căn nói xong liền đứng dậy, tiễn ba vị sư huynh ra khỏi cửa, đám quân sự thấy vậy cũng nhao nhao đi theo, bên trong chỉ còn lại đám người Dương Tuấn, Nguyễn Cường và hai nữ tu sĩ.

- Sự tình lần này vì hai cô cháu chúng ta mà liên lụy tới các vị, ta thực sự không biết phải nói như thế nào cho phải. Ta xin hứa, nếu qua trận chiến này hai vị còn sống trở lại, ta sẽ không quản ngại làm thân nô bộc 10 năm để tạ ơn. Xin hai người nhận của ta một lạy.

Linh Nguyệt Nguyệt vốn là một nữ tử có tình có nghĩa, thấy hai người trẻ tuổi tu vi bất quá chưa tiến vào luyện khí đã vì mình mà rơi vào hiểm cảnh thì không tự giác được mà sinh ra sự chua xót. Chua xót cho chính mình sinh ra không hợp thời, chua xót cho những người vì mình mà rơi vào tình cảnh éo le, nay sống mai chết. Cô gái nước mắt rung rung, đầu gối trùng xuống muốn làm một việc mà chỉ có thể làm trước mặt cha mẹ, ông bà mình mà thôi.

- Đại lễ như vậy ta thực sự không dám nhận đâu, trước đây ta có nợ Linh cô nương một trái trứ nhan. Việc lần này coi như trả nợ vậy, dù kết quả có ra sao cũng đừng suy nghĩ nhiều.

Tuấn vội vàng đỡ Linh Nguyệt Nguyệt dậy, nói vài câu liền hướng vị sư huynh trẻ tuổi nói lời cáo từ rồi cứ thế đi thẳng ra ngoài, bỏ mặc hai vị nữ tu sĩ dường như còn muốn nói thêm gì đó.

Vị sư huynh kia cũng không có ý định ở lại, môi chỉ mấp máy nói gì đó rồi cũng cáo từ rồi đi.

Bên góc đại điện, nơi mà Tuấn và gã tu sĩ trẻ tuổi đã từng chú ý nhất thời truyền ra một luồng gió. Luồng gió rất nhẹ, chỉ thoáng qua đã lập tức biến mất không thấy đâu. Trong hư không, đâu đó vang lên một tiếng thở phào nhẹ nhõm, như kiểu ai đó vừa chút bỏ được một gánh nặng đã đè lên đôi vai cả thế kỉ.

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Cá Cược

Dãy núi Kiến An nguy nga sừng sững, hùng cứ cả một phương trời, phía Tây xuyên qua Hải Minh, phía Bắc giáp với biển đỏ, hơi đi về phía Nam lại bắt gặp vô số thôn trấn, thành thị. Có thể nói Kiến An là một nút thắt gắn kết cả thiên hạ.

Kiến An kéo dài liên tục hàng vạn dặm, nhấp nhô trùng điệp, đỉnh ngọn núi vươn ngập trong mây, ngày thường chỉ thấy mây trắng vờn quanh sườn núi, không thể nhìn thấy đỉnh. Trên núi còn có vô số phong, thẳng cánh tuyệt đẹp, nếu nói đây là thiên đường của nhân gian quả thực cũng không ngoa cho lắm. Nhưng không hiểu lý do tại sao, khoảng 100 năm về trước dãy núi này bỗng dung bị tàn phá vô cùng nghiêm trọng, một ít người không tìm được lý do nào để giải thích đành hàm hồ nói do "Tiên nhân" trong truyền thuyết làm.

Tuy phạm nhân suy đoán chỉ mang tính "mê tín" nhưng thực sự cũng không hề sai. Dãy Kiến An cùng với một vài ngọn núi khác đúng là trước đây có xảy ra chiến tranh giữa những người tu luyện.

Kiến An bị tàn phá, nhưng không thể không nói, nó vẫn còn rất đẹp. Tuy nhiên ngọn núi này sau khi bị tàn phá lại không biết tại sao quanh năm bị mây mù bao phủ, người bình thường chỉ nhìn thấy một chút gì đó như mờ như tỏ ở dưới chân núi mà thôi.

Sáng hôm nay, không biết vì lý do gì, ngọn núi bỗng dung vang lên nhưng tiếng xuy xuy xé gió. Mây mù theo đó từ từ tan đi, trên đỉnh núi xuất hiện vô số dải ánh sáng đủ loại màu sắc, hơn một phút sau từ một nơi nào đó trên đỉnh núi bỗng dung phát ra một tiếng hí vang. Một con bạch mã trên chân đạp không khí cứ thế lao đi, hình thể to lớn vô cùng, tất cả màn này ầu cũng chỉ diễn ra trong vòng vài phút ngắn ngủi, sau đó ngọn núi lại khôi phục đáng về huyền bí như trước.

Tuy động tĩnh khá lớn, nhưng trên thực tế đám người trần mắt thịt lại chẳng thể thấy được gì, có chăng là nghe vài tiếng ầm ầm như sấm chớp báo hiệu một cơn giông sắp kéo tới mà thôi.

Vô vàn dải ánh sáng cùng con bạch mã cứ thế một đường bay đi, cuối cùng từ từ hạ xuống một cái hồ nước rộng lớn vô cùng. Kì lạ ở chỗ trên mặt hồ lại hiện hữu vô số màn ánh sáng. Những màn ánh sáng này được gắn kết lại với nhau vô cùng tài tình, nếu nhìn cẩn thận sẽ thấy tất cả đều có hình vuông và đều được pháp trận gia cố. Chỉ cần người có ánh mắt quan sát, những lồng ánh sáng này có cả thảy 12 cái, có chút giống với đầu đài mà mọi người vẫn bàn tán.

- Vừa rồi ta đã ban cho tất cả các ngươi một thủ đoạn để tự bảo vệ mình, nếu cảm thấy không ổn lập tức sử dụng, nên nhớ không nên gượng ép bản thân.

Đứng trên lưng con bạch mã to lớn, Nam Thiên Lý lạnh nhạt nói với năm người ngồi ở phía sau, trên mặt biểu hiện không ít sự quan tâm, dù sao đi nữa sự thành bại của cả môn phái đều phải nhờ vào trận chiến này đây.

- Vâng! Sư tổ yên tâm, chúng đệ tử đã hiểu.

Năm người ngồi phía sau không dám chậm trễ gật đầu lia lịa.

Nam Thiên Lý thấy vậy cũng mỉm cười gật đầu. Nghĩ ngợi một lúc hần lại nói.

- Ba huynh đệ các ngươi đã vướng phải binh cảnh rất lâu rồi, cuộc chiến lần này ầu cũng là một cơ hội tốt để tham ngộ, nếu may mắn còn có thể bước thêm một bước. Thôi, ba người hãy xuống dưới tĩnh tu một chút đi, tốt nhất nên giúp tinh thần bình ổn lại, càng giữ được bình tĩnh cơ hội sống sót và chiến thắng càng lớn.

Ba gã Luyện khí hậu kỳ nghe vậy thì không khỏi có chút chờ mong, dù sao bọn họ cũng vướng phải binh cảnh quá lâu rồi, thọ nguyên cũng sắp đoạn, nếu không tiến giai lần nữa coi như cuộc sống sẽ chấm dứt tại đây. Mà đối với người tu luyện, khi vướng phải binh cảnh thì cách tốt nhất là tham gia những trận chiến, đôi khi trải qua thời khắc sinh tử lại tham ngộ ra đạo lý gì đó cũng chưa biết chừng. Ba gã lập tức gật đầu vâng dạ rồi phi thân xuống bờ hồ, nhắm mắt đã tọa.

Sau khi ba người ngồi xuống không lâu, phía xa xa cũng đã thấp thoáng hiện ra vài đạo ánh sáng, hiển nhiên đây chính là đám người quản sự của Hóa Ảnh môn đi theo để kịp thời ứng cứu.

Tất cả bọn họ chỉ dám đứng từ xa cúi đầu chào Nam Thiên Lý một tiếng rồi cũng từ từ hạ xuống bờ hồ, thấp giọng nghị luận. Trong đám độn quang chỉ có duy nhất ba đạo là tiến gần tới chỗ Nam Thiên Lý đứng, thân hình hiện ra, hiển nhiên là ba gã trưởng lão có tu vi Tâm Liên của Hóa Ảnh môn.

Ba người này pháp lực tương đối cao nên không cần phải xuống dưới đã tọa làm gì, chỉ lẳng lẳng khoanh chân ngồi giữa hư không.

Nam Thiên Lý cũng không quá để tâm tới mấy người này lắm, chỉ tùy tiện nói vài câu rồi lại quay sang nói chuyện với hai người Dương Tuấn và Nguyễn Cường.

- Hai người các ngươi tu vi tuy không cao nhưng dù sao cũng đã nhận được pháp khí bảo mệnh, ta tin rằng muốn thắng thì không có khả năng, nhưng nếu muốn sống thì lại có vài phần nắm chắc. Nếu như lần này các ngươi thành công thoát chết, ta sẽ giữ lời hứa để các ngươi rời đi, ngoài ra còn xuất một ít đan dược hỗ trợ con đường tu luyện sau này...

Nói xong hần liền lạnh nhạt liếc nhìn hai người Dương Tuấn. Nhưng kì lạ ở chỗ, khi hần liếc tới người Dương Tuấn, ánh mắt chợt lóe lên sự nghi hoặc.

- Dương Tuấn, hình như hôm nay ngươi có chút vấn đề, tại sao huyết sắc lại trở lên nhợt nhạt như vậy?

Dương Tuấn có chút giật mình, nhưng lập tức trấn tĩnh lại, vội vàng trả lời.

- Nếu thực sự sư tổ đã nhìn ra con cũng không dám nói lời bịa đặt, kì thực Dương Tuấn con cũng chẳng sống được quá một năm nữa.

Nam Thiên Lý có chút không hiểu. Hôm qua khi ở trong đại điện hắn đã âm thầm quan sát huyết sắc của Dương Tuấn, nhưng rõ ràng hôm qua huyết sắc của hắn vẫn rất hưng thịnh kia mà. Nhưng vì sao chỉ chưa đầy một ngày tên tiểu bối này lại trở lên khó coi như vậy chứ? Thật sự vô cùng khó hiểu.

Kì thực việc này đến ngay cả Tuấn cũng hoang mang không kém.

Sự tình kể ra có chút dài dòng, tóm lại hôm qua khi hắn đi về khu nghỉ trang bồng dung thân thể có chút khó chịu, càng về sau càng trở lên suy yếu. Hơn thế nữa, từ bên ngoài thân thể còn xuất hiện vô số dòng khí lưu cát qua. Như kiểu không muốn thừa nhận sự tồn tại của hắn, muốn bài xích hắn ra khỏi thế giới này vậy. Tuấn thật sự không nghĩ tới bản thân lại vướng phải sự bài xích này. Hơn nữa thân thể hắn càng ngày càng suy yếu đi, da dẻ từ từ chuyển sang nhàn nhèo như lão già sắp chết.

Đầu óc Tuấn lúc đó trở lên trống rỗng vô cùng, trong lúc vô tình nhớ tới "Định niên đăng" Ngon đèn gia trì sức sống của tử thần. Truyền thuyết kể rằng, ngọn đèn này là sự kết tinh của vô số giới diện, nó được thắp lên bởi linh lực của người đứng đầu Hôn giới "Linh Vương" tuy vị Linh Vương này đã biến mất cách đây khá lâu, nhưng linh lực cùng niệm lực còn lại của ông ấy vẫn còn tại thế nên mới có thể duy trì "Định niên đăng" luôn luôn cháy. Nhưng loại kết nối này rất mỏng manh, nếu gây tác động lớn sẽ hoàn toàn biến mất và khi kết nối ấy mất đi tất cả tử thần sẽ chết. Và nếu mọi suy đoán của Tuấn là chính xác, vậy thì "Định niên đăng" chắc chắn đã xảy ra sự cố.

Nghĩ tới đây hắn liền chạy tới một hồ nước nhỏ, rọi bóng mình dưới đó. Khi nhìn thấy cái bóng tiêu tụy không khác gì lão già 80 tuổi hắn lập tức mình bạch. Quả nhiên định niên đăng đã bị phá hủy.

Nhưng đúng lúc đó, phía bụng dưới của hắn lại bốc lên một cỗ khí vô cùng thanh thuần mà mát lạnh. Cỗ khí này lập tức gia cố lại thân thể hắn, trong chốc lát tay chân, mặt mũi hắn từ từ bình thường trở lại. Tuấn suy đi nghĩ lại cũng chẳng tìm ra được nguyên do đằng ngầm ngui quay về. Mất một đêm suy nghĩ, cuối cùng Tuấn cũng tính ra số tuổi còn lại của mình "một năm".

Một năm để sống, khi chết đi ngay cả một chút tàn hồn cũng biến mất. Không thể bước vào Luân hồi, cũng chẳng thể xuống địa ngục hay thiên đường. Cuộc đời hắn cứ thế lặng lẽ mà biến mất như vậy đây.

Nhận ra trong lời nói của Tuấn có vài phần chua xót, Nguyễn Cường cũng có chút nhũm mày quan sát. Quả nhiên Dương Tuấn mà hắn gặp hôm nay và Dương Tuấn hắn gặp hôm qua hoàn toàn khác nhau. Nhưng sự khác nhau này lại khiến hắn có cảm giác như nhìn vào chính mình vậy. Đúng thế, chính mình trước kia và bây giờ lại không hề giống nhau.

Nguyễn Cường không muốn sử dụng thủ đoạn để tra xét nội thể Dương Tuấn, dù sao tu vi của hắn một khi bộc lộ ra, có lẽ ngay cả vị tổ sư đứng ở phía trước kia cũng phải sợ hãi. Trong phút chốc hắn chỉ có thể thờ dài một tiếng, tự nói tự cười một câu "Có người nói tiên đạo vốn không có bến bờ, nhưng ai biết đâu bến bờ vốn dĩ chỉ nằm trong gang tấc"

Hắn nói rất nhỏ, hiển nhiên đám tu sĩ cấp thấp không thể nghe thấy. Nhưng với đám tu sĩ cấp cao thì lại khác. Bọn họ như sự tĩnh từ trong cơn mê, ba bốn cặp mắt đều nhìn chăm chăm vào hắn.

"Bến bờ chỉ nằm trong gang tấc" Cái câu nói ấy cứ văng vẳng bên tai họ, giống như một hồi chuông bên tháp nhà thờ, ngân mãi mà không nghỉ.

Tuấn ngồi ngay cạnh hiển nhiên cũng nghe rõ từng chữ vị sư huynh kì bí này nói. Hắn cũng tự lẩm nhẩm một vài lần, bồng dung như ngộ ra điều gì đó. Sắc mặt đang lạng lạng chạng chạng vui tươi hẳn lên.

Mọi người đang còn lẩm nhẩm câu nói của Nguyễn Cường thì bỗng dung từ phía đương chân trời vang lên một tiếng xé gió. Trước mặt bọn họ xuất hiện một con rết to khủng bố, to tới mức che ngang cả nửa bầu trời. Sắc mặt đám tu sĩ lập tức trở lên khó coi, hít thở cũng không dám làm.

- Tất cả bình tĩnh lại đi, đây thực ra chỉ là con linh thú cấp thấp, lấy tu vi của bất cứ ai trong các ngươi cũng có thể giết chết nó vô số lần.

Nam Thiên Lý hừ lạnh một cái, dùng thần thức truyền âm cho đám đệ tử.

Nghe được câu nói ấy, đám quân sự lập tức bình tĩnh trở lại, không còn vẻ sợ hãi như lúc vừa rồi nữa.

- Ha ha! Nam đạo hữu, nghe tên gia hỏa Trần Hữu Hào nói ngươi đã tiến giai tới Ảo Ảnh ta còn không tin, nhưng bây giờ gặp mặt, quả nhiên không phải là giả. Cũng không nghĩ ra, ngươi lại ngang nhiên thu phục được một đầu Mã Hồn biến dị, quả thực là kì dị nha.

Con rết to lớn trên bầu trời tự dung nhỏ lại, trên lưng nó xuất hiện một lão già tầm 60, 70 tuổi gì đó. Ông ta khoác trên mình một bộ trường bào trắng xám, mặt mũi hồng hào, râu tóc bạc phơ khí độ xuất trần.

Ngồi trên lưng con rết đen thùi lùi còn có hơn chục tên nữa, Tuấn đoán bọn họ đều là tinh anh của Ly Hóa môn tới đây coi náo nhiệt.

- Hàn Liên, nhà ngươi cũng không cần giả vờ giả vịt làm gì? Ta còn không biết trong bụng ngươi nghĩ gì sao?

Nam Thiên Lý nhìn lão già trước mắt mà không hề biểu lộ ra một nét vui vẻ, ngược lại càng trở lên âm trầm hơn trước. Đối với ông ta, Hàn Liên là một con cáo già, chuyên gia tìm chỗ sơ hở để cắn người, nếu không cẩn thận rất dễ bị hắn sở hữu.

- Ha ha! Ta nào dám, Nam đạo hữu thần thông quảng đại, chỉ chưa đầy trăm năm đã tiến giai Ảo Ảnh thật sự là tư chất hơn người. Lần này đám tiểu bối tham gia quyết đấu, ta và ngươi hay là chơi một trò chơi đi.

Lão già có tên Hàn Liên ha ha cười nói, mặt mũi nhìn vô cùng phúc hậu.

- Trò gì? Người lại tính dẫn ta vào bẫy sao.

Nam Thiên Lý cười lạnh một cái, vô cùng cẩn trọng trong lời nói.

Hàn Liên cũng không so đo lắm, nhàn nhạt đáp.

- Trong tay ta có một khóa Kiếp Anh, người nghĩ thế nào.

- Kiếp Anh? Người nói là Kiếp Anh ư? Không thể nào, với năng lực của người cũng đòi trăm Hóa Kiếp thú lấy Kiếp đan. Người đừng có hàm hồ.

Nam Thiên Lý bỗng bật cười ha ha. Hắn đã sống mấy trăm năm, đã từng tung hoành bao nhiêu lâu ở những nơi hiểm địa sao không biết Hóa Kiếp thú là gì cơ chứ. Nói trắng ra nó là một trong mười đại hung thú cường đại nhất ở thế giới này. Năng lực của một con Hóa Kiếp thú thấp trưởng thành còn có thể sánh ngang với một gã tu sĩ độ qua Ma kiếp. Đừng nói tới một tên tu sĩ chỉ vừa đạt tới Ảo Ảnh sơ kỳ, ngay cả Ma kiếp kỳ tu sĩ cũng phải ngán ngấm quay đầu nữa là.

- Không sai! Ta không thể giết chết Hóa Kiếp thú, nhưng nếu nó độ lùi hình phi thăng không thành thì sao đây? Nói trắng ra, lần đó ta có gặp may, khi đi ngang qua U Minh đã gặp được con yêu thú này đang độ lùi kiếp, mà lại là lùi kiếp thất bại. Tuy nội đan của con thú này đã bị hư hao, nhưng quá trình chế luyện cũng đã tạo ra bốn khóa Kiếp Anh. Ta đã dùng hai khóa để trả ơn cho hai vị sư huynh giúp ta luyện chế, trong tay ta hiện giờ vẫn còn hai khóa. Thế nào, người có muốn một lần nữa tiến giai hay không?

Hàn Liên không nhanh không chậm trả lời, khuôn mặt còn mang theo vài phần kiêu ngạo.

Đối mặt với sự mê hoặc này, Nam Thiên Lý quả nhiên đã động tâm, dù sao với ông ta tiến giai một lần nữa chính là một lác thang vô cùng khó nhọc. Chỉ nghĩ tới bị Ma kiếp kéo xuống địa ngục mà đã sồn cả gai ốc rồi. Nếu thực sự nắm trong tay một khóa Kiếp Anh đan, khi độ Ma Kiếp chẳng phải sẽ giảm bớt sự khó khăn vài phần hay sao. Tuy biết mình khó lòng có cơ hội thủ thắng nhưng vẫn cần rằng đồng ý.

- Được! vậy điều kiện là gì.

- Ha ha! Tốt. Như vậy đi, nếu bên đạo hữu thắng ta sẽ nhượng lại một khóa Kiếp Anh đan. Còn nếu bên đạo hữu thua, ta chỉ cần một khối Huyết ngọc trên tay đạo hữu, sao hả.

Hàn Liên chợt nở một nụ cười khinh khinh.

- Huyết Ngọc, chẳng nhẽ người đã tế luyện phân thân ảo ảnh tới cực trí.

Nam Thiên Lý âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, hơi thở có chút ngưng trọng. Nếu quả thực tên gia hỏa đứng trước mặt này đã tới luyện Ảo Ảnh tới mức cực trí, có khác gì một mình hắn sánh ngang với hai gã có tu vi Ảo Ảnh kỳ kia chứ. Nên nhớ phần lớn tu sĩ bước vào Ảo Ảnh kỳ chỉ có thể tế luyện phân thân của mình tới một mức tương đối mà thôi. Có được 30 đến 40% năng lực đã là quá cao siêu rồi. Còn nếu luyện tới mức cực trí lại còn nghịch thiên hơn nữa. Phân thân ngang nhiên sánh ngang với bản thể, nếu gia cố thêm Huyết ngọc, không những khiến bản thân tu vi tăng vọt mà còn khiến phân thân gắn kết vững chắc hơn trước cả ngàn lần. Phân thân Ảo Ảnh nếu đã gắn kết với bản thể qua Huyết ngọc, chỉ cần bản thể suy nghĩ phân thân tự thân sẽ làm theo, tuy hai mà như một, tiện lợi vô cùng.

Kiếp Anh đan tuy là bảo vật ngàn năm khó gặp, nhưng Huyết ngọc cũng là thứ trăm năm khó cầu, trong lúc nhất thời Nam Thiên Lý rơi vào trầm mặc.

Trong lúc Nam Thiên Lý còn đang âm thầm cân nhắc, một tên tiểu bối không có tên tuổi gì đang ngồi trên lưng bạch mã lại xuất hiện một nụ cười quỷ dị. Nụ cười này chỉ hiện lên trong vài cái tích tắc rồi biến mất không một vết tích. Kẻ này không ai khác chính là Nguyễn Cường, vị sư huynh có tu vi bí hiểm mà Tuấn vẫn không tài nào thăm dò nổi.

- Được! Vậy thì cùng đánh cược, xem ai sợ ai.

Nam Thiên Lý cắn răng nói ra một câu, mặc dù hắn biết tỉ lệ thắng của bên mình gần như bằng không.

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ai Là Sói, Ai Sẽ Là Thỏ?

- Tốt! Nam huynh quả nhiên rất thoải mái, vậy hãy đợi đám người Hoa đạo hữu tới phân định cũng như ban hành một số quy định. Đạo hữu không có phản đối chứ.

Hàn Liên gật đầu cười nói, tay trái vừa lật, lập tức xuất hiện một chiếc bình nhỏ màu lục nhạt. Trên thân bình dán vài đạo phù chú, dường như muốn trấn áp thứ gì đó bên trong. Cũng không muốn Nam Thiên Lý nghi ngờ thực hư đây có phải Kiếp Anh đan thật không, lão không ngần ngại giải khai hai đạo cấm chế, tức thì một cỗ được lực mạnh mẽ từ miệng bình xông ra, đám tu sĩ có tu vi thấp kém chỉ vừa hít vào một chút đã cảm thấy khó chịu muốn ngất xỉu tại chỗ.

Thấy tình cảnh này, Tuấn lập tức bế khí, không dám hít thở một cái nào. Còn về tên sư huynh thần bí Nguyễn Cường lại chẳng thèm làm gì, thân thể hơi rung đã trực tiếp đẩy lùi cỗ được lực ấy.

- Được! Đạo hữu đã xuất ra trận bảo, vậy tại hạ cũng không thể không lấy ra vật mình đang giữ rồi.

Nam Thiên Lý dùng thần niệm cường đại của mình quét qua chiếc bình vài lần, cảm thấy viên đan được bên trong không phải là giả mới gật đầu mỉm cười. Cũng ngay lúc đó, ông tay áo ông ta phát lên, bên trong tức thì tuôn ra một chiếc hộp không rõ chất liệu. Tương tự như chiếc bình nhỏ đang lơ lửng trên không trung kia, nó cũng được dán ba, bốn đạo phù lục cấm chế. Tay Nam Thiên Lý kết ấn vô cùng nhanh, chỉ chưa đầy một cái chớp mắt, hai đạo phù lục phong ấn trên nắp hộp đã bung ra, từ miệng hộp bỗng tỏa ra một chùm ánh sáng màu hồng vô cùng bắt mắt.

- Không tệ! Giao kèo được kí kết tại đây, nếu một trong hai chúng ta không làm theo ước định sẽ bị tâm ma cắn nuốt cho tới khi vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian.

Hàn Liên vừa nhìn vào chiếc hộp găm liền mỉm cười gật đầu. Tuy giá của Huyết Ngọc không thể so bì được với Kiếp Anh đan, nhưng với những người luyện phân thân tới mức tối cao như gã, Huyết Ngọc là vô cùng trọng yếu, không thể không có. Mà trên thế gian này Huyết Ngọc tuy không hiếm, nhưng muốn lấy được nó phải nhảy vào thế giới Man Hoang. Mà nhắc tới Man Hoang ai mà chẳng biết nó rất nguy hiểm cơ chứ. Truyền thuyết đã từng ghi lại rằng, bên trong Man Hoang thế giới đã từng xuất hiện những yêu thú có thực lực vượt qua cả Ma Kiếp kỳ. Tuy đây chỉ là truyền thuyết, cũng có người không tin tưởng mà xông vào. Tất nhiên không phải ai vào đó cũng có kết cục xấu nhất, nhưng thừa sống thiếu chết vẫn là có rất nhiều.

- Tốt! Nếu ai không tuân thủ, sẽ bị toàn tu chân giới Nam Việt này truy đuổi cho tới chết.

Từ một hướng xa xôi ước tính vài ngàn kilomet bỗng vang lên một âm thanh ông ông vô cùng khó chịu. Tức thì, một dải độn quang màu vàng kim xuất hiện, tốc độ của dải độn quang cực kì kinh người, nếu so sánh với dịch chuyển tức thời cũng chỉ thấp hơn một chút mà thôi.

Dải độn quang rất nhanh đã bay tới, một nam tử trung niên từ trong chùm ánh sáng đi ra. Những kẻ tu luyện tới thần thông bậc này không sống 1000 cũng đạt tới 500 tuổi. Tuy nhiên nhìn vào vẻ bề ngoài của y mà nói, ước chừng cũng chỉ 35 đến 40 tuổi mà thôi. Tên tu sĩ này khoác trên người một bộ trang phục màu sắc sặc sỡ, thêu hoa, thêu phượng. Tóc dài, xõa xuống vai, tuy không thể giữ lại khuôn mặt hồi trẻ, nhưng với khuôn mặt hiện tại cũng đủ khiến cho ngàn vạn thiếu nữ phải si mê tới chết đi sống lại. Thân hình phiêu dật, linh áp trên người y tỏa ra hiển nhiên đủ sức lấn áp cả hai gã tu sĩ có tu vi Áo Ảnh có mặt ở đây.

- Ha ha! Độn thuật của Hoa đạo hữu quả nhiên càng ngày càng bá đạo, Hàn Liên ta tự nhận dù có đi trước đạo hữu nửa canh giờ cũng rất nhanh bị đạo hữu đuổi kịp đấy.

Hàn Liên thấy vị tu sĩ chủ trì trận đấu đã tới liền ha ha cười, biểu hiện vô cùng khách khí.

- Hàn đạo hữu quá đề cao tại hạ rồi. Nghe nói cái phân thân của đạo hữu đã luyện tới mức tối cao nhất, xem ra thực không giả chút nào. Ồ! không nghĩ ra, Nam đạo hữu tiến giai cách đây không lâu mà đã sắp sửa muốn đột phá thêm một bước nhỏ nữa. Quả nhiên xứng đáng được gọi là Nam Việt đệ nhất thiên tài a.

Hoa Minh chỉ nói gật đầu nói vài lời qua loa với Hàn Liên, nhưng khi dùng thần niệm quét qua người vị sư tổ của Hóa Ảnh môn, vẻ mặt lại có thêm vài phần bất ngờ.

- Đề Hoa đạo hữu chê cười rồi. Quả thực tại hạ sắp sửa đột phá bình cảnh, nhưng xem ra còn phải đợi vài năm nữa đấy.

Nam Thiên Lý từ chối cho ý kiến nói.

- Ồ, vậy thì cũng là quá nhanh rồi. Xem ra giờ tốt cũng đã tới, chúng ta nên ban bố một vài điều luật cho đám tiểu bối chứ nhỉ.

Hoa Minh cũng không muốn dây dưa với Nam Thiên Lý quá lâu nên cũng gật đầu nói vài ba câu rồi quay sang nhìn đám đệ tử cấp thấp ở phía dưới.

- Không tệ! Đệ tử của Ly Hóa môn tu vi thực sự rất cao, cũng có vài tên dường như cách ải Tâm Liên không quá một bước chân đâu.

Hoa Minh nhìn đám đệ tử cấp thấp phía sau lưng Hàn Liên một cái lập tức gật đầu khích lệ. Đám người Ly Hóa môn nghe được mấy lời ấy chiến lực bỗng bùng lên ngàn ngạt, như kiểu vừa ăn phải thuốc lác vậy.

- Nam đạo hữu! Đệ tử của ngài, hình như có hai tên còn chưa bước qua Luyện Thần kỳ nữa đấy. Nhưng ba tên đệ tử kia của ngài, xem ra tu vi cũng là khá sâu. Hi vọng bọn chúng sẽ không làm đạo hữu thất vọng... Sau đây ta sẽ ban hành một số quy tắc, các người nghe và nhớ cho kĩ, nếu vi phạm sẽ trực tiếp bị xử thua đó.

Hoa Minh nhàn nhạt ban bố các quy tắc. Nhìn chung những quy tắc này cũng không quá khắt khe cho lắm. Mười người được chỉ định sẽ phân ra làm năm cặp đấu rồi tiến vào năm đài đấu trên mặt hồ kia. Trong trận đấu các đối thủ được phép dùng sát chiêu. Nếu một trong hai người nhận thua trận đấu sẽ dừng lại. Người chiến thắng chiến đài này sẽ được phép tham gia chiến đài khác. Trận đấu sẽ được phân định kết quả cuối cùng khi lượng tu sĩ của một trong hai môn phái bằng 0.

Điều luật này cũng có nghĩa chỉ khi loại bỏ hoàn toàn cả năm tu sĩ của môn phái kia thì môn phái này mới có thể thắng.

Nhìn chung những quy tắc này có chút bất lợi với Hóa Ảnh môn, nhưng nếu biết tận dụng đây lại là một lợi thế cực lớn.

Đám tu sĩ Ly Hỏa môn nghe xong toàn bộ quy tắc thì nhao nhao phấn khích, phải biết rằng chiến lược của bên họ mạnh hơn rất nhiều. Hơn nữa một trong năm người này lại có một tên đã gần bước vào cửa Tâm Liên, việc hắn đánh bại bất cứ ai trong số năm đối thủ thực sự vô cùng dễ dàng. Chỉ cần hắn thắng trước đám người Hóa Ảnh môn, cục diện là gì chắc ai cũng có thể đoán ra. Kì thực chuyện đã xảy ra như vậy, nhưng họ đâu ngờ được, chiến lược của Hóa Ảnh môn hoàn toàn không đặt vào ba gã có tu vi Luyện Khí hậu kỳ kia.

- Tốt! Hoa đạo hữu, bắt đầu đi thôi. Các người cũng xuống đi chứ.

Hắn Liên ha ha cười nói, ra lệnh cho đám đệ tử phi thân xuống năm đài đấu pháp ở dưới.

- Dạ! xin sư tổ yên tâm.

Đám đệ tử cấp thấp của Ly Hỏa môn lập tức cúi đầu hành lễ, rất nhanh đã phi thân xuống phía dưới.

- Ha ha... Xem ra ta và sư đệ cũng nên chuẩn bị một ít thủ đoạn đi a...

Nguyễn Cường thấy vậy cũng không hề tỏ vẻ hoảng sợ, với y đám phế vật kia còn không đủ để gã gảy tay lấy một cái. Hắn chỉ ha ha cười nói với Dương Tuấn một câu rồi cũng nhảy xuống dưới.

- Sư huynh cũng không cần phải gấp gáp như thế chứ, đằng nào kết cục cũng đã định...

Dương Tuấn cũng chỉ biết lắc đầu nói một câu, thân thể phiêu phiêu bay xuống, vô cùng vững vàng.

Nam Thiên Lý thấy tình cảnh này thì chân mày không khỏi chau lại, hắn thật không nghĩ tới, hai tên đệ tử hắn chọn ra cho đủ lại ngông nghênh tới vậy. Hắn thở dài một câu, phân phó xuống.

- Ba người các người cũng tới đi, nếu có thể thắng thì nên thắng nhanh một chút.

- Vâng! Xin sư tổ an tâm.

Ba huynh đệ họ Lý lập tức gạt đầu, nháy mắt đã tiến vào đài đấu pháp.

Cũng chỉ chưa đầy mấy cái chớp mắt, cứ như vậy các cặp đấu đã hình thành.

Nguyễn Cường nhảy xuống đầu tiên, hắn cũng chẳng có quan sát gì, cứ trực tiếp tiến vào một đài đấu pháp bất kì. Chúng tu sĩ thấy tình cảnh ấy cũng chỉ biết lắc đầu cười khò, theo họ Nguyễn Cường là tự biết mình không có cơ may đắc thủ nên chọn đại một đài rồi chút nữa nhận thua. Nhưng thật không ngờ, đối thủ của Nguyễn Cường lại là kẻ có tu vi cao nhất của Ly Hỏa môn "Bằng Vũ". Tu vi của Bằng Vũ chỉ cách cánh cửa Tâm Liên đúng một bước nhỏ mà thôi. Bằng Vũ không chỉ nổi tiếng ở Ly Hỏa môn, mà những môn phái khác cũng nổi tiếng không kém. Hắn có biệt hiệu cực kỳ khó nghe "Chó điên" bởi lẽ cứ vào đài đấu pháp là hắn như phát điên, mất hết tính người. Kẻ chết dưới tay hắn không 10 thì cũng 8, 9. Dù sao với một tu sĩ cấp thấp, giết được vài người đã là quá ghê gớm rồi, kinh nghiệm chiến đấu thu được thực không phải là ít đâu.

Về phần Dương Tuấn, hắn cũng chẳng quan tâm lắm đối thủ của mình là ai. Cũng giống như Nguyễn Cường, hắn cũng bị coi là kẻ được chỉ định vào cho đủ chân mà thôi, về phần hắn chọn đài nào thì kết quả vẫn chỉ có một "Thua". Tuấn cũng chẳng quan tâm về vấn đề tu vi cho lắm, vì thế hắn chọn đại một đài đấu pháp gần vị sư huynh thân bí kia. Tên tu sĩ đấu với Dương Tuấn có tên Nam Dương. Tu vi tên này có thể sánh ngang với một trong ba gã tu sĩ họ Lý nhưng qua ánh mắt, Tuấn có thể cảm nhận hắn đã từng giết không ít người.

Còn ba gã tu sĩ họ Lý, ấy vậy mà lại chọn trúng ba gã tu sĩ có tu vi thấp hơn hắn, đều là Luyện Khí Trung kỳ. Thấy tình hình đó cả ba lập tức lộ ra vẻ tươi cười, với tu vi Luyện Khí Hậu Kỳ của họ, đám tu sĩ có tu vi Luyện Khí Trung kì hiển nhiên không thể sánh ngang rồi.

- Vị bằng hữu này, xem ra người nên nhận thua luôn đi thì hơn, tại hạ thực không muốn vũ nhục một tu sĩ cấp "thấp" như vậy đâu...

Tên tu sĩ cùng chiến đài với Nguyễn Cường nghe nói, sát khí bốc lên ngàn ngạt.

- Ô! Đạo hữu nghĩ rằng mình rất mạnh sao? Hai chúng ta "Ai là sói, ai sẽ là thỏ còn chưa biết đâu nhé..."

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đấu Pháp(1)

- Bằng Vũ! Có lẽ ngươi nên ra tay nhẹ nhàng với vị tiểu hữu này một chút thì hơn, ta không nghĩ hần có thể chịu nổi một kích của ngươi đâu.

Tuy biểu hiện của Nguyễn Cường vô cùng ngông cuồng, nhưng khi lọt vào trong mắt đám người Ly Hòa môn lại biến thành trò hề không hơn. Họ thầm nghĩ, Nguyễn Cường sở dĩ nói mấy lời đó chỉ là giúp Hóa Ảnh môn lấy lại chút mặt mũi mà thôi. Vị thái thượng trưởng lão của Ly Hòa môn Hàn Liên lúc đầu cũng có chút nghi hoặc, nhưng khi dùng thần niệm quét qua người tên tiểu bối ăn nói ngông cuồng phía dưới, hiển nhiên tên này chỉ đạt Luyện Thần thời kì đầu. Thậm chí thấp đến mức ngay cả một bước chân tiến vào trung kì còn chưa với tới nữa. Thấy vậy, lão ta cũng chỉ nhàn nhạt phân phó cho Bằng Vũ một câu. Dù sao với thực lực của Bằng Vũ dùng một phần mười sức mạnh đấu với Nguyễn Cường đã là quá biến thái rồi.

- Sư tổ yên tâm, đệ tử sẽ không ra sát chiêu đâu. Tiểu tử, hãy đỡ...

Bên trong màn sáng dưới đài đấu pháp, Bằng Vũ lập tức đáp ứng. Tay phải nhanh chóng kết ấn, linh lực ào ào tuôn ra, hóa thành một quả cầu lửa bập bùng to bằng quả cái bát. Ngọn lửa vận vạo vài cái liền hóa thành một chú chim nhỏ, rít lên một tiếng chói tai, hai cánh vỗ mạnh hung hăng lao tới người Nguyễn Cường.

Hỏa cầu thuật thật ra là một trong những pháp thuật cấp thấp nhất của tu luyện giả. Người luyện chỉ cần tiến vào Luyện Thần trung kỳ đã có thể điều khiển linh lực chuyển hóa thành một quả cầu lửa rất dễ dàng. Tất nhiên, hỏa cầu thuật không phải ai dùng cũng như nhau. Một tên tu sĩ Luyện thần kỳ thi triển hỏa cầu cùng lắm cũng chỉ tạo ra một chút sát thương bề ngoài với đám người đồng cấp mà thôi. Còn về đám tu sĩ Luyện Khí kì lại hoàn toàn khác, đám người này đã cô đọng một lượng lớn linh lực trong thể nội, một khi xuất ra hỏa cầu thuật những tu sĩ cấp thấp đừng mơ có thể chống lại.

Hơn thế nữa, Bằng Vũ còn ngang nhiên dùng thần thức thao túng hỏa cầu trong tay, biến nó thành hình dạng một chú chim. Với một tu sĩ bình thường loại tổn hao thần thức này thật sự khó mà tiếp nhận đấy.

Nhìn chú chim nhỏ rít gào lao tới thân thể Nguyễn Cường, đám người Hóa Ảnh môn cũng không tự chủ nổi mà run lên mấy cái. Đạo hỏa cầu này thật sự đã vượt qua sức chịu đựng của một tu sĩ Luyện Thần rồi.

Nam Thiên Lý cũng giật mình không kém, tuy hỏa cầu chỉ là một pháp thuật cấp thấp, nhưng để có thể thao túng hoàn hảo như Bằng Vũ không mất thời gian 7, 8 năm thực sự là rất khó làm được đấy.

"Không nghĩ ra đám người Ly Hòa môn này lại tà đạo tới vậy. Âu cũng là số kiếp a, nếu hần có thể sử dụng pháp khí ta đưa đúng thời điểm thì may ra có cơ hội thoát nạn..."

Trong khi đám người của cả hai phái đang kinh hãi nhìn con chim lửa lao tới, Nguyễn Cường lại không hề biểu lộ sự sợ hãi nào. Tay trái vừa lật, lập tức xuất hiện một miếng ngọc bài màu trắng sữa đáng vẻ cổ quái, có chút giống với mấy bức tượng hung ma hai đầu bốn tay. Miếng ngọc bài vừa xuất hiện, lập tức được Nguyễn Cường rót linh lực vào. Miếng ngọc bài được linh lực thúc động, lập tức tỏa ra một màn hào quang rực rỡ màu hồng. Tuy màn hào quang ấy rất mỏng manh, ấy vậy mà lại ngang nhiên đón đỡ chú chim lửa mà không hề tỏ vẻ yếu thế. Một pháp khí phòng vệ loại hạ phẩm cùng một pháp thuật cấp thấp được thi triển vô cùng tài tình va vào nhau, nhất thời sinh ra một cỗ chấn động ồ ồ. Tuy nhiên cỗ chấn động này chỉ vừa ừng ực vào màn sáng đã bị triệt tiêu hoàn toàn. Đầu đài chỉ còn lại khói lửa mù mịt, phải mất một lúc mới hoàn toàn triệt tiêu đi.

- Ấy da! Vị huynh đệ này, ngươi có cần phải mạnh tay như thế không chứ, dù sao trận đấu cũng mới chỉ vừa bắt đầu thôi mà, cứ thông thả... thông thả đi.

Theo lý thuyết, hiển nhiên Nguyễn Cường vào giờ phút này phải nằm gục một chỗ sống chết không rõ rồi, nhưng thật không ngờ khi khói bụi tan đi, hần lại ngang nhiên đứng vững ở vị trí cũ, miệng lười ba hoa vô cùng ngứa mắt.

- Ô! Tiểu tử này thế mà cũng có chút bản lĩnh, trong tay ngấm ngầm lại có một pháp khí hạ phẩm phòng thủ nha. Nam đạo hữu, lần này ngươi xuất ra một số vốn không nhỏ cho đám phế vật này a. Ta có thể đoán được một phần dự tính của ngươi rồi đấy, tuy nhiên ta cũng không chắc suy tính của ngươi có thực sự thành công hay không đâu.

Hàn Liên thấy vậy cũng có chút bất ngờ, nhưng về mặt lão biến đổi rất nhanh, khéo miệng lại nở một nụ cười quỷ dị. Một hạ phẩm pháp khí thì thế nào, dù sao lượng linh lực tiêu hao để duy trì món pháp khí hoạt động bình thường cũng không phải một tên đệ tử có tu vi Luyện Thần có thể chống đỡ được đâu. Mặc cho tên tiểu tử kia có pháp khí duy trì lâu hơn nữa thì kết quả cuối cùng cũng đã định rồi.

Nam Thiên Lý thấy Nguyễn Cường còn trụ được cũng thờ ơ ra một hơi. Ông ta đã hao tổn hai món pháp khí có lực phòng thủ vô cùng mạnh ban cho Nguyễn Cường và Dương Tuấn. Mục đích cuối cùng cũng chỉ nhằm mục đích giúp hai người chịu đựng được lâu hơn một chút mà thôi. Chỉ cần chịu đựng được khoảng mười, mười lăm phút ba huynh đệ họ Lý có thời gian đánh bại đối thủ, phản thắng hiển nhiên đã rơi vào tay Hóa Ảnh môn không thể bàn cãi rồi còn gì.

Hoa Minh đứng ở giữa 5 đài đấu lại chẳng có biểu hiện gì khác thường, tay vẫn chấp sau lưng, ngược mặt lên nhìn trời.

Người ngoài cuộc vẫn đang to nhỏ nghị luận, còn người trong cuộc thì bắt đầu phát khùng.

Bằng vũ vốn có biệt danh chó điên, đương nhiên gặp tình huống này đã bắt đầu nóng đầu. Hần chẳng nói chẳng rằng, tay phải kết quyết thao túng một pháp thuật cấp bậc cao hơn "Phong hoa kiếm".

Ly Hòa môn cùng Lăng Vân môn vốn là hai môn phái có đạo dùng kiếm vô cùng cao. Công pháp chủ tu của họ hiển nhiên cũng là kiếm. Tu chân giới

còn gọi họ với cái tên rất hoa mỹ "Kiếm tu". Những tu sĩ có đạo hạnh cao thâm thậm chí còn có thể chuyển hóa linh lực thành kiếm, loại pháp bảo có một không hai. Nhưng muốn đạt tới cảnh giới như vậy, hiển nhiên tu vi cũng chẳng thể thấp được.

Phong hoa kiếm là một loại kiếm khí được sáng chế bởi một vị lão tổ của cả tu chân giới Nam Việt. Ông ta có tên Lê Nguyên. Tuy lúc sáng tạo ra "phong hoa kiếm" tu vi của ông mới chỉ tiến vào Tâm Liên, nhưng với kiếm thuật siêu phàm của mình ông ta có thể một đường tung hoành mà không sợ hãi bất cứ đối thủ cùng giai nào. Tên tuổi của ông hiển nhiên đã được đưa vào truyền thuyết của cả tu chân giới.

Phong hoa kiếm có uy lực vô cùng lớn, tuy nói nó chỉ là một pháp thuật cao cấp, điều kiện học tập cũng không quá gian nan, nhưng sức công phá của nó thật sự đã vượt qua cả các pháp thuật đỉnh cao khác rồi. Hạn chế duy nhất của nó có lẽ là người sử dụng phải tu dưỡng kiếm ý mà thôi.

Hơn thế nữa, càng những tu sĩ có tu vi cao thâm lượng hoa kiếm phát ra lại càng biến thái. Điểm đặc biệt nếu linh căn của tu sĩ là phong thì sức mạnh còn khủng bố hơn rất nhiều. Mà linh căn của Bằng Vũ ấy vậy lại chính là loại biến dị linh căn này đây.

Phong hoa kiếm chỉ cần tu sĩ đạt tới luyện khí kì đã có thể sử dụng. Bằng Vũ hiển nhiên đã có thể sử dụng vô cùng hoàn hảo. Cánh tay hấn kết ấn rất nhanh, linh lực hóa thành vô số kiếm khí, thoáng cái đã che ngập một vùng, thanh thế to lớn cực kì. Tuy kiếm khí khó có thể nhìn thấy, nhưng những giao động trên không hiển nhiên ai cũng có thể nhận ra.

- Không nghĩ ngươi lại ra sát chiêu như vậy...

Nguyễn Cường lần đầu tiên lộ vẻ ngoan độc, tuy hấn không muốn trận đấu kết thúc quá sớm, nhưng nếu để tên điên này tác oai tác quái hấn lại cảm thấy khó chịu vô cùng.

Nguyễn Cường bất ngờ vung tay áo lên, miếng ngọc trong tay cứ vậy vụn vút lao đi, hoàn toàn không bị ngăn cản.

- Không ổn!

Hàn Liên thấy cảnh này nội tâm không khỏi nhảy lên một cái. Nếu hấn đoán không nhầm tên tiểu tử kia thế mà lại chơi một đòn ngoan độc "tự bạo". Tuy sức công phá của món pháp khí hạ phẩm không cao, cũng chưa thể gây sát thương cho tu sĩ luyện khí kì. Nhưng một khi tu sĩ chơi đòn tự bạo thì có thể ngăn cản được hay không vẫn là chuyện khó nói. Nhất là tên đệ tử của lão còn cạy mạnh không chịu sử dụng linh quang hộ thể nữa.

Nam Thiên Lý ở bên ngoài khoe miệng cũng khê nhếch lên một cái. Ông cũng không nghĩ tới, tên tiểu tử có tu vi Luyện Thần này lại dám sử dụng hạ sách này. Dù sao đi nữa, một món pháp khí phòng vệ đối với tu sĩ Luyện Thần là vô cùng trân quý đấy, một khi có được nó ngay cả lấy ra dùng có khi còn tiếc đứt ruột, đằng này lại còn chơi tự bạo. Nên nhớ một điều ngay cả đám tu sĩ Luyện Khí cũng chưa chắc đã có một kiện pháp khí phòng vệ chứ đừng nói là Luyện Thần. Vì sao ư? Vì luyện chế pháp khí, linh khí, pháp bảo có công dụng phòng vệ vô cùng khó, lượng tài nguyên tiêu hao thật sự to lớn kinh người. Cũng vì thế, giá bán của những trang bị có sức phòng thủ lúc nào cũng đắt hơn loại thiên về tấn công ba bốn lần là ít.

Bằng Vũ tuy có biệt danh chó điên, nhưng hấn cũng đã trải qua hàng trăm trận đấu, giết người cũng đã từng, tất nhiên hấn không ngu tới mức tự mình ngành kháng với sức mạnh tự bạo của một món pháp khí. Ngoài thân rất nhanh đã tỏa ra một vòng bảo hộ màu lam nhạt. Khi vòng bảo hộ xuất hiện cũng chính là lúc món pháp khí bay tới. Chỉ nghe thấy một trận ầm ầm như sấm rền, linh quang hộ thể của Bằng Vũ cũng chỉ chịu đựng được chưa tới vài giây đã trực tiếp vỡ vụn. Hiển nhiên sức công phá không hề nhỏ chút nào.

- Không tệ! Như vậy mà ngươi có thể bức ta xuống tình cảnh này, hôm nay ta không giết ngươi ta sẽ không bao giờ xuất hiện ở tu chân giới nữa.

Khói bụi tán đi, hiện ra toàn thân Bằng Vũ chỉ chút vết cắt, vết cháy xém bộ dáng chật vật vô cùng. Tuy thân thể hấn có chút tàn tạ nhưng với người tu tiên những vết thương này cũng chỉ là trầy xước ngoài da mà thôi, không đủ để gây thương tổn quá lớn.

- Ha ha! Ta cũng đang đợi ngày đó đây...

Nguyễn Cường ấy vậy mà không hề tỏ ra sợ hãi, vẫn tỏ vẻ ngông nghênh thường thấy.

- Hừ! Tiểu tử, ngươi bớt ba hoa một chút đi, dù sao cũng nên để cho đám người Ly Hỏa môn một chút thể diện chứ.

Nam Thiên Lý thấy tràng diện này nhất thời tỏ ra hưng phấn dị thường, lời nói cũng mang theo vài phần kích bác.

- Hừ! Chỉ một chiêu tự bạo mèo cào mà đã tự phụ rồi sao. Bằng Vũ! Thôi thì ngươi cứ làm những gì ngươi cảm thấy thích hợp đi.

Hàn Liên đứng cách đó không xa liền hừ lạnh một cái, nói xuống.

- Vậy thì đệ tử cũng không cần phải cố gượng ép nữa. Nguyễn Cường! Tiếp chiêu của ta.

Nói xong, Bằng Vũ liền phát động vô số kiếm khí điên cuồng bắn tới người Nguyễn Cường, không khí nhất thời vang lên những tiếng rít gào chói tai.

- Tốt tốt! Ta đây cũng có một món pháp khí muốn kiểm nghiệm uy lực của nó a.

Nguyễn Cường như vậy mà chẳng hề lộ ra vẻ gì gọi là sợ hãi. Miệng cười ha ha, tay trái chưa gì đã tế ra một thanh phi kiếm màu vàng kim, tỏa ra chi chít kiếm khí.

- Di! Không thể nào, một tu sĩ Luyện Thần kỳ vậy mà có thể không chế phi kiếm.

Đám tu sĩ có tu vi hơi cao một chút bỗng rung mình kinh hãi, không dám tin vào mắt mình đây là sự thực. Nên nhớ để khống chế phi kiếm lượng thần thức và linh lực cần tiêu hao không hề ít đâu. Nếu chưa bước vào Luyện Khí kì, đừng mơ có thể khống chế được nó.

- Các vị không cần hoảng hốt. Thanh phi kiếm này hình như đã được một vị đại năng nào đó phong ấn vào thân thể tiểu hữu này từ khi mới sinh ra. Qua năm tháng trưởng thành nó đã trở lên thông linh với cơ thể của cậu ta, vì vậy việc có thể điều khiển được phi kiếm cũng không quá hoang đường đâu.

Khóe mắt Hoa Minh chợt lóe lam quang, sau đó mới mở miệng nói.

- Ô! Ta cũng từng nghe tới phương pháp tế luyện này, nhưng người muốn tế luyện, tu vi hiển nhiên sẽ không thể dưới Ảo Ảnh hậu kỳ nha. Nếu vậy, tên tiểu tử này thế mà lại có quan hệ với một vị đạo hữu có thực lực biến thái rồi.

Hàn Liên đứng một bên cũng lộ ra vài phần đăm chiêu, nói.

Nam Thiên Lý cũng sức nhớ ra chuyện gì đó, vội chen miệng vào.

- Đầu chỉ cần tu vi cao là đủ, người muốn tế luyện còn phải biết Phong Ấn chi thuật của Huyền Ấn môn nữa kìa.

- Ha ha! Nam đạo hữu nói không sai, người tế luyện đích thị phải biết thuật Phong Ấn của Huyền Ấn môn mới có thể làm phép đấy.

Hoa Minh gật đầu cười nói.

- Xem ra trận đấu này bên nào thắng, bên nào thua vẫn còn chưa biết đó.

Nam Thiên Lý cũng nhếch mép cười một cái, liếc mắt nhìn khuôn mặt nửa trắng nửa xanh của Hàn Liên.

Hàn Liên tuy rất muốn phản bác lại nhưng vẫn không tìm ra lời gì để nói đành hừ lạnh một cái, ánh mắt di chuyển tới những đài đấu pháp còn lại.

Nguyễn Cường đã tế ra một vũ khí bí mật của mình, vậy nên cả hai nhất thời lâm vào thế giằng co. Không bên nào chịu thua bên nào.

Hai người Bằng Vũ và Nguyễn Cường giao đấu thật sự vô cùng gay cấn, nhưng bên phía những đài đấu pháp khác cũng gay cấn không kém. Nhất là ba vị tu sĩ trung niên họ Lý. Tuy tu vi của họ cao, nhưng như vậy lại chẳng thể giúp họ đánh chiến thắng nhanh hơn chút nào. Cả ba đều lâm vào cảnh du đấu. Nhưng qua thương tích bề ngoài, hiển nhiên ba gã tu sĩ họ Lý đã chịu thiệt không ít. Còn về ba gã tu sĩ của Ly Hòa môn lại chẳng xây xát gì, không những thế sức chiến đấu của họ càng ngày càng tăng tới mức biến thái.

Thấy tràng cảnh này đám tu sĩ lại chuyển ánh mắt tới đài đấu pháp còn lại. Hiển nhiên là của Dương Tuấn cùng Nam Dương.

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Đấu Pháp(2)

Nét mặt đám sư thúc, sư bá của Hóa Ảnh môn lúc này đều âm trầm cực kỳ, không hề nói một lời nào, chỉ thỉnh thoảng có quét qua phía đám người Ly Hòa môn một vài cái mà thôi. Sở dĩ sắc mặt họ khó coi như vậy cũng vì ba vị sư huynh họ Lý kia tu vi tuy cao nhưng lại chưa từng chiếm được chút lợi thế nào, ngược lại còn ăn không ít quả đắng từ đám người đó.

Hàn Liên nhìn vào trận chiến của ba tên đệ tử có tu vi luyện khí trung kỳ thì sắc mặt lại giãn ra không ít, hắc hắc cười nói với mấy tên đệ tử đứng đằng sau:

- Các ngươi nhìn cho kĩ, tuy tu vi của ba tên kia mạnh hơn tam Bạch rất nhiều, nhưng so sánh về lịch duyệt chiến trận, hiển nhiên chúng còn quá non nớt. Ta đoán ba trận này cũng không kéo dài quá lâu nữa đâu.

Đám đệ tử Ly Hòa môn đứng phía sau lão già họ Hàn lập tức gật đầu xưng phải, hiển nhiên họ cũng không phải loại tầm thường chút nào.

Dương Tuấn lẳng lặng đứng trên mặt hồ, ánh mắt quan sát mọi động tĩnh phía bốn đài đấu còn lại, lông mày có chút nhíu lại, quay sang phía tên thanh niên có tên Nam Dương, lịch sự nói:

- Nam huynh! Ta và huynh vốn không cừu không oán, hay là chúng ta nên dừng tại đây đi. Ta biết tu vi của huynh cao cường, nhưng vẫn chưa đủ sức là đối thủ của ta đâu. Các vị tiền bối tuy nói có thể ra sát chiêu, nhưng sinh mệnh con người vẫn là vốn quý, ta tin huynh biết lựa chọn chính xác.

Thật ra lúc đầu Dương Tuấn cũng đã định liệu sẽ không tham gia trận chiến này, nhưng với tình hình hiện tại hẳn thật sự đã không còn biện pháp rút lui

nữa rồi. Dù sao đi nữa, Tuấn cũng nợ cô gái có tên Ái Á kia một trái Trú Nhan, nếu để cô ta vì thua cuộc mà lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục hẳn thấy rất không đành lòng. Tuy từ lúc ra nhập đầu đài này Tuấn và Nam Dương vẫn chưa từng giao thủ, nhưng qua khí tức toát ra từ trên người địch thủ, hẳn đã đoán được phần nào tu vi của đối thủ. Luyện khí Hậu kỳ, hơn nữa còn luyện một thứ pháp thuật đặc thù gì đó, loại pháp thuật này có năng lực ngăn cản dò xét rất mạnh mẽ.

Nam Dương là một thanh niên tuổi đời vẫn còn khá trẻ, mày kiếm, mắt sáng, dáng người chuẩn mực. Nếu để hắn xuất hiện ở thế kỉ 21, chắc chắn hắn sẽ là một ngôi sao sáng giá.

Từ lúc bước vào đầu đài này Nam Dương cũng đã âm thầm tra xét đối thủ rất nhiều lần, tuy tu vi chỉ đạt Luyện Thần thời kỳ đầu, nhưng không hiểu tại sao hắn lại thấy kẻ đang đứng trước mặt này vô cùng đáng sợ. Hơn nữa, khi hắn để ý đầu đài bên cạnh, hiển nhiên đối thủ của tên tiểu tử họ Bằng cũng có tu vi Luyện Thần, nhưng kì lạ ở chỗ Bằng Vũ lại không hề chạm được vào người y lấy một cái.

Nam Dương vốn là một trong những đệ tử có năng lực nhất Ly Hỏa môn, tâm cảnh cũng cao thâm không kém nên vẫn chưa có ý định động thủ. Nghe Tuấn nói vậy, lòng mày hắn khẽ nhủ lại.

- Dương huynh! Rất tiếc ta không thể đáp ứng nguyện vọng của huynh rồi. Mời huynh...

Nam Dương vốn là đệ tử trụ cột của Ly Hỏa môn, nếu không đánh mà tự nhận thua thì thật không khác gì tự vả vào mặt vị sư tổ Hàn Liên đang có mặt ở đây rồi. Suy nghĩ một hồi, cuối cùng hắn cũng xuất ra pháp khí của mình.

Pháp khí của Nam Dương thuộc loại chủ công, hình dáng chính xác là một thanh phi kiếm. Thanh phi kiếm này có màu lục, bên trên có khắc khoảng bảy, tám pháp trận loại nhỏ. Được những pháp trận này gia trì, thanh phi kiếm này có thể gây sát thương không hề nhỏ đâu.

Nam Dương điên cuồng trút linh lực vào thanh kiếm, chỉ trong nháy mắt thanh phi kiếm đã bành trướng tới vài thước. Tuy trời không có một chút gió nhưng quần áo trên người Nam Dương vẫn phấp phất bay, vô cùng tiêu sái. "Đi" một tiếng, thanh kiếm lóe lên một cái đã biến mất, tốc độ bá đạo cực kì.

Vị lão tổ họ Hàn thấy cảnh này liền gật đầu mỉm cười, có bài học của Bằng Vũ tốt nhất nên dùng sát chiêu ngay từ đầu thì hơn:

- Phi kiếm của huynh chỉ là một kiện hạ phẩm, nhưng không nghĩ ra uy lực khu sử đã tiến tới cảnh giới đỉnh cao. Rất tốt, ta cũng muốn thử xem loại uy lực này mạnh đến nhường nào.

Tuấn chỉ nhàn nhạt nói một câu, không hề triệu hoán trăm linh kiếm đối đầu, đôi mắt nhắm lại dường như muốn cảm nhận vị trí của thanh phi kiếm.

Đám người Hóa Ảnh môn vốn đã âm trầm lắm rồi, thấy cảnh này chỉ còn lại sự tuyệt vọng. Thanh phi kiếm kia lúc đầu đích thực là pháp khí hạ phẩm, nhưng với lượng pháp trận gia trì lớn như vậy, nó đã ngang nhiên sánh ngang với pháp khí đỉnh cấp mất rồi. Pháp khí đỉnh cấp cùng với khả năng khu sử của một tu sĩ luyện khí hậu kỳ, liệu khả năng của một tu sĩ Luyện Thần có thể chống lại không? Câu trả lời là không.

Đám người Hóa Ảnh môn lúc này chỉ biết nhắm mắt, nhủ mày không muốn xem kết quả tiếp theo nữa.

- Không! Đừng mà.

Linh Ái Á vội vàng hét lên, nhưng cô có hét khản cổ thì Nam Dương cũng khó lòng triệu gọi thanh kiếm lại nữa rồi.

Thanh phi kiếm giống như sao băng, lóe lên một cái đã bay tới lồng ngực của Tuấn, chỉ chưa đầy 2 cm nữa liền có thể lấy đi cái mạng nhỏ bé của hắn rồi.

"Phụp..." một tiếng trầm muộn, tất cả đều rơi vào tĩnh lặng.

Thanh phi kiếm quả nhiên đã đâm xuyên qua lồng ngực Tuấn, nó lượn xung quanh vài vòng cuối cùng một lần nữa bay trở lại chỗ Nam Dương.

Đám đệ tử có tu vi thấp nhất thời rơi vào trầm lặng, tuy biết kết cục như vậy chắc chắn sẽ xảy ra, nhưng không nghĩ nó lại đơn giản như vậy. Linh Ái Á không nói không rằng, trực tiếp ngắt đi đau xót như chính mình bị thanh kiếm đâm xuyên qua vậy. Chỉ vì thiếu nợ một phần nhân tình, khi trả lại phải trả bằng mạng sống, cái giá này thực quá đắt.

Nam Dương chẳng nói chẳng rằng, phát tay thu thanh phi kiếm trở lại, chuẩn bị ra khỏi đài đấu pháp.

Nhưng đúng lúc đó, thân thể vốn bị đâm thủng một lỗ to của Tuấn bỗng dưng tan biến. Chỉ nghe trong gió vang lên một tiếng "vù". Một đạo kiếm khí từ đầu đó bỗng dưng xuất hiện, hung hăng lao tới trước mặt Nam Dương.

Hoa Minh đứng bên trên 5 mần sáng nhếch mép mỉm cười, hiển nhiên ông cũng đã nhận ra điều gì đó trước khi Nam Dương thu hồi phi kiếm.

Nam Dương tuy có chút giật mình, nhưng lập tức trấn tĩnh lại. Tay y kết quyết cực nhanh, chỉ nháy mắt một cái thanh phi kiếm đã bành trướng trở lại, mạnh mẽ ngăn cản đạo kiếm khí.

- Nam huynh! Ta khuyên huynh một lần cuối, nên buông tay đi.

Dương Tuấn không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt Nam Dương, dùng giọng điệu trân thành nói.

- Nam đạo hữu! Không nghĩ ra, trong nội môn của ngươi lại ẩn dấu nhiều tên có năng lực biến thái tới vậy. Một tên có quan hệ với tu sĩ Áo Ảnh hậu kỳ,

một tên lại tu luyện theo đường thể thuật.

Vị lão tổ của Ly Hòa Môn hừ lạnh nói.

- Hàn đạo hữu cũng không nên trách ta. Ta đây cũng vừa mới biết chuyện này mà thôi. Theo như lời của vài tên đồ tôn cho biết, Dương Tuấn thực ra chỉ là một tên lính, cũng vì thân hắn có mang linh căn nên mới được mấy tên tiểu tử này đưa về. Không nghĩ được, hắn lại có thể tu luyện theo con đường thể thuật. Âu cũng là số mệnh a, tu sĩ tu luyện theo con đường này, quả thực lúc đầu rất mạnh, nhưng sau này thật sự không có biện pháp tiến giai đâu.

Nam Thiên Lý cũng không nhanh không chậm trả lời.

- Hai vị không cần phải chất vấn lẫn nhau. Quả thực tên nhóc này có chút đặc biệt, nhưng dựa vào huyết sắc trên khuôn mặt, ta nghi ngờ hắn đã dùng một thủ đoạn nào đó kích thích tiềm lực. Ta thấy cùng lắm hắn cũng chỉ sống được không quá một năm nữa mà thôi.

Hoa Minh vẫn phiêu phù phía trên, lạnh nhạt nói vài câu.

Nam Dương tuy tâm tính rất kiên định, nhưng vừa thấy Tuấn quý không biết, thần không hay xuất hiện trước mặt mình thì không tự chủ được mà giật lùi mấy cái, nội tâm bắt đầu dậy sóng.

Nhưng đúng lúc này, phía ngoài màn sáng bảo vệ lại vang lên một thanh âm xé gió. Một tu sĩ có tu vi luyện khí trung kỳ không biết từ đâu lao tới.

- Nam sư đệ, Ngu huynh đến giúp ngươi một tay đây.

Thân thể tên tu sĩ này không hề có ý định đáp xuống, trên tay chưa gì đã xuất ra ba bốn đạo phù lục.

- Hoàng sư huynh! Không nên.

Nam Dương thấy có người tới ứng cứu thì lập tức hưng phấn. Nhưng khi thấy vị Hoàng sư huynh kia lao tới chỗ Tuấn tính dùng pháp khí phối hợp với phù lục thì không khỏi hoảng sợ, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Hoàng Đình Tú cũng là một trong mười tên đệ tử có tiềm lực của Ly Hòa môn, nhưng dù cố gắng thế nào hắn cũng chẳng thể vượt qua nổi hai người Nam Dương cùng Bằng Vũ. Lần này y có thể dễ dàng tiêu diệt tên tu sĩ họ Lý đã khiến vị sư tổ kia nhìn mình bằng con mắt khác, nếu có thể một lần nữa tiêu diệt tên tu sĩ thấp kém trước mắt này, chẳng phải vị trí đứng đầu sẽ thuộc về hắn hay sao? Đang mơ tưởng tới một tương lai tốt đẹp, hắn đâu có thêm dề ý tới lời khuyên can của Nam Dương cơ chứ. Tay phải y rất nhanh đã phóng xuất ra bốn đạo phù lục, cánh tay trái cũng nhanh chóng tung ra một pháp khí hình cái chuông.

Bốn đạo phù lục này đều phong ấn một loại pháp thuật cao cấp "Lôi Viêm". Đây là một loại pháp thuật có sức công phá mạnh nhất trong số các loại pháp thuật cao cấp. Tu sĩ Tâm Liên kỳ cũng chưa dám trực tiếp đối kháng chứ đừng nói một tên tu sĩ mới bước vào ải Luyện Thần.

Dù không biết vì sao vị Nam sư đệ tiếng tăm lừng lẫy mất nửa ngày mà chưa kết thúc xong trận đấu, nhưng y cũng chẳng thêm quan tâm lắm, y đã dùng tới bốn đạo phù lục tên nhãi kia chỉ có thể chết mà thôi.

Bốn đạo phù lục mang theo ba, bốn tia sét ầm ầm lao tới, thanh thế vô cùng kinh người. Có thể tưởng tượng, người nào đụng phải nó không trực tiếp biến thành bụi cát cũng là toàn thân cháy xén, chỉ có một con đường xuống địa ngục mà thôi.

- Ngông cuồng.

Đôi mắt Tuấn bỗng lóe lên hồng mang, nghiêng răng nói một câu, thân hình cứ vậy mà tan biến.

Bốn đạo Lôi điện mang theo sức nóng kinh người tưởng sẽ trực tiếp va vào người Tuấn, không ngờ lúc nó chỉ cách người hắn vài centimet liền đổi hướng. Mà hướng bay lần này lại chính là hướng tên tu sĩ họ Hoàng đang làm phép.

- Người dám ám toán ta, chỉ có thể chết.

Thân ảnh Tuấn thình lình xuất hiện. Đôi chân hắn chợt lóe lên, một đạo phong nhận hét gào mà tới, thân hình gã tu sĩ họ Hoàng cứ vậy bị chẻ làm đôi, quỷ dị không thể tả. Cùng lúc đó, bốn đạo lôi điện cũng vừa tới nơi, hai nửa thân thể gã trực tiếp bị đánh thành cát bụi mà tiêu tán trong không khí.

- Giờ chơi có lẽ đã hết, ngươi hay là cũng nên đi theo sư huynh ngươi thì hơn.

Về mặt Tuấn lúc này đã trở nên lạnh băng, ngay cả một chút nhân tính cũng chẳng có...

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ra Đi

Tất cả mọi diễn biến âu cũng chỉ diễn ra trong vài cái chớp mắt. Vị tu sĩ họ Hoàng vốn là một trong mười đệ tử trụ cột của Ly Hỏa môn ấy vậy mà chẳng chịu nổi lấy một cú nhấc chân của Tuấn.

Toàn trường rơi vào rơi vào tĩnh lặng, chỉ còn nghe thấy vài tiếng gió thổi vi vu, mang theo nét tang thương khiến con người ta cảm thấy sợ hãi.

- Đại ca... không... Ngươi, ngươi...

Mọi người còn đang sợ hãi nhìn nhau thì phía bên đầu đài cách Tuấn vài mét bỗng dưng vang lên tiếng hét thảm thiết. Tất cả cùng giật mình nhìn qua, chỉ thấy lúc này hai gã tu sĩ họ Lý cũng theo sát huynh đệ của mình sang thế giới bên kia. Hai kẻ còn lại không ai khác chính là hai gã tu sĩ họ Hoàng. Nhìn thấy thân thể đại ca mình cứ thế tan biến, cả hai chỉ có thể thét lên những tiếng ai oán. Tức thì, hai thanh tiêu kiếm trong tay lóe lên, vẽ thành hai đường vòng cung vô cùng mạnh mẽ. Ngay tức thì, hai màn sáng bảo vệ bị xé rách, cả hai đồng loạt lao ra, rất nhanh đã phi thân tới đầu đài Tuấn đang đứng.

Tận mắt chứng kiến thảm kịch của huynh trưởng, cả hai tuy rất muốn nhưng cũng không dám ngao mạn mà ra tay với Tuấn ngay. Chúng chỉ âm thầm nghiêng răng, tiến về phía gã tu sĩ có tên Nam Dương.

- Hai vị sư huynh! Đừng nên quá đau lòng, việc cần làm trước mắt là nghĩ cách đẩy lùi người này.

Nam Dương biết hai người bọn họ đang rất đau buồn nên cũng không dám nói gì nhiều, chỉ động viên qua loa mà thôi.

- Dương sư đệ! Ngươi quá tàn nhẫn rồi.

Đứng ở đầu đài bên cạnh, Nguyễn Cường nhàn nhạt nói một câu.

- Sư huynh! Ta không quen bị người khác uy hiếp đặc biệt là bị người ta ám toán sau lưng.

Dương Tuấn vẫn giữ cái vẻ mặt lạnh nhạt, nhẹ nhàng đáp.

- Xem ra vụ việc lần này, người có lợi nhất là vị lão tổ tông của môn phái chúng ta rồi. Ta cũng nên giải quyết tên này rồi tính sau vậy.

Nguyễn Cường nói xong, khoe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười tà dị. Phi kiếm vốn đang ngạnh kháng với vô số kiếm khí của Băng Vũ bỗng dưng lóe lên một cái. Chỉ chưa đầy một cái chớp mắt nó đã nhẹ nhàng lấy đi cái đầu của Băng Vũ. Có lẽ không tin nổi cái mạng của mình cứ như thế mà biến mất, cái đầu Băng vũ khi đó còn mang theo sự ngạc nhiên, không tin tưởng.

Không ai tin, cũng không ai dám tin đây là sự thật. Hai gã tu sĩ chỉ có tu vi Luyện Thần tiền kỳ, ấy vậy mà không cần tới vài giây đã có thể lấy đi tính mạng của những tu sĩ Luyện khí kỳ đỉnh cấp.

Im lặng... tất cả chỉ còn lại sự im lặng...

Nam Thiên Lý, Hoa Minh, Hàn Liên cùng vài tu sĩ Tâm Liên kỳ cũng không thể tin nổi vào mắt mình. Nên nhớ với tu vi của đám đệ tử tinh anh này, ngay cả tu sĩ Tâm Liên kỳ cũng chưa chắc có thể nhất thời nửa khắc mà giết được. Nhưng mà, chuyện này là sao đây? Chưa đầy hai cái chớp mắt, hai tu sĩ có tu vi cao lại ngã xuống. Kẻ ra tay lại tàn nhẫn đến mức kẻ bị giết đến thời gian kêu một tiếng cũng chẳng có. Choáng ngợp, khó tin... tất cả mọi cảm xúc đều không thể diễn tả thành lời.

- Dừng tay! Chúng ta nhận thua...

Hàn Liên tuy không đành lòng nhưng với tình hình hiện tại nếu không chủ động nhận thua, kết quả là gì chắc ai cũng đã rõ.

- Sư tổ! Chúng con vẫn có thể chiến đấu, xin ngài hãy rút lại lời nói...

Hai gã tu sĩ họ Hoàng tuy rất sợ hãi, nhưng món nợ giết huynh trưởng là không thể không báo, vội vàng quỳ xuống nói vọng lên.

Nam Dương đứng bên cạnh nghe vậy cũng chỉ biết lắc đầu, thờ dãi nói.

- Nhị vị sư huynh! Kể cả ba chúng ta cùng lên cũng không thể thắng được Dương huynh đâu. Nếu cả hai còn ngoan cố, xin thứ cho đệ nói thẳng "chỉ có chết".

Nói xong y lập tức ôm quyền nhận thua.

Tuấn cũng chẳng may nói một câu nào, khoe miệng chỉ lóe lên nụ cười khinh bỉ rồi rất nhanh đã tan đi.

- Hai người các ngươi! Cùng lên hay cút xuống?

Tuy trời vẫn chẳng có một ngụm gió, nhưng cả người Tuấn như được một luồng khí nóng cuốn quanh. Mái tóc dài không hề có gió mà vẫn lơ lửng bay tới ngang vai.

- Dù có chết ta cũng sẽ không để ngươi sống. Nhị ca, cùng lên...

- Được...

Cả hai cố kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng lại. Rất nhanh đã thả ra hàng chục lá phù, cùng hai món pháp khí, ý định muốn dùng thế sét đánh không kịp bưng tai mà hạ gục Tuấn.

- Ngu dốt.

Tuấn tất nhiên chẳng phải kẻ thiếu năng mà để hai kẻ này muốn làm gì thì làm, chân phải chỉ nhẹ nhàng nhấc lên, tức thì một cổ đao phong mang theo sát khí nồng nặc bay ra. Chỉ nghe thấy hai tiếng thét thảm thiết rồi "Bịch... bịch..." thân thể hai huynh đệ họ Hoàng cứ vậy rơi xuống đất, phải một lúc sau mới phân tách ra. Vết cắt sắc bén tới mức máu còn chưa kịp bắn ra lấy một tia.

Từ lúc Tuấn giết người đến lúc hai cổ thi thể kia tách ra, thời gian cũng phải mất hơn chục giây. Nếu để ý kỹ có thể thấy chiều thức Tuấn vừa dùng chính là một trong Bát thức, môn võ công đã được thấy khi gã trung niên họ Lê giết Mạc lão quý.

- Tiểu tử! Ngươi quá ngông cuồng rồi đấy, không thấy ta nói Ly Hỏa môn chịu thua rồi sao. Ngươi muốn giết ai thì giết ư, để ta cho ngươi thấy cái cảm giác bị giết nó như thế nào.

Hàn Liên tuy chẳng quan tâm lắm tới việc đám đệ tử luyện khí kì có bỏ mạng hay không. Nhưng khi thấy vẻ ngông cuồng trong mắt Tuấn ông ta lại không giữ được sự giận dữ muốn ra tay giết người.

Ngay lập tức, một cổ linh áp khủng bố ập xuống, thân thể Tuấn vốn mạnh mẽ kinh người cũng phải lao đao. Mặt Tuấn tuy tái đi nhưng vẫn cố chống đỡ cho thân hình không gục xuống, trong nội tâm không sao bình tĩnh được: "Đây là năng lực của tu sĩ Áo Ảnh sơ kỳ sao? Thực quá mức khủng bố rồi"

- Hàn huynh! Ngươi nói sai rồi, nếu tiểu hữu đây mà không ra tay, người nằm xuống lúc này chẳng phải hán hay sao.

Hoa Minh thấy vậy liền lên tiếng ngăn cản.

Hàn Liên tuy rất muốn cho Tuấn một bài học, nhưng Hoa Minh vốn là người điều khiển trận đấu, hơn nữa tu vi lại cao vô cùng, nếu giết tên nhóc kia sợ rằng sẽ khó mà ăn nói với y. Không những Hoa Minh mà ngay tại đây còn có sự xuất hiện của Nam Thiên Lý, tuy ông ta rất tin tưởng vào thực lực của mình nhưng có tin tưởng tới đâu cũng không dám cùng lúc đối đầu với hai gã được coi là thiên tài tu luyện của tu chân giới Nam Việt.

- Hừ! Đàng nào ngươi cũng chẳng sống quá một năm nữa, coi như hôm nay ngươi gặp may đi. Nam Dương, về phái phạt ngươi diện bích 20 năm. Trong vòng 20 năm không tiến giai tới cảnh Tâm Liên thì vĩnh viễn biến mất đi.

Hàn Liên nghiêng răng nói một tràng cuối cùng mới phát tay áo rời đi. Trước khi đi hán cũng không quên vút cho Nam Thiên Lý một chiếc bình ngọc.

- Nam Thiên Lý, cố mà giữ nó cho cẩn thận...

Lời nói này rõ ràng mang hàm ý: "Cẩn thận kẻo bị cướp"

Con rết cực lớn ấy vậy mà chỉ chớp mắt một cái đã biến mất tăm, bờ hồ chỉ còn sót lại đám người Hóa Ảnh môn mà thôi.

- Nam đạo hữu, lần này gặp mặt có lẽ sẽ rất lâu sau mới có dịp tương kiến. Hoa Minh ta khuyên ngươi nên cẩn trọng một chút thì hơn.

Hoa Minh cũng chỉ nhàn nhạt nói đôi câu, thân hình lóe lên một cái đã biến thành một dải kinh hồng bay mất.

- Dương Tuấn! Nguyễn Cường! Trận chiến đã kết thúc, các ngươi có quyền rời khỏi bản phái rồi đấy. Nguyễn Cường, ta đã hứa sẽ đưa cho ngươi thứ này, tuy không biết ngươi cần thứ này để làm gì, nhưng hãy nhớ một điều nó vô cùng quý giá. Nếu ngươi không cẩn thận cái mạng của ngươi chắc cũng không còn đâu.

Nam Thiên Lý nói với Nguyễn Cường vài câu, cánh tay phải không biết từ lúc nào đã xuất hiện một hộp ngọc. Bên trên hộp ngọc còn tỏa ra một loại hàn khí vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần hơi tinh ý đã có thể nhận ra không khí đang vì nó mà giảm đi nhanh chóng.

- Đa tạ.

Nguyễn Cường lập tức bắt lấy hộp ngọc, chiếc nhẫn trên tay bỗng tỏa ra một luồng khói trắng, thu chiếc hộp vào trong. Thì ra đây chính là trữ vật giới chỉ mà mọi người thường nhắc tới.

- Dương Tuấn! Ta không ngờ rằng năng lực của ngươi lại đáng sợ tới vậy. Xem ra lời đồn đại không sai chút nào... Dù sao ngươi cũng đã giúp ta lấy được thứ mình muốn, đây là một viên định nhan đan, ngươi cầm lấy. Ngoài ra ngươi có thể tùy ý đưa ra một nguyện vọng, nếu có thể làm ta nhất quyết không từ chối.

Nam Thiên Lý cũng vút cho Tuấn một chiếc bình nhỏ, trên thân bình cũng dán không ít lá phù.

- Đa tạ sư tổ ban thưởng. Đệ tử thực ra cũng chẳng có nguyện vọng gì, thôi thì mong ngài hãy nâng đỡ vị cô nương này một chút. Dù sao đi nữa trước kia đệ tử cũng thiếu cô ấy một phần nhân tình.

Dương Tuấn vừa bắt lấy chiếc bình nhỏ chẳng nghĩ ngợi gì đã đưa nó cho Linh Ái Ái. Một lúc lâu sau mới mở lời cầu xin.

Linh Ái Ái tuy đã tỉnh lại từ lâu, nhưng khi thấy Tuấn vẫn bình yên vô sự thì không khỏi có chút ngây đại. Càng ngạc nhiên hơn là hắn đã đưa cho mình một viên định nhan đan. Phải nhớ rằng, định nhan đan giá trị thực sự rất lớn, nếu mang ra hội giao dịch ít ra cũng được vài ngàn tinh thạch đấy.

Đang chết trân chưa biết nói gì thì Tuấn lại đề xuất ra nguyện vọng khiến cô phải bật khóc. Một trái trứ nhan đổi lại là biết bao sóng gió, biết bao trần bảo. Giá như vậy có đắt quá không?

- Không! Xin sư tổ đừng nhận lời, phần nhân tình của huynh ấy nợ con huynh ấy đã trả hết từ lâu rồi. Nếu sư tổ nhận lời, cả đời này con thực khó mà trả cho huynh ấy được.

Linh Ái Ái khuôn mặt đầm lệ vội vàng nói. Cũng chẳng hiểu vì sao cô gái này lại khóc, sóng gió đã qua, cũng chẳng có ai tìm tới cửa xin cưới, vậy khóc là vì cái gì đây?

- Ài! Dương Tuấn, ta hiểu ý định của ngươi rồi. Được! Ta nhận lời. Ngươi có thể đi khỏi đây. Cầm lấy cái này, hi vọng nó sẽ giúp ngươi có một cuộc sống tốt cho tới ngày đó...

- Cảm ơn sư tổ. Các vị! Dương Tuấn xin cáo từ. Linh cô nương, hãy tu luyện cho thật tốt. Sư huynh! không biết người định đi về đâu, liệu có thể cho tiểu đệ theo chân một đoạn thời gian hay không?

Dương Tuấn cũng chỉ chào xã giao vài câu, ngay sau đó liền bay tới chỗ Nguyễn Cường đang đứng.

- Được! Đi thôi...

Cả hai thân hình cứ vậy khinh phiêu bay đi, tốc độ không nhanh nhưng lại khiến người ta có cảm giác không thể đuổi kịp.

Chỉ nghe trong đám người có vài tiếng thở dài, nhưng cũng có tiếng khóc, cũng chẳng biết tiếng khóc đó của ai...

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Pháp Tắc Hủy Diệt

Sinh ly từ biệt âu cũng là câu chuyện muôn thừa của nhân gian. Tuấn đến Hóa Ảnh môn thật ra cũng có thể cho rằng đây là một phen duyên phận. Khi hắn rời khỏi nơi này, âu cũng là thoát khỏi cái vòng luân quần của đời người mà thôi.

Ngày tháng đi qua tưởng rằng chậm, nhưng thật ra nhanh lắm. Một năm bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông... Có người vì nó mà buồn, có người vì nó vui, có người theo nó đã biệt cõi đời, có người vì nó mà vui mừng khi được làm cha, làm mẹ...

Dời khỏi nơi được gọi là thiên đường của nhân gian, Tuấn lại nhẹ nhõm thả mình vào dòng chảy của thế tục. Lấy khả năng của mình để giúp ích cho nhân gian. Đối với hắn những việc vật vãnh như vậy thật sự không đáng gì, nhưng với đám phàm nhân lại không hề nghĩ vậy. Trọn vẹn một năm qua đi, với bọn họ Tuấn giống như tiên nhân trên trời buông xuống vậy. Họ yêu quý, kính ngưỡng, tin tưởng không khác gì người thân của mình vậy...

Nam Việt một đất nước tuy không lớn lắm, người dân ở đây lại sống rất tình cảm. Họ luôn lấy hòa bình làm nền tảng của sự phát triển, cũng vì thế họ luôn bị các nước khác nhòm ngó, muốn xâm chiếm, đặc biệt là đám người phương Bắc. Tuấn ở nơi này một năm, cũng giúp họ rất nhiều trong việc chế tạo trang thiết bị sinh hoạt. Thế giới này không cho phép sử dụng nguyên liệu hóa thạch bừa bãi, nhưng nơi đây lại phát triển khá nhiều nguồn năng lượng thay thế, đặc biệt là tinh thạch. Tinh thạch đám phàm nhân dùng thực ra chỉ là một thứ phế tinh thạch mà thôi. Bên trong nó chỉ ẩn chứa vài tia linh khí. Nhưng với những loại dụng cụ bình thường chỉ cần có chút phế tinh thạch ấy thôi đã đủ thúc dục rồi.

Ngoài việc chế tạo dụng cụ phục vụ đời sống, Tuấn còn không tiếc hao tổn linh lực chữa bệnh cứu người. Dù sao thời gian sống của hắn hiện tại cũng không còn, giúp được bao nhiêu thì cứ giúp.

Nhìn trăng cảnh yên bình no ấm của người dân, trong lòng Tuấn không khỏi ảm áp vạn phần.

Vì được Tuấn giúp đỡ về nhiều mặt mà cuộc sống của đám phàm nhân dần dần cải thiện hơn nhiều. Hạn hán, đói kém cũng không đáng lo ngại như trước nữa. Vì rất tin phục vị thanh niên trẻ này, họ không cần hỏi Tuấn từ đâu tới đã hòa nhau kiến tạo cho hắn một căn nhà rộng rãi. Lúc đầu Tuấn cũng không dám nhận, nhưng qua nhiều lần từ chối không thành hắn đành bắt buộc dĩ dụn tới. Căn nhà Tuấn ở nếu so với căn phòng thư tịch của Hóa Ảnh môn thì nhỏ hơn nhiều, nhưng được cái nơi này dương khí tràn đầy, không còn âm u như khu nghĩa trang Hóa Ảnh môn.

Hôm nay! Tuấn một mình ngồi xuống chiếc bàn trà đặt tại giữa khoảng sân trống. Bàn tay giờ lên, miệng lầm nhảm đếm đếm, tựa như muốn tính toán gì

đó.

- Cuối cùng ngày này cũng tới rồi. Sinh mệnh của ta không ngờ lại cứ đơn giản như vậy tan biến. Không biết mọi người giờ đây thế nào, có khỏe không hay đã gặp chuyện gì bất chắc...

Tuần thờ dài một hơi trong đầu lần lượt xuất hiện những hình ảnh thân quen ngày xưa. Hắn nhớ về nơi trước kia hắn thường sống. Nơi đó có mẹ hắn, nơi hắn nhìn thấy một vài đứa trẻ con đùa nghịch bên một cụ bà. Lúc sau hắn lại nhớ tới những người mới quen, vị sư huynh kì lạ, cô gái có tên Ái Ái, vị sư tổ... Biết bao hình ảnh như một cuốn phim tua chậm chạy qua trong trí óc hắn. Không hiểu vì lý do gì, đôi mắt vốn dĩ rất ít biểu lộ cảm xúc của hắn bỗng dưng chảy dài hai dòng nước mắt.

Hắn đang khóc, đúng vậy. Tuy sống hàng trăm năm nhưng hắn lại chưa từng có một ngày thực sự làm con người. Sống rất lâu nhưng vạn phần vô vị, mỗi ngày chỉ làm bạn với bức tường trống, chưa vợ, chưa con, bạn hữu cũng chỉ có vài người mà thôi. Hôm nay đây, hắn phải đối đầu với cái chết, một cái chết tàn khốc cực kì.

Luân hồi chi đạo, ngay cả đám súc sinh còn được quyền vào, vậy mà hắn lại không có lấy một cơ hội ngo qua đây. Nghiệt thay, oan thay...

Tuần chán nản cười gằn một tiếng. Linh lực điên cuồng trút khỏi thân thể, tẩy sạch hết thảy những bụi bặm bám trên người. Ung dung đứng tại một chỗ, ngược mặt lên nhìn trời cao...

Thời gian chậm chậm trôi qua, bỗng dưng gió bắc thổi tới mang theo hàn khí kinh người. Từng cơn gió điên cuồng thổi qua thân thể có chút hơi gầy của Tuần. Tuy gió rất lạnh nhưng Tuần chưa hề rung mình lấy một cái, trên mặt vẫn mang theo ý cười nhàn nhạt.

Gió không kéo dài quá lâu, trên trời cao mây đen phủ kín, tạo thành một khung cảnh âm u kinh dị. Những tia chớp thỉnh thoảng có lóe lên những đạo quang hồ. "Ầm... Đùng đùng..." Tiếng sấm, tiếng chớp điên cuồng oanh tạc bầu trời.

Đám phàm nhân mặc kệ là đang đi làm hay đi chơi đều mau chóng chạy về nhà, không ai bảo ai tất cả cùng hướng dưới gầm giường mà núp.

Mưa gió tại tu chân giới hoàn toàn khác với trái đất. Nơi này mỗi lần mưa gió đều xuất hiện sấm sét có uy lực kinh người. Nghe đồn còn có vài đạo sấm sét mang theo "Thiên hỏa" Mỗi khi có một đạo này đánh xuống khắp nơi không biến thành bình địa cũng là tan hoang một mảnh.

- Con đường đại đạo tưởng vô bờ, vô bến nhưng ai ngờ nó lại quá ngắn ngủi.

Tuần cũng chỉ vừa nói được một câu, bỗng dưng bầu trời lóe lên một đạo thiên điện. Đạo thiên điện này vô cùng kì lạ, nó không có màu xanh, cũng chẳng phải màu vàng mà là màu đỏ.

Đạo lôi điện màu đỏ dùng một khí thế hung mãnh lao xuống, mà không ngờ vị trí đó chính là chỗ Tuần đang đứng.

- Pháp tắc. Không nghĩ ngay cả loại lực lượng này cũng xuất hiện, chẳng nhẽ muốn trực tiếp một lần đánh nát thần hồn của ta sao?

Tuần chán nản cười một cái, trực tiếp bị đạo lôi điện đánh vào. Ý thức mơ mơ hồ hồ rồi biến mất, nhanh lắm, thời gian còn chưa tính tới vài giây.

Chỉ một đạo lôi điện, thân thể Tuần như vậy mà đã biến thành bột phấn hóa thành vô số điểm tinh quang từ từ bay lên.

Đám quang điểm bay lên được tầm hơn chục mét thì bỗng dưng trên tầng trời vang vọng một tiếng rít gào. Cũng cùng lúc đó, đám quang điểm không biết vì nguyên do gì lại tổ hợp lại với nhau. Tốc độ tổ hợp càng lúc càng nhanh, hóa thành vô vàn hình dáng khác nhau.

Cũng không hiểu có phải trời cao ganh ghét hay không, một đạo lôi điện mang theo pháp tắc hủy diệt lại một lần nữa buông xuống. Đám quang điểm vừa mới tổ hợp lại với nhau lại một lần nữa phân tách. Chúng rung lên từng hồi, hào quang tỏa ra mỗi lúc một giảm. Thế nhưng, đám quang điểm này lại vô cùng kiên cường, chúng vẫn cố gắng hợp lại với nhau. Lần này thì không còn đạo lôi điện nào đánh xuống nữa, chỉ còn lại một đám quang điểm hòa vào nhau từ từ hóa thành một thanh kiếm dài gần một mét.

Thanh kiếm này đương nhiên là Trảm linh kiếm rồi.

Trảm linh kiếm vừa tổ hợp lại không biết từ lúc nào, trên trời cao bỗng buông xuống một kiện "bao kiếm" tỏa ra ánh vàng rực rỡ. Kinh ngạc thay, đây lại chính là vỏ bao của Thuận thiên kiếm.

Cả hai như có cùng cảm ứng, rất nhanh đã hợp lại một chỗ, từ vỏ bao xuất hiện phù văn, lôi điện tỏa ra chi chít. Nếu có tu sĩ am hiểu trận pháp chứng kiến cảnh này nhất định sẽ thốt lên một tiếng kinh hãi. Bao kiếm ấy vậy mà có thiết kế pháp trận truyền tống, hơn nữa lại là truyền tống xuyên không gian.

- Ầm!

Lại một đạo lôi điện nữa đánh xuống, nhưng kì lạ là lần này không hề đánh trúng thanh kiếm, dường như nó bị một cỗ cự lực nào đó đẩy văng ra vậy.

- Ầm!

Một tiếng nổ lớn nữa lại vang lên, thanh kiếm tỏa ra chi chít lôi điện rồi cứ thế biến mất không một vết tích.

Theo sau thanh kiếm, bầu trời mây đen cũng lần lượt tiêu tán mà đi.

Gió lạnh vẫn cứ thổi vì vu, đám tro bụi còn tồn tại dưới sân vậy mà không biết từ lúc nào lại giao động kịch liệt. Chúng rất nhanh tu bổ lại tất thảy mọi thứ, hơn nữa còn từ từ vun đắp lên một bức tượng vô cùng tinh xảo. Không nghĩ ra bức tượng này lại có hình dáng Tuấn.

Dương Tuấn biến mất không một dấu vết, đám phàm nhân lại cho rằng hắn độ kiếp về trời. Ai cũng như ai đều vô cùng tin phục điểm suy nghĩ này, lập tức lập miếu thờ hắn, mà bức tượng kia chính là nơi họ gửi gắm niềm tin.

Thời gian qua đi hơn mấy trăm năm, hương khói nhân gian vẫn không hề thiếu đi dù chỉ một ngày. Bức tượng Tuấn ấy vậy mà không hề tổn hại một chút nào, cũng không vì mưa nắng mà hư hao. Tuy truyền kì về hắn không nhiều, nhưng khắp nơi ai ai cũng biết hắn là một tiên nhân. Người đi trước truyền lưu cho người đi sau và cứ thế tạo thành một giai thoại thiên cổ.

Ngày hôm đó, có một thanh niên trẻ tuổi tìm tới ngôi miếu kia. Người này tướng mạo phi phàm, mày kiếm, mắt sáng, khí tức bức nhân khiến ai ai cũng phải kinh sợ mà thối lui. Người thanh niên này không ngờ chính là Nguyễn Cường, vị sư huynh mà Tuấn vô cùng tin tưởng.

Nguyễn Cường tiến tới phía bức tượng, miệng nở một nụ cười hòa ái nói:

- Sư đệ! Cũng đã gần 500 năm rồi nhì. Ngươi vốn sinh ra là người tu luyện hồn lực, nhưng lại vì một vài biến cố mà bỏ mạng, sư huynh ta thực sự vô cùng tiếc nuối. Tuy thời gian chúng ta tương giao không lâu, nhưng vì huynh vẫn luôn coi ngươi là bằng hữu tốt. 500 năm qua cũng không biết vì nguyên cớ gì, ta vậy mà lại một lần nữa tiến giai. Ta lần này tới thăm ngươi thực ra cũng là nói lời từ biệt. Thời gian ta độ kiếp phi thăng Linh giới đã tới. Nếu ngươi ở nơi nào đó có thể nghe được lời ta nói, mong rằng ngươi sẽ hiển linh giúp vị huynh một tay.

Nguyễn Cường nói tới đó liền nhẹ nhàng khoanh chân ngồi xuống, đối mặt với bức tượng vô hồn như với bằng hữu tri giao...

Hơn hai ngày sau cuối cùng Nguyễn Cường cũng rời khỏi. Trước khi đi hắn cũng cố ý lưu lại một cái pháp trận nhỏ. Tuy pháp trận này không mạnh mẽ cho lắm, nhưng ngăn mưa, cản gió vẫn là chuyện có thể làm.

Đám phàm nhân khi thấy hắn rời khỏi lại càng há mồm kinh ngạc. Bởi vì phương thức người thanh niên kia đi chính là bay nha. Loại khả năng này không phải Tiên nhân thì đừng hòng làm được. Cũng vì lý do này họ càng thêm tín ngưỡng bức tượng vô tri kia, hương khói ngày càng nghi ngút bay...

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đầu Thai

Tinh hà rộng lớn, sự sống nơi nơi. Ba ngàn cái thế giới lớn, hàng tỉ cái thế giới nhỏ. Tất cả tạo thành những mắt xích gắn kết vô hình. Quá khứ, hiện tại, tương lai cả ba cùng một lúc vận hành. Tuy nói chúng cùng một lúc vận hành nhưng chưa từng một lần chạm vào nhau. Có thể tưởng tượng chúng giống như những đường thẳng song song, những đường thẳng này cứ thế chạy dài tới vô tận.

Thế giới của chúng ta, có thể tạm gọi là trái đất thực ra rất bé nhỏ, bé nhỏ tới mức bất kỳ một thế giới nào trong số 3000 thế giới kia cũng có thể dư sức đè bẹp.

Ba ngàn thế giới to lớn cùng hàng triệu thế giới nhỏ đều có những đặc điểm riêng của mình. Tuy nhiên, tất cả đều có chung một địa phương. "Minh giới hay có thể tạm gọi là địa phủ. Phía trên địa phủ còn có các thế giới nhỏ hơn được gọi là hồn giới. Hồn giới chính là nơi từ thần xuất hiện, họ có quyền quyết định sinh tử của con người, súc sinh, yêu ma..."

Quy luật này có thể sẽ vĩnh viễn bất biến nếu không xảy ra quá trình vươn lên của một bộ phận chủng tộc.

Nhân tộc vốn là loài đứng trên đỉnh của sự tiến hóa. Vì không muốn vướng vào cái vòng luân quần "sinh, lão, bệnh, tử" đã điên cuồng truy đuổi một con đường "tiên đạo". Con đường tiên đạo vốn gian nan, thế nhưng nhân loại đông đúc, kẻ trước ngã xuống, kẻ sau lại tiếp tục xông lên. Qua hàng trăm, hàng ngàn năm kinh nghiệm đúc kết, tuy trường sinh bất lão vẫn là chưa thể đoán chắc nhưng thứ họ sáng tạo ra cũng ghê gớm kinh người.

Sấm sét, mưa gió, bão lụt... những thiên tượng vốn khiến phàm nhân kinh sợ lại cứ vậy được họ thi triển. Tuy trường sinh chưa biết có tới được không, nhưng khi sở hữu những thứ thần thông ấy họ lại ngang nhiên có thể giao đấu với những thế lực siêu linh ví dụ như "từ thần..."

Nhân loại thực lực tăng lên, đám yêu thú cũng không chịu kém cạnh, tuy trí khôn chẳng có bao nhiêu nhưng bù lại thời gian sống của chúng lại vô cùng kinh người. Chúng cũng học theo nhân loại, hít thở theo chu kì và vận hành kinh mạch. Tuy kết quả không nhiều, nhưng đến cùng chúng cũng tìm ra được một phương pháp khả quan hơn "Ngưng kết nội đan"

Nhân loại, yêu thú đã vùng lên, những chủng tộc khác cũng quyết hơn thua tới cùng, sau bao nhiêu lần tranh đấu cuối cùng tạo thành vô vàn thế lực áp chế lẫn nhau.

Thực lực càng mạnh bọn họ càng tỏ ra ngông cuồng, đến một ngày chúng còn ra tay tiêu diệt từ thần.

Cân bằng mất đi, các thế giới càng lúc càng hỗn loạn hơn. Đám người tu chân không những thế còn ra tay thăm sát sinh linh vô tội. Oán nghiệt theo đó mà chất chồng không dứt.

Thế cân bằng mất đi, đám người có tu vi cao cường cuối cùng cũng ngoảnh mặt nhìn lại. Sau lưng họ lúc này chỉ còn vài mỏng sinh linh nhỏ nhoi, mười phần thì đã chết chín.

Hiểu ra sát nghiệp của mình quá lớn, đám người này đã ngồi lại với nhau cùng nhau kí kết hàng loạt thỏa thuận lớn nhỏ. Và tới cuối cùng "Tiên, địa, nhân" giới đã hình thành.

Đám tu sĩ có tu vi cực cao này cũng tạo ra sáu thông đạo dưới mình giới. Sáu thông đạo này lần lượt có tên. Thiên Nhân đạo, Tu La đạo, Nhân Gian đạo, Súc Sinh đạo, Ngạ Quỷ đạo, Địa Ngục đạo.

Đám tu sĩ đỉnh cao triệu gọi đám tu sĩ có tu vi thấp kém lại, đương nhiên có cả những chủng tộc khác nữa. Bọn họ giao cho đám tu sĩ có tu vi kém hơn canh giữ những cánh cổng đó, cũng bổ nhiệm vô số chức vụ nhằm thu thập tàn cục mỗi khi có người chết đi.

Luân hồi chi đạo, mỗi đạo mỗi khác. Có đạo dành cho người có tích cốp công đức lớn, có đạo dành cho những kẻ tàn ác vô độ, cũng có đạo dành cho kẻ ham mê sắc dục mà vong mệnh... Đám người đó đầu thai, kẻ thì có tiền khí quán thân, kẻ thì trầm mê trong cõi súc sinh, kẻ làm ma đầu, kẻ làm những sinh linh dị dạng..

Cuối cùng tổng kết lại, Luân hồi chi đạo lại bị đám người tu chân ấy một tay thu tóm. Từ thần giới đây chỉ còn lại vài cái thế giới nhỏ bé mà thôi.

Không vì thế lực của từ thần co cụm mà chịu dừng tay, đám người có tu vi cao cường tiếp tục truy đuổi và giết hại từ thần. Tuy năng lực của từ thần to lớn vô bì, nhưng có to lớn cũng chẳng thể một mình chống lại cả vạn cả thể. Hết từ thần này nằm xuống tới từ thần kia nằm xuống, đã thế cánh cổng luân hồi lại chẳng còn chào đón họ nữa, nếu không có năng lực gia cố của Linh Vương, họ tất nhiên sẽ vĩnh viễn biến mất.

Trời cao mấy tầng, không rõ ngày hay đêm, cả khoảng không chìm đắm trong một màu xám xịt, chỉ thỉnh thoảng có vài tia chớp lóe lên rồi vụt tắt. Nương theo ánh chớp chói lòa có thể nhìn thấy nơi đây chất chứa vô vàn thiên thạch to lớn dị thường. Trên một khối thiên thạch nhỏ thỉnh thoảng xuất hiện một cây kiếm tỏa ra kim quang mờ nhạt. Thanh kiếm này cứ cách 50 năm lại xuất hiện ở nơi đây một lần, cũng không rõ nó từ đâu tới, và khi biến mất nó sẽ đi về đâu. Chỉ biết rằng mỗi lần thanh kiếm này quay trở lại kim quang trên thân nó lại ảm đạm đi một ít.

"Dừng..." Một đạo hồ quang điện lóe lên, không ngờ nó lại đánh trúng vào thanh kiếm. Thanh kiếm bị đạo lôi điện đánh trúng lập tức phát ra một tiếng ông ông. Hào quang trải dài vạn dặm, thanh kiếm kịch liệt run rẩy, phù văn đại thịnh rồi "ầm..." một tiếng nổ vang trời. Thanh kiếm chớp một cái đã biến mất tăm, lần này nó lại thực hiện một cuộc hành trình mới, thời gian có thể vẫn là 50 năm, có thể nhanh hơn hoặc chậm hơn cũng chưa biết chừng.

- Đi mau, các ngươi sao lè mè quá vậy?

- Còn người nữa, mau chóng bước vào cây cầu, đừng mong sẽ có cơ may trốn thoát, nên nhớ ở dưới là dòng Nại Hà.

Một nữ quỷ mặc y phục màu tím tay nắm chặt một chiếc roi làm bằng chất liệu không rõ tên, điên cuồng quát nên một đám quỷ hồn. Nơi này không ngờ lại chính là cầu Nại Hà trong truyền thuyết.

Đám quỷ hồn tuy không muốn nhưng vẫn phải cố lết về phía cây cầu. Cây cầu này trơn vô cùng, hơn nữa lưng chừng còn xuất hiện vô số mây mù, nếu không cẩn thận sẽ phải bỏ mình dưới dòng Nại Hà là điều chắc chắn.

Đám quỷ hồn sắc mặt đỏ dần, vẫn cố gắng lết về con đường phía trước, tuy chúng không biết mình sẽ đi về nơi đâu nhưng vẫn còn hơn bị cây roi kia tra tấn vào tận tâm linh.

"Rít..." Bỗng dưng, không biết từ nơi nào một dải kim quang thét gào mà tới, đạo kim quang bay cực nhanh, chớp một cái đã bay tới đầu cầu bên kia. Đám quỷ hồn vừa thấy cảnh này liền lập tức trấn kinh mà rơi xuống. Đám quỷ nô trông coi cây cầu thấy cảnh này cũng sợ hết hồn, vội vàng báo động cho những quỷ nô khác, rất tiếc dải kim quang kia đi nhanh lắm, chớp một cái đã bay tới đầu bên kia rồi.

- Hắc hắc... Ta biết thế nào người cũng quay lại, để xem lần này người chạy đi đâu.

Bờ bên kia bỗng dưng vang lên những tiếng cười quái dị. Một bà lão mái tóc bạc trắng không biết từ đâu xuất hiện. Bà ta trông hom hem lắm rồi nhưng không ngờ xuất thủ lại nhanh như thiểm điện. Chỉ chớp một cái, bàn tay khô gầy của bà lão đã tóm được dải kim quang.

Nhưng dải kim quang ấy đâu phải loại phàm vật, nó lập tức tỏa ra vô vàn tia sét có sức nóng khủng khiếp. Bàn tay bà lão vừa tóm vào đã bị đánh cho nát bầy, máu me tung tóe.

- A...

Bà lão đau tới mức hét lên một tiếng thảm thiết, đôi mắt lóe lên hàn mang kinh người. Cánh tay còn lại lập tức phóng ra một đoàn lửa đen, ngọn lửa bùng cháy bám vào thanh kiếm. Thanh kiếm bị đoàn lửa đen bám vào, có muốn dẫy cũng chẳng thể thoát khỏi. Nó run rẩy kịch liệt, sức nóng càng ngày càng tăng, hào quang cũng vì thế mà giảm đi phân nửa.

Bà lão thấy cảnh này cũng không hề biểu lộ ra cảm xúc đặc biệt gì, lại một lần nữa xuất thủ muốn tóm lấy thanh kiếm. Nhưng đúng lúc đó, thanh kiếm

một lần nữa hào quang đại thịnh, vút một cái đã chui tọt vào một thông đạo ở gần đó.

- Khốn kiếp 6 lần để tuột mất người, tóm lại người là thần thành phượng nào...

Bà lão rống lên một tiếng điên dại, trừng mắt kịch liệt mở to. Một lúc sau, cuối cùng bà ta mới kìm chế được cơn giận, đưa mắt nhìn vào thông đạo thanh kiếm vừa biến mất.

- Súc sinh đạo. Ô! không ngờ lại là thông đạo này. Vậy thì ta cầu mong cho người hóa kiếp thành con gà con vịt... không con chó đi...

Bà lão bỗng cười vang một tiếng, bàn tay vừa mới bị chấn nát lại một lần nữa tổ hợp lại.

Tuy tâm địa bà ta ác độc nhưng thật không may lời nguyện của bà ta lại chẳng thành sự thật rồi.

Ở một nơi nào đó thuộc Nhân giới, bầu trời bỗng lóe lên một ánh chớp bằng bạc. Trong một ngôi nhà nhỏ tọa lạc trên đỉnh một ngọn núi nhỏ không rõ tên, bỗngưng xuất hiện tiếng khóc nức nở của một đứa bé.

- Oa... Là bé trai, là bé trai...

Một bà mẹ tuổi đã khá lớn, trên tay bế một đứa bé còn đỏ hỏn vui mừng hét lên.

Bên cạnh bà ta còn có vài cô gái trẻ tuổi, sắc mặt vui mừng bề từng thau nước chạy đi chạy lại.

- Hà à. Em vậy mà sinh ra bé trai đấy, đợi khi chồng em trở lại hẳn sẽ rất vui.

Bà mẹ dùng sức vỗ một cái thật mạnh vào mông đứa bé khiến nó khóc ré lên, ấy vậy mà bà ta vẫn còn cười tươi được. Cũng may bà ta chỉ vỗ có một cái rồi rất nhanh đưa trả đứa nhỏ cho mẹ nó.

Nằm trên chiếc giường nhỏ, một cô gái tuổi chỉ 23, 24 mỉm cười đón đỡ đứa bé. Cô ấy tên Vũ Thị Thu Hà, chồng cô tên Hoàng Văn Đình cả hai lấy nhau đã gần 5 năm. Hai vợ chồng cô khá hiếm muộn nên đứa nhỏ này chính là con đầu lòng của họ.

- Phong ngoan, mẹ thương con nè...

Cô gái âu yếm ôm đứa con trai bé nhỏ vào lòng, nhẹ nhàng đặt lên gò mà bé xiu ẩy một nụ hôn...

Một cuộc đời với bao sóng gió cũng từ căn nhà này xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Phong Khùng

Ngày 20 tháng 6 năm 938 tại một thế giới nào đó thuộc nhân giới. Đó là ngày mà cả nhân loại nhớ mãi. Sợ hãi, tui nhục, hoang mang... Tựa như đám gia súc bị giam cầm trong chiếc cũi, từ từ lớn lên rồi chờ bị ăn thịt...

Kể từ đó đến nay cũng đã gần 300 năm.

- Phong khùng! Phong khùng! kìa tui mày ơi chạy mau kẻo bị hấn đánh bây giờ...

Đám trẻ con trong thôn vốn đang chơi trò trốn tìm thì thỉnh linh phía bờ suối xuất hiện một thân ảnh siêu vẹo đi về phía chúng. Tất cả liền kinh hãi toán loạn bỏ chạy. Ở cái thôn nghèo này, ai chẳng biết kẻ đó là ai kia chứ. Hấn tên Hoàng Nguyên Phong, bố hấn tên Hoàng Văn Đình và mẹ là Vũ Thị Thu Hà.

Cái biệt danh Phong khùng hay Phong điên cũng chẳng phải khi sinh ra đã có. Thực ra hấn cũng sinh ra và lớn lên giống với bao đứa trẻ khác, có cha, có mẹ. Nguyên Phong rất thông minh, ba tuổi đã biết viết chữ, bốn tuổi tinh thông thơ ca, lên năm tuổi bắt đầu biết bái sư luyện võ thuật, không những ở cái xóm nghèo này, ngay cả những vùng lân cận ai ai cũng biết đến hấn. Cái tên hấn được mọi người nhắc tới như một thiên tài.

Cái tên Phong khùng chắc sẽ chẳng gắn với hấn nếu không xảy ra một vài biến cố lớn.

Mọi chuyện có lẽ phải kể từ năm 938. Trước cái ngày định mệnh 20 tháng 6, loài người vẫn còn chung sống với nhau vô cùng yên bình, vô lo, vô nghĩ. Trẻ con thì tới trường, tới lớp, người lớn thì làm việc nơi công xưởng, ruộng nương.

Rồi cái ngày định mệnh ấy ập tới. Loài người bỗng gặp một thiên địch cực kỳ đáng sợ, bọn chúng vô cùng to lớn và tàn bạo. Cũng không ai biết chúng đến từ đâu, vì sao lại nhắm vào con người, chỉ biết rằng chúng không hề để ý tới các loài động vật khác.

Bọn chúng vô cùng to lớn, có con cao tới gần 20 mét, con nhỏ nhất cũng cao tới hơn 10 mét. Bọn chúng có hình dáng gần giống với con người, điểm khác biệt là chúng có hai cái đầu và bốn cánh tay. Với hình thể cùng sức mạnh to lớn chúng cứ thế một đường càn quét nhân loại. Điểm yếu của đám quái vật này không phải ở đầu, cũng chẳng phải ở tim. Dù có chặt đầu, chém đôi người chúng chúng vẫn có thể tái sinh. Sinh mạng của chúng chẳng khác gì loài địa, vô cùng dai dẳng. Hơn trăm năm sống trong sự đuổi giết của chúng, dân số loài người càng ngày càng co cụm. Chỉ một đoạn thời gian ngắn ngủi, loài người chỉ còn vòn vẹn gần 1 tỷ dân.

Tình hình cấp bách, cuối cùng nhân loại cũng tụ tập nhau lại, xây năm vòng thành cao hơn 70 mét. Vòng tường thành ngoài cùng có tên Vĩnh Phúc, vòng thứ hai có tên Nam Ninh, vòng thứ ba có tên Hải Đường, vòng thứ tư tên Hội An, vòng thứ năm có tên Hồ Trung. Năm vòng tường thành cũng tương ứng với năm thành phố. Cũng là 5 bức tường phòng thủ kiên cố nhất của nhân loại. Những người cầm quyền sống ở khu trung tâm, thủ đô Hồ Trung. Tường thành được xây khá nhanh, hơn nữa lại được trang bị rất nhiều loại vũ khí lợi hại nên đã phần nào đẩy lùi được đám quái vật này.

Loài người tưởng rằng đã có thể thoát khỏi sự khống chế của chúng, nhưng một vấn đề vô cùng nan giải khác lại xảy ra "thiếu muối". Lúc làm đoạn tường thành các nhà thiết kế cũng đã nghĩ tới việc chứa lỗ hổng nối ra biển, nhưng mọi ý tưởng của họ đều không thể thực hiện. Đám quái vật kia không những giỏi đi trên bộ lại còn bơi lội rất giỏi.

Không thể mạo hiểm xây tường thành lấn ra biển, nhân loại đành co cụm tại các vùng đồng bằng, núi cao.

Thiếu muối trầm trọng, con người ngày càng mắc nhiều bệnh. Chỉ trong 2 năm ngắn ngủi một nửa dân số thế giới lại biến mất trong bệnh dịch.

Sau nhiều lần họp bàn, thảo luận, cuối cùng những nhà cầm quyền cũng đưa ra quyết sách "phái người ra biển thu thập muối"

Tuy biết rằng đi ra khỏi thành chắc chắn sẽ gặp vô vàn nguy hiểm, nhưng ở trong thành mãi kết cục cũng chẳng khá hơn.

Mỗi một tháng quan viên ở 4 cửa Đông, Tây, Nam, Bắc lại tuyển ra 5 người khỏe mạnh, giỏi võ thực hiện nhiệm vụ cao cả này.

Chuyến đi đầu tiên tuy thành công nhưng số người có thể quay lại cũng chỉ có 2 người mà thôi.

Chuyến đi tiếp lượng người trở lại là bằng không. Cứ thế, cứ thế số lần họ xuất thành càng tăng lên, tuy lượng muối mang về miễn cưỡng có thể đảm bảo cuộc sống nhưng không tuần nào mà không có người hi sinh.

14 năm trước, bố Phong vì tham gia nhiệm vụ này nên đã bỏ mạng trong miệng quái vật. Đồng đội của ông chỉ có thể mang về cho mẹ con hắn duy nhất bàn chân phải.

Năm đó Phong cũng chỉ vừa nên 4 tuổi, tuy được mệnh danh là thiên tài nhưng thực ra hắn vẫn rất ngây ngô, chưa hiểu biết được bao nhiêu.

Rồi 10 năm sau trong một lần tình cờ đi lạc vào khu rừng nhỏ ở phía Đông ngôi thành Phong đã nhặt được một thanh kiếm rất đẹp. Bao kiếm được làm hoàn toàn bằng vàng ròng, trên đó khắc vô số văn tự lạ hoắc mà ngay cả Phong cũng chẳng thể hiểu rõ. Ngoài ra bao kiếm còn đính vài viên đá hình dáng kì lạ, có đỏ, có vàng, có xanh... Phong vừa cầm vào thanh kiếm liền cảm thấy vô cùng yêu thích. Rút lưỡi kiếm ra Phong lại càng cảm thấy thích thú hơn, thanh kiếm tưởng nặng nhưng lại nhẹ vô cùng. Phong cũng không biết nó được làm từ vật liệu gì, chỉ thấy thấy nó rất cứng rắn, rắn đến mức có thể xẻ ngang cả một thân cổ thụ to lớn.

Có cây kiếm trong tay, một ý nghĩ điên cuồng bỗng hiện lên trong đầu hắn "bước ra ngoài"

Với một thiếu niên tuổi vừa tròn 14, Phong hiển nhiên chẳng nghĩ tới hậu quả gì sẽ xảy ra. Quả thực võ công của hắn rất cao, nhưng lớp người đi trước cũng không thiếu nhân tài. Việc hắn xông ra khỏi thành cuối cùng cũng rơi vào tai mẹ hắn. Khi nghe được tin đó, mẹ hắn như phát cuồng, vừa chạy vừa khóc lao ra thành tìm con. Lúc bà tìm thấy Phong thì cũng là lúc hắn đang đối mặt với một con quái vật cao hơn 10 mét. Nói trắng ra đây là cuộc đọ sức giữa người khổng lồ và một chú lùn. Chênh lệch sức mạnh, thân hình dù Phong có hết sức cũng chẳng thể thoát khỏi sự truy đuổi của nó.

Thân thể Phong lúc đó bị đánh cho tơi tả, hắn cố gắng lắm cũng chỉ gây được một chút thương tích ngoài da cho con quái vật. Cây kiếm hắn yêu thích cũng bị nó nuốt vào bụng. Trong sự tuyệt vọng, cuối cùng Phong cũng biết mình khờ dại thế nào.

Bàn tay to lớn của tên quái vật tóm lấy hắn, cái miệng đầy răng sắc nhọn há ra chỉ trực nuốt gọn hắn vào trong bụng.

Sợ hãi, tuyệt vọng hắn chỉ có thể nói những tiếng ừm ừ mà... ừm ừ mà... Nhưng hắn có kêu gào khản giọng cũng vô ích, thân hình hắn cách cái miệng của con quái vật ngày một gần hơn.

Một mùi tanh tươi xộc thẳng vào mũi, Phong sợ đến phát ngất thảm nghĩ cái mạng như vậy coi như xong.

Nhưng đúng lúc này cái miệng còn lại của con quái vật lại rống lên từng đợt thảm thiết, nó quay phắt lại đằng sau, cánh tay điên loạn vung từng quyền xuống mặt đất.

Có chút bất ngờ, nhưng Phong hiểu đây chính là cơ hội để mình thoát chết. Hắn dùng hết sức bình sinh cố gắng đẩy khỏi bàn tay con quái vật. Cũng chẳng biết có phải con quái vật chủ quan hay không, Phong ấy vậy mà đã thoát được.

Chân vừa tiếp đất, Phong liền cầm đầu cầm cổ chạy như bay về phía cổng thành.

"Khoan, vậy chuyện gì đã xảy ra với con quái vật?" Phong như sực tỉnh, vội vàng quay đầu lại.

Chết lặng, sợ hãi, uất hận, đau đớn... Bao nhiêu cảm xúc giống như con lũ tràn về. Phía trước kia, vẫn là con quái vật to lớn ấy, vẫn vẻ đáng sợ ấy, một cánh tay của nó vẫn còn cầm theo vật gì đó đang cố sức cựa quậy.

- Không...

Phong gầm lên một tiếng ai oán, bởi hắn có thể nhận ra, thứ mà bàn tay con quái vật đang cầm chính là một con người. Mà người đó không phải ai khác chính là mẹ hắn.

- Chạy đi con! Đừng lo cho mẹ... mau lên...

Hai hàng nước mắt của người phụ nữ nắn dài trên gò má, cắn răng nói một câu.

"Ưc" Cái miệng to lớn cùng với những chiếc răng nanh lồm chồm không tốn quá 2 giây đã nuốt mẹ hắn xuống bụng.

- Giết! Giết! Tao sẽ giết, giết hết, giết hết...

Phong gầm lên từng tiếng thảm thiết rồi gục xuống nền đất vì kiệt sức.

Hai ngày sau. Phong tỉnh lại, trước mặt hắn là vài gã lính canh thành. Mấy gã lính canh thấy hắn tỉnh lại liền lập tức truy hỏi rồi rút. Nhưng mặc cho bọn họ hỏi gì Phong cũng chỉ nói một câu "Giết"

Kể từ đó Phong giống như người điên, đi đến đâu cũng nói "Giết". Khoảng cách từ một thiên tài biến thành thằng khùng âu cũng chẳng mất bao nhiêu xa.

Đã thành thói quen, mỗi chiều, cứ vào lúc chạng vạng tối thì Phong mới chờ về cái xóm nghèo này. Hắn bước từng bước ngật ngưỡng trên con đường khằng khiu, luồn qua cái xóm chợ của đám người ngụ cư. Sở dĩ được gọi là ngụ cư, đơn giản vì người dân ở đây không phải người bản địa.

Hắn vừa đi vừa thét lên từng tiếng "giết... giết", hai con mắt híp lại ngó nghiêng như muốn tìm thứ gì đó. Không thấy ai lớn von xung quanh, hắn đâm ra bực dọc, cầm những viên đá lớn ném bùm bụp vào vách nhà dân sống xung quanh.

Vẫn không có ai đi ra, đơn giản bọn họ không hơi sức đâu đi chấp lời với thằng khùng như hắn.

Phong hừ một tiếng, đôi chân gầy guộc lại tiếp tục bước đi. Nơi hắn trú ngụ là một căn chòi lá cách nơi này chừng 20 mét gì đó. Đi được vài bước, hắn chợt nhớ ra thứ gì đó liền ngừng lại, thò tay vào trong chiếc áo rách nát. Thì ra hắn giấu một bình rượu bên trong.

- Ha ha... Tao sẽ giết, giết hết lũ chúng mày, giết hết...

Vẫn cái điệu cười ấy, vẫn cái kiểu đi đứng xiêu xiêu vẹo vẹo ấy, thân ảnh hắn rất nhanh đã biến mất nơi cuối con đường.

Căn chòi lá của hắn nằm ở bên một con sông nhỏ, nói là sông có vẻ hơi quá, gọi là mương thì thích hợp hơn.

Căn chòi đã cũ lắm rồi, ngày nắng còn đỡ, cứ mỗi khi mưa xuống y rằng sẽ dột. Mà dột ở đây không phải dột một hai chỗ, mà gần như chỗ nào cũng dột. Hơn nữa mỗi khi hắn đi vào còn vang lên những tiếng răng rắc như kiểu sắp không gượng được nữa.

"Ừm... rầm... rầm..." Cũng không biết có phải số Phong quá đen hay không, hôm nay khi hắn vừa bước vào căn chòi nó lại sụp thật.

Phong biết bơi, thậm chí bơi rất giỏi. Chỉ trong chốc lát hắn đã bơi về phía bãi bồi gần đó, thở ra một hơi yếu nhược rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Di Tích Cổ

Màn đêm buông xuống, cả khoảng không phủ một màu u tối, chỉ nghe đâu đó có tiếng côn trùng râm ran như nước nở, như ai oán. Phong vẫn nằm im bất động hơi thở có chút khó khăn, miệng thỉnh thoảng vang lên những tiếng mắng chửi quen thuộc.

- Đại ca! anh có chắc nơi đây còn chứa đựng di tích cổ không? Chúng ta đã vòng đi vòng lại nơi này mấy ngày rồi, đâu có tra xét được gì đâu?

Trong không gian yên ắng bỗng xuất hiện tiếng bước chân, nếu để ý có thể nhận ra tất cả có hai người. Một trong số hai người cất tiếng hỏi.

- Không sai đâu. Ông cố nhà tao đã từng nói, cứ cách 100 năm ở nơi này lại xuất hiện một hiện tượng lạ. Nghe nói ở giữa con sông kia sẽ xuất hiện một dòng nước xoáy, chỉ cần tiến tới đó chúng ta có thể tiến vào di tích cổ.

Người được xưng đại ca lên tiếng.

- Ô! Vậy ông cố của đại ca trước kia đã từng tiến vào chưa?

Người kia tiếp tục hỏi.

- Đã từng vào một lần. Ông có thể đi chúc lại rằng, khi tiến vào trong đó người ta có thể nhìn thấy quá khứ của mình. Thậm chí có thể nhìn thấy cả kiếp trước, tất nhiên những người đó phải có thân phận đặc biệt. Không những thế, bên trong còn chứa đựng những báu vật vô cùng giá trị. Nếu chúng ta thành công tiến vào rất có thể sẽ không cần phải sống chui lủi như hiện tại nữa.

Tên đại ca lạnh nhạt trả lời.

- Ô! Đại ca còn nhớ trong cuốn gia phả nhà em có viết. Cách đây mười nghìn năm, thế giới của chúng ta đã từng xuất hiện thần tiên không?

Tên đàn em nghe vậy thì ồ lên một tiếng, được một lát hần lại giật mình như nhớ ra thứ gì đó.

Tên đại ca nghe tới đây bỗng có chút khựng lại, quay sang hỏi.

- Ý mày là, trong di tích cổ kia có chứa đựng ghi chép về tiên thuật? Thậm chí còn có cả bảo bối?

Tên đàn em không phủ định nói.

- Đại ca, anh nghĩ di tích kì lạ như vậy với bàn tay con người có thể làm ra được sao?

- Mày nói không sai. Chúng ta đi nhanh một chút.

Cả hai tên rất nhanh đã chạy tới gần con sông.

- Mày để ý một chút, nếu thấy người qua lại cứ lập tức trừ khử đi. Nếu quả thật bên trong có chứa đựng bảo bối tiên gia, vậy chúng ta cũng chẳng cần sợ đám binh lính nhãi nhép nữa.

Tên đại ca giọng nói sắc lạnh, dường như đang rất khẩn trương.

- Vâng!

Tên đàn em lập tức rút từ trong người ra một thanh kiếm nhỏ, cảnh giác nhìn xung quanh.

Tên đại ca cũng lập tức rút ra một cái hộp nhỏ đặt xuống đất, lặng yên chờ đợi.

Thời gian chậm chậm trôi qua, thoáng cái đã gần hai tiếng đồng hồ. Bỗng dưng từ lòng sông xuất hiện những tiếng lộp bộp không lớn lắm. Cùng lúc đó, chiếc hộp nhỏ do tên đại ca đặt dưới đất cũng mở bung ra. Từ bên trong xuất hiện một viên ngọc màu lam nhạt. Viên ngọc không lớn lắm, nó bay vòng quanh bờ sông một vòng rồi đổi hướng bay thẳng tới lòng sông. Chỉ nghe một tiếng tòm, viên ngọc nhỏ dường như bị con sông nuốt chửng vào trong.

- Đại ca!

- Ủ! Đến rồi.

Cả hai không nhanh không chậm nhảy xuống bãi bồi. Cũng không biết có phải chúng quá chú tâm vào mục tiêu hay không mà chẳng phát hiện ra cạnh đó còn xuất hiện kẻ thứ ba.

Viên ngọc vừa trầm xuống dưới. Lòng sông bắt trọt rung chuyển kinh người, nước từ giữa sông lấy một tốc độ kinh hồn bị thổi tạt sang hai bên, để lộ ra một thông đạo nhỏ.

- Không ngờ nơi này còn chứa đựng một cơ quan lớn như vậy.

Tên đàn em không dám tin vào mắt mình, mở miệng nói.

- Vào mau.

Tên đại ca rất nhanh tiến vào trong, hần vừa tiến được hai bước bỗng dưng có một tứ ánh sáng nhàn nhạt bào trùm lấy hần rồi bụp một tiếng liền biến mất.

- Đại ca! Đợi em.

Tên đàn em cũng nhanh chóng tiến vào.

- Đây là! Di tích cổ...

Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, vậy mà Phong lại tỉnh dậy đúng lúc này.

"Hai tên kia chắc chắn đã tìm hiểu về nơi này từ lâu, thật không ngờ cạnh nơi mình sinh sống lại chứa đựng một di tích cổ. Xem ra mình lại phải mạo hiểm lần nữa rồi!" Phong đắn đo một hồi, cuối cùng cũng quyết định tiến vào trong. Lại một luồng ánh sáng xanh khác lóe lên, cuốn thân hình Phong vào trong rất nhanh hiện tượng kì dị đã biến mất.

Cũng cùng lúc đó, tại vài điểm thuộc khu vực tường trong cũng xuất hiện cảnh tượng này. Nơi thì ở trên núi cao, nơi thì ở dưới đáy nước, cảnh tượng này chợt đến rồi chợt đi, số người tiến vào ước chừng chỉ hơn chục người mà thôi.

- Đại ca! Đại ca... Trong một đường hầm dài được thấp lên bởi từng bó đuốc, tên tiểu đệ liên tục gọi đại ca, nhưng đã qua một đoạn thời gian khá dài mà vẫn chưa thấy tiếng đáp trả.

"Xem ra di tích cổ này có chỗ cổ quái, nếu thế chắc chắn sẽ có cơ quan, mình nên cẩn thận thì hơn" Tên đàn em suy nghĩ một hồi, cuối cùng mới từ từ tiến về phía trước, hẳn rất cẩn thận không vội vàng chút nào. Đây hiển nhiên là một kẻ tâm kế rất sâu.

- Lục... lục... Hừ, xem ra nơi đây không hề đơn giản như trong tưởng tượng của mình. Có lẽ nó còn bố trí rất nhiều trận pháp, thẳng lục chắc bị truyền tống đến một nơi khác rồi, hi vọng nó biết giữ mình.

Tên được gọi đại ca liên tục chuyển hướng, dưới ánh đèn mờ tỏ của những bó đuốc khuôn mặt hắn hiện ra với một vẻ thâm trầm cực điểm. Tuy nhìn tuổi đời không lớn lắm, nhưng đôi mắt tinh ranh, cái trán hơi nhăn lại khiến con người hắn toát ra một khí chất vô cùng khó dò.

Ở một đường hầm tối khác liên tục xuất hiện bóng dáng con người. Một vài người vì không cẩn thận nên đã đi vào nơi có bố trí cạm bẫy. Một vài người vô tình gặp nhau rồi xảy ra tranh chấp. Thoáng chốc số người còn lại trong di tích cổ đã giảm đi rõ rệt.

- Hừ! một lũ ô hợp, tính giết ta sao?

Từ trong bóng tối bỗng xuất hiện một người đàn ông trung tuổi. Người này tướng mạo khá bình thường, dáng người cao lớn trên tay cầm một đoản đao đang rỉ máu.

- Nơi này có chút cổ quái, rõ ràng thời gian mình tiến vào với hai tên đó cách biệt không quá dài, vậy mà qua một đoạn thời gian lớn như vậy vẫn chưa gặp bọn chúng. Xem ra trong di tích này không chỉ có ba người thì phải, tốt nhất vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Phong lặng im trốn trong một góc tối, nghĩ ngợi một hồi liền nhặt một nắm đá, từ từ bước đi.

- Kì lạ, hình như mình đã đi qua nơi này rồi thì phải.

Phong chợt dừng lại, nhìn vào vách tường bên cạnh. Nơi đây có khắc một kí hiệu hình tròn. Hắn đâm chiều một hồi bèn nắm chặt viên đá ném thẳng về phía trước.

"Bụp..."

- Quả nhiên mình đã đi vào cơ quan, cũng may cơ quan này chỉ mang tính chất cầm chân, nếu mình bước vào cơ quan có bố trí cạm bẫy thì coi như xong rồi.

Phong men theo bờ tường, liên tục ấn vào vách với hi vọng tìm ra điểm khác biệt.

- Xem ra cơ quan này cũng không hề đơn giản, này giờ mình đã đi qua đi lại mấy lần rồi, tại sao vẫn không tìm thấy nơi có chứa chìa khóa nhỉ. Chẳng nhẽ mình cứ ngồi đây mà chờ chết hay sao?

Phong chán nản ngồi phịch xuống nền động, ý chí xuống dốc không phanh.

- Khoan đã. Hình như có tiếng gió...

Phong đang chán nản thì bất ngờ ngồi bật dậy, chạy tới một góc nhỏ, áp tai vào vách tường nghe ngóng.

- Quả nhiên có tiếng gió lùa. Vậy thì chắc chắn nơi này là điểm tiếp nối, nếu đã không thể tìm thấy chìa khóa thì chỉ còn cách phá tường mà thôi. Nhưng mình đâu có dụng cụ gì để phá kia chứ.

Phong ngó tới ngó lui, cuối cùng nhìn vào đôi bàn tay, hắn nghiêng răng nắm chặt nắm đấm nện một nhát thật mạnh vào vách tường.

Chương 40: Phong Hoa Đồng Tử

Phong nghiêng rặng nện một cú thật mạnh vào vách tường, tuy hắn từng được xưng tụng là thiên tài luyện võ, nhưng thân thể hắn cũng chưa cứng rắn tới mức có thể phá đá, đào tường mà không hề xây xát. Phong biết mình dùng bao nhiêu lực vào nắm đấm này, cũng biết hậu quả để lại khi vùng nó, nhưng đây là cách duy nhất hắn có thể làm để thoát khỏi nơi quỷ quái này.

"Vù..." Nắm đấm lao đi với một tốc độ cực lớn, chỉ chớp mắt đã va vào vách tường. Nhưng kì lạ ở chỗ vách tường không hề vang lên tiếng sụp đổ như Phong tưởng tượng, ngược lại chỉ nghe thấy tiếng gió lùa qua tai.

- Ảo thuật?

Phong có chút bất ngờ, đuôi mày nhăn lại càng nghĩ càng cảm thấy nơi này rất phức tạp.

"Xem ra di tích cổ này không phải do nhân loại dựng lên, rất có thể là tu sĩ cách đây rất lâu để lại. Trước kia mình có đọc qua một vài điển tịch, không nghĩ tới người tu luyện tiên đạo lại có thật. Cái nơi quỷ quái này, có lẽ sẽ cực kỳ hung hiểm đây"

Phong đoán một hồi dứt khoát tiến về phía trước.

"Nơi này có rất nhiều cạm bẫy nếu mình sảy chân một chút là coi như mất mạng, phải nghĩ cách vượt qua mới được" Phong cầm nắm đá, cứ đi được vài bước hắn lại ném một viên đá về phía trước. Tuy di chuyển có hơi chậm nhưng tương đối an toàn.

Thời gian trôi qua đã khá lâu, tuy Phong chưa gặp nguy hiểm gì, nhưng cũng vài lần chấn kinh. Nơi này cạm bẫy bố trí mỗi nơi mỗi khác, có chỗ là mũi tên, có nơi là bọ cánh cứng, roi... Phong tuy đã kinh qua khá nhiều nguy hiểm, nhưng lần này có lẽ hắn mới thực sự cảm thấy sợ.

"Phụp... phụp...phụp..." Phong vừa ném một viên đá về phía trước thì giữa hai bức tường liên tục bắn ra những luồng sáng xanh lét. Những luồng sáng này điên cuồng cắt qua viên đá nhỏ. Viên đá chỉ trong tích tắc đã biến mất không một dấu vết.

"Quả là đáng sợ, nếu mình không mang theo nắm đá này có lẽ đã chết cả chục lần rồi" Phong âm thầm nuốt nước bọt, tiếp tục ném vài viên đá về phía trước. Lần này những viên đá đều an toàn không xây xát gì, Phong cuối cùng mới thể pháo, tiếp tục tiến lên.

Ở một đường hầm khác.

- Lục! Mày cẩn thận một chút, nơi này không chỉ có chúng ta thôi đâu. Từ lúc tao vào tới giờ đã giết liên tục 3 người rồi.

Hai tên lưu manh không ngờ đã tìm thấy nhau, cả hai vô cùng cẩn thận ẩn núp trong một góc tối. Trên tay tên đại ca có cầm một khúc côn dài bằng nửa thân người, trên đầu côn liên tục rỉ ra những giọt máu tươi.

- Đại ca yên tâm, em biết mà.

Tên tiểu đệ ngó nghiêng một hồi thấy không có ai quanh đây mới đi tới, gật đầu tỏ vẻ hiểu.

Tên tiểu đệ này nhìn tướng mạo tương đối tuấn tú, mắt sáng răng trắng. Nhưng ẩn hiện trong đôi mắt là cả một thế giới máu tanh.

- Mày giết bao nhiêu người rồi.

Tên đại ca gật đầu hỏi.

- Tất cả là 4 người.

Tên tiểu đệ liền đáp.

- Vậy là 7 người. Xem ra kẻ tiến vào di tích này thấp nhất cũng hơn chục người. Cẩn thận một chút, mày mới luyện được nhị thức nếu gặp những kẻ thực sự mạnh thì lo mà chạy.

Tên đại ca lạnh nhạt đáp.

Tên tiểu đệ nhăn mày tỏ vẻ khó hiểu.

- Đại ca! anh không đi cùng em sao?

Tên đại ca đôi mắt lóe sáng, nhếch mép cười nói.

- Mày đi trước chờ tao, đằng sau chúng ta có một đối thủ khá mạnh.

Tên tiểu đệ hơi khựng người, ngẫm nghĩ một chút mới quay sang hỏi.

- Đệ tam cảnh?

- Không, đệ tứ.

Tên đại ca nắm chặt cây côn, nói một câu liền lùi về phía sau.

- Đại ca, cẩn thận một chút.

Tên tiểu đệ biết mình không thể tham gia vào cuộc chiến này, tham gia vào hẳn chỉ có con đường chết nên lập tức gạt đầu tiến về phía trước.

Tên đại ca chỉ gạt đầu không nói thêm gì nữa, thân ảnh hắt loáng một cái đã biến mất.

- Hừ! Mày không trốn nổi đâu, ra đây đi.

Trong không gian tối tăm gần một vực sâu, thân ảnh tên đại ca bất ngờ hiện ra. Hắn ngẩng mặt lên nhìn vách động, lạnh nhạt nói.

- Không hổ là Bát Lang, kẻ được mệnh danh là thiên tài luyện thân.

Từ một góc tối bỗng xuất hiện một thân hình kì dị. Kẻ này dáng người cao lớn, trên tay cầm một con dao găm còn rỉ máu. Hai hàm răng trắng muốt nhe ra, tựa như con hổ đói đang uy hiếp con mồi của mình.

- Thanh Hoàng. Không nghĩ ra một kẻ như mày cũng có cơ duyên tiến vào cảnh giới thứ tư.

Bát Lang nheo mắt nhìn qua, dù có hơi bất ngờ nhưng hắn không hề cảm thấy sợ hãi, ngược lại khí tức quanh người càng ngày càng cường thịnh.

- Quý khí sơ khai.

Thanh Hoàng vừa rồi còn rất tự tin thì bây giờ như bị dội một gáo nước lạnh vào người. Hắn liên tục lùi về phía sau mấy bước, giương như muốn thoát khỏi trận chiến này.

- Mày không ngờ được đúng không? Cũng đúng thôi, ở cái vùng đất này kẻ có được quý khí cực kỳ ít. Mà nếu có xuất hiện cũng rất nhanh bị các thế lực tìm cách chế ngự. Tao đã phải rất vất vả mới giấu được nó đi, nhưng không ngờ hôm nay lại gặp mày tại đây. Nếu đầu tay đối tao chưa chắc đã giết được mày, nhưng với quý khí thì mày chết chắc.

Bát Lang nhe răng cười, thân ảnh như ma như quỷ chớp một cái đã biến mất...

"Rầm...rầm..." Những tiếng đánh đấm liên tục vang lên, một bên liên tục rút chạy một bên điên cuồng truy đuổi. Cả hai đều có tốc độ rất nhanh nhưng vì lý do cùng cảnh giới nên khoảng cách không kéo xa là bao.

- Ô! Có tiếng đánh nhau. Chẳng nhẽ là hai tên kia? Mình có nên qua xem không nhỉ? Bỏ đi, thực lực của mình bây giờ còn chưa hồi phục hoàn toàn, nếu gặp cao thủ thực sự thì khó mà giữ nổi cái mạng.

Phong đang mon men ở một ngã ba nhỏ thì nghe thấy tiếng đánh nhau, hắn suy nghĩ chốc lát liền tìm một hướng an toàn để đi.

- Nơi này là... Muối, thực sự là muối...

Trước mặt Phong lúc này là một thế giới phủ đầy một màu trắng. Không phải màu trắng của tuyết, không phải màu trắng của trần châu mà là muối. Một cái hang sâu hút chứa rất nhiều muối tinh khiết. Hai mắt phong lóe sáng, lập tức ngồi yên vị tay bốc một nắm muối đưa vài hạt vào miệng, bắt đầu vận chuyển kinh mạch toàn thân.

Hơn 2 giờ sau, đôi lông mày Phong cuối cùng cũng có chút động đậy. Hắn bất thành linh mờ trợn mắt, miệng phun ra một thứ chất lỏng đặc quánh màu đỏ tía. Đôi mắt hắn trong phút chốc xuất hiện vô vàn tơ máu li ti. Những tơ máu này liên kết thành một đóm lửa nhỏ bên trong đồng tử, càng nhìn càng có cảm giác như bị đôi mắt ấy hút vào trong.

- Phong hoa đồng tử. Vậy mà mình lại sở hữu thứ thiên phú kinh người này.

Phong ngồi ngậy như phỗng, đến hít thở cũng không đều đặn như trước nữa.

"Trong cuốn thập đại dị biến có ghi Phong hoa đồng tử vốn là một dị nhân xưa nay hiếm có. Không ai biết vì sao nó xuất hiện, chỉ biết rằng người nào có được nó đồng tử sẽ xuất hiện một đóm lửa nhỏ màu đỏ. Nếu nhìn lâu sẽ thấy đóm lửa này kì thực là một bông hoa. Người sở hữu loại nhân thuật kinh người này có thể thi triển ảo thuật. Nhìn thấy những thứ người khác không thể thấy và hơn tất cả đó là khả năng nhìn xuyên qua mọi cấm chế, mọi ảo thuật. Người sở hữu con mắt kì lạ này trước kia được xưng tụng là Phong hoa thần tướng. Người này được tiên nhân đặc cách phong thần và lập miếu thờ. Nhưng tại sao lại là mình? Hình như tổ tiên mình đâu có quan hệ gì với vị thần tướng kia. Chẳng nhẽ, di tích cổ này có liên quan tới ông ấy? Phải tìm hiểu mới được" Phong lập tức đứng dậy, đôi mắt hơi nhắm một chút khi hắn mở mắt ra đôi đồng tử như có ma thuật khiến không khí xung quanh vận vẹo

như muốn nứt ra.

- Lối này.

Phong thi triển hết tốc độ của mình, chỉ loáng một cái đã không thấy bóng dáng.

- Quả nhiên không ngoài dự đoán. Loại muối này có ẩn chứa lôi thuộc tính, khác hẳn với loại muối thông thường. Chỉ vài giờ mà thực lực của mình đã hồi phục 5 phần. Nếu như trước kia mình có loại muối này có lẽ đã luyện tới lục thức. Thôi quên chuyện đó đi, phải tra xét qua nơi này đã.

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Băng Động

Muối ăn đã tương đối quý giá, không nghĩ rằng nơi này lại cất giữ một lượng muối chứa tinh hoa của lôi điện. Nếu lần này có thể ra ngoài, chắc chắn mình phải lấy một ít mang theo. Phong vừa lao đi như bay, vừa cẩn thận suy nghĩ.

Lao đi như vậy ước chừng hơn mười phút, mãi tới khi phía trước xuất hiện hai ngã rẽ mới dần chậm lại.

Đuôi mày Phong có chút nhăn lại, nhìn sang hai ngã rẽ đôi mắt như hai viên hồng ngọc thoáng hiện lên.

- Thật kì lạ, chẳng nhẽ mình lại nhìn nhầm? Một bên là băng động, một bên là dung nham. Cả hai đều tỏa ra hơi thở chết chóc, vậy tại sao phía sâu bên trong lại ẩn chứa sinh mệnh nhỉ?

Phong đắm chiều nhìn sang hai ngã rẽ, càng nghĩ càng cảm thấy lần này đi tới đây không khác gì tìm tới địa ngục. Nhưng hẳn là kẻ vô cùng cứng đầu, cũng có lẽ vì vậy hẳn mới có biệt danh Phong khùng.

- Hừ bỏ đi, chẳng lẽ nào cũng đã tiến vào rồi cứ chọn đại một hướng coi sao.

Phong đắm chiều một lúc, quyết định tiến vào bên trong động băng.

"Vô công của mình mới chỉ hồi phục tới đệ tam thức, hi vọng không gặp khó khăn khi đi vào" Phong không đắn đo nhiều nữa, lặng lẽ tiến tới động băng.

Phong tiến vào động băng được hơn chục phút thì bỗng dung phía cuối đường lại xuất hiện thêm một bóng thân ảnh khác. Người này là một tên trung niên thấp bé, hẳn để một chòm râu dê dưới cằm, đôi mắt hăm sâu lộ ra vẻ dữ dằn. Nhưng cẩn thận đánh giá lại từ đầu tới chân người ta lại có cảm giác hẳn vô cùng nguy hiểm.

- Hai ngã rẽ. Ồ, hình như có mùi vị của người tu luyện thập tam thức, lại là đệ tam cảnh xem ra phải vào tra xét một chút rồi.

Tên trung niên nhe miệng cười thành tiếng, lập tức tiến tới ngã rẽ Phong vừa đi.

Thời gian cứ thế trôi qua, số người tiến tới đây tính cả Phong cũng đã hơn 5 người. Bọn họ người thì xảo quyết, người thì ỷ vào sức mạnh mà tiến tới. Có người đi tới động dung nham, cũng có người tiến vào động băng. Nhưng phần lớn là tiến vào con đường Phong đã chọn.

Phong đi với vận tốc không nhanh, với tính cách cẩn thận hẳn thường đi được 1 đoạn liền tìm chỗ núp. Cứ khoảng 10 phút sau hẳn mới tiếp tục tiến lên, đôi mắt như 2 viên hồng ngọc liên tục ngó nghiêng như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Cẩn thận đánh giá. Cả thế giới băng tuyết này nhìn thì rộng lớn vô bì, nhưng thực ra lại chỉ bó gọn bởi một thông lộ dài tí tắp, hai bên thông lộ rộng gần 10 mét. Cứ mỗi lần Phong có ý định bước ra ngoài thì hai bên thông lộ lại xuất hiện một dải cực quang đánh bật hẳn trở lại vị trí cũ.

- Quả là băng môn tà đạo, nơi này vừa lạnh lại vừa ẩn chứa hung hiểm khắp nơi. Cứ như vậy chắc chắn mình sẽ bị đám người kia đuổi tới. Với vô công vừa hồi phục được một ít như mình, liệu có thể chiến đấu cùng bọn họ không?

Phong nhăn mày day day hai bên thái dương, bỗng dung đôi mắt hắt trở lên. Thân hình lao nhanh về phía trước, chỉ loáng một cái đã biến mất không thấy đâu.

- Ồ! năng lực cảm ứng không tệ. Thử xem mày chạy được bao xa.

Tuần vừa chạy được mấy phút thì đằng xa đã có người đuổi tới, hiển nhiên đây là gã trung niên có bộ râu dê.

Kẻ này nhếch mép cười khặc khặc mấy cái liền thi triển hết tốc độ đuổi theo Phong.

- Nơi này tóm lại có ẩn chứa bí mật gì? Tại sao từ khí phía trước mỗi lúc một khác? Có lúc thì yếu ớt vô cùng, có lúc lại đặc sệt khiến người ta khó mà chịu đựng.

Phong chạy như điên tới một cái hồ. Cái hồ này vô cùng kì lạ, rõ ràng nằm giữa một thế giới băng tuyết nhưng nước trong hồ lại không hề lạnh chút nào, đứng ở trên còn khiến người ta có cảm giác ấm áp.

Phong im lặng ngồi ở mép hồ, tuy hắn biết đằng sau đang có người đuổi tới nhưng hiện tại hắn không thể liều mình nhảy xuống cái hồ này. Hắn có cảm giác cực nguy hiểm, thậm chí mất mạng chỉ trong một tích tắc.

Phong ngồi chưa đầy mười giây thì nước trong hồ bỗng dưng phát ra những tiếng ọc ọc vô cùng rõ ràng. Từ giữa lòng hồ xuất hiện một con mãnh thú đầu trâu mình rắn vô cùng quái dị. Nó gầm lên từng đợt, nhưng kì quái ở chỗ âm thanh nó phát ra không hề lớn thậm chí là không nghe được gì. Phong có chút khó hiểu không biết phải giải thích ra sao về trường hợp này. Hắn vươn nhẹ cánh tay phải muốn múc một ít nước. Bất ngờ ở chỗ khi hắn vừa đưa cánh tay xuống hồ, cánh tay hắn lập tức kết tinh. Phong sợ hãi trút hết nội lực trong người vào cánh tay. Thật may khi hắn chỉ mới chạm nhẹ xuống hồ nước, nếu hắn đưa cả cánh tay xuống thì giờ phút này cả người hắn đã biến thành băng đá mất rồi.

Phong âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, nội lực không ngừng truyền vào cánh tay một lúc sau mới ngừng lại.

- Quá đáng sợ, nếu mình mà nhảy xuống cái hồ này có lẽ đã thiệt mạng mất rồi.

- Không. Không phải do cái hồ, mà là do tiếng gầm của con thú đó.

Phong giật mình nhìn tới lòng hồ, con thú đầu trâu thân rắn lúc này đã lặn xuống. Hắn một lần nữa đưa một cánh tay xuống múc nước, quả nhiên lần này hắn không hề hấn gì cả.

- "Băng âm" Không, không phải "băng âm" hình dạng con thú này không giống như trong điển tịch viết. Bỏ đi, mình phải sang đầu bên kia trước khi có người tới.

Phong gạt mọi suy nghĩ ra khỏi đầu, lập tức nhảy xuống lòng hồ dùng hết tốc độ bơi sang đầu bên kia.

- Nhóc con, mày chạy cũng nhanh đấy.

Phong vừa bơi được đến giữa hồ thì tên trung niên có bộ râu dê cũng vừa kịp tới. Hắn nhe răng cười gần một tiếng, chân đạp không khí lao tới.

- Phong hành. Chó má, vậy mà nơi này lại có tên điên luyện tới tầng năm.

Phong chỉ biết âm thầm kêu khổ, dù sao đi nữa thực lực hiện tại của hắn còn chưa hồi phục hoàn toàn. Mà có hồi phục hoàn toàn cũng chưa chắc là đối thủ của tên điên kia. Phong hành là chiêu thức thứ 5 trong thập tam thức. Người luyện nó có thể dùng nội lực để đạp gió lao đi, tuy không thể bay nổi trên trời nhưng với khoảng cách 20, 30 mét thì dư sức. Mà tính chiều dài từ chỗ Phong tới chỗ tên điên kia cũng chỉ khoảng 40 mét mà thôi.

- Chẳng nhẽ mình phải bỏ mạng ở đây sao?

Phong gầm lên một tiếng, cánh tay điên cuồng quạt, tốc độ tăng tới đa.

- Mày chạy đằng trời.

Tên trung niên có bộ râu dê ha ha cười lớn. Hắn bay tới giữa hồ thì mới dừng lại. Bàn chân đạp nước bay lên.

- Không thể nào, khinh công của hắn sao lại cao như vậy chứ.

Phong chỉ biết âm thầm kêu khổ, bao nhiêu sức lực đều dồn hết vào cánh tay và bàn chân, lúc này hắn cách bờ bên kia chỉ gần chục mét. Chỉ cần tới bờ bên kia mình vẫn còn cơ hội sống, phải nhanh hơn.

Tên trung niên có bộ râu dê nhìn Phong bơi như điên thì phát ra những tiếng khục khặc thích thú. Hắn không vội đuổi theo bởi vì hắn biết chỉ cần mình thi triển tốc độ cực hạn thì Phong chẳng phải đối thủ.

- Mẹ kiếp, cuối cùng cũng lên bờ.

Phong vừa lên tới bờ bên kia liền gầm lên một tiếng, chạy đi như bay.

- Tốc độ không tệ, nhưng mày không thoát được đâu.

Tên trung niên ha ha cười, thân hình hạ xuống chuẩn bị thi triển tốc độ cao hơn.

"Ọc...ọc..." Đúng lúc này từ giữa lòng hồ phát ra những tiếng ọc ọc như bọt khí vỡ. Thịnh lĩnh một con mãnh thú đầu trâu mình rắn xuất hiện...

Chương 42: Băng Động(2)

Mãnh thú đầu trâu mình rắn vừa xuất hiện, cả mặt hồ bỗng dung sôi lên từng đợt, nước hồ ảm áp chỉ chưa đầy một giây đã biến thành băng đá. Cảnh tượng kì dị này khiến gã đàn ông có bộ râu dê cực kì hoảng sợ. Gã vội vàng xoay người muốn tìm một điểm hạ chân khác. Thế nhưng gã có tìm kiếm cách nào cũng vô vọng, mặt hồ lúc này đã phủ một lớp băng đá dày đặc, không hề có bất cứ thứ gì ngoài băng đá cả.

- Chó chết.

Gã gầm lên một tiếng, thân hình dần hạ xuống mặt hồ phủ băng.

"Thăng ranh, mày cứ chờ đấy. Chết tiệt, không xong" Gã vừa đặt chân xuống nền băng bỗng dung một chân của gã lập tức kết tinh, hấn cố gắng vùng vẫy cách nào cũng vô phương thoát ra.

"Àm..." Một tiếng động kinh thiên động địa vang lên. Mãnh thú đầu trâu mình rắn thành linh nhảy lên cao, nó há miệng để lộ ra những chiếc răng nhọn hoắt lao tới hướng gã trung niên.

- Không...

Gã chỉ kịp phát ra một chữ không thì cả người gã đã bị con quái xà nuốt trọn. Con quái xà nhai ngấu nghiền gã rồi nuốt xuống, cái đầu nhìn về hướng Phong vừa chạy thoát, đôi mắt lập lòe sắc xanh như u linh có chút hơi nhộn nhạo rồi tắt đi. Nó một lần nữa lặn xuống hồ. Băng đá tức thì tan đi, mọi thứ tựa như chưa từng biến đổi.

Phong nào đâu biết chuyện gì xảy ra, hấn vừa lên tới bờ là cảm đầu bỏ chạy, ngay cả ngoài đầu cũng chưa từng ngoái lấy một cái nữa là.

- Chết tiệt, không cố được nữa... Học... học... Hi vọng là hấn không có đuổi tới, phải kiếm một nơi che dấu khí tức.

Phong liên tục chạy như vậy đã gần hai tiếng đồng hồ, cảm giác mệt mỏi chiếm cứ thân thể. Thế nhưng Phong biết đây là thời điểm không thể gục ngã, hấn gồng mình chạy thật nhanh về phía trước. Cứ như vậy hơn nửa tiếng sau, trước mặt hấn xuất hiện một tòa tháp cao cả trăm mét, nguy nga, sừng sững. Phong không hề cố kị một chút nào, hấn lao tới tòa tháp, cánh tay có chút thâm tím mạnh mẽ đẩy cánh cửa đá nặng trịch sang một bên.

- Học... học... Hi vọng là không bị đuổi theo.

Phong gồng mình đẩy cánh cửa đá về vị trí cũ, cả không gian lập tức bị bóng tối bao phủ. Cũng có thể do quá mệt mỏi Phong chỉ kịp thở ra một hơi liên tục tiếp ngã xuống, bất tỉnh nhân sự. Nếu có người nhìn vào cơ thể hấn lúc này lập tức sẽ bị dọa sợ vỡ mật. Đôi chân vì hoạt động liên tục dưới khí lạnh nên đã hoại tử gần hết, đôi tay thâm tím, mặt mũi nhợt nhạt xanh ngắt, hấn lúc này thực sự không khác gì người chết là mấy.

Cùng cùng thời điểm đó, tại một vị trí khác trong khu di tích.

- Đại ca. Những kẻ đi theo chúng ta đều đã bị giết sạch, bây giờ chúng ta phải làm gì tiếp theo?

Không ngờ hai kẻ có tên Bát Lang và A Lục lại xuất hiện trong động dung nam. Cả hai đều thương tích đầy người nhưng nhìn mặt mũi thì vô cùng hưng phấn. Tên tiểu đệ tiện tay vứt mấy cái xác xuống một phiên vực đầy dung nam đang sôi sục, hoàn thành mọi việc mới quay sang hỏi tên có biệt danh Bát Lang.

- Cứ đi tiếp, theo những gì ông cố tao ghi lại, chỉ cần đi hết con đường này sẽ gặp một tòa tháp lớn, nếu có thể tiến đến tầng càng cao thì bảo vật sẽ càng nhiều.

Tên đại ca chỉ lắc đầu nói một câu, tiếp tục tiến về phía trước.

- Đại ca! Anh có nghĩ rằng tiên pháp được chứa đựng ở đó không?

- Rất có khả năng, đi nhanh một chút.

Tuy cả hai đều thương tích đầy mình nhưng tốc độ di chuyển ngược lại vẫn không hề suy giảm chút nào. Chỉ chưa đầy mười phút sau, trước mặt hai gã xuất hiện một tòa tháp cao hàng trăm mét. Kì lạ ở chỗ tòa tháp này giống hệt tòa tháp Phong tiến vào. Chỉ khác ở chỗ, một nơi thì tràn ngập sắc đỏ, nóng bức. Một nơi thì lạnh lẽo phủ toàn một màu trắng.

- Vào thôi, phối hợp thật ăn ý, cố gắng tiến càng xa càng tốt.

Bát Lang đẩy mạnh cánh cửa đá sang một bên, lập tức tiến vào trong tòa tháp.

- Đại ca! Tòa tháp này có điều gì đó rất lạ. Ông cố anh có ghi nó chỉ cao 102 tầng. Tại sao em nhìn nó lại cao 105 tầng?

Bát Lang vừa tiến vào trong tòa tháp liền bị gọi lại.

- 105 tầng. Mà nói thật không?

Bát Lang lập tức phi ra, cẩn thận đếm.

- Quả thực có 105 tầng. Hơn nữa hình dạng cũng khác với những gì ông cố để lại. Ông cố có nói tòa tháp cao 102 tầng, cứ 12 tầng sẽ xuất hiện một dải sáng lục. Nhưng tòa tháp này lại có 105 tầng, mà hiển nhiên không tầng nào có dải sáng lục cả. Không hề ông cố viết sai?

Bát Lang trầm tư một hồi, cuối cùng mới cất tiếng nói.

- Có lẽ ông cố anh không viết sai đâu, mà là di tích cổ này có gì đó thay đổi.

A Lục không cho là đúng nói.

- Không nghĩ nữa, cứ tiến vào đi. Ông cố viết tầng một có tên "ký ức điện". Nếu may mắn có thể tìm lại những ký ức trước kia thậm chí cả tiền kiếp.

Bát Lang nhanh chân tiến vào tầng một, ngồi xuống đá tọa.

A Lục cũng không cố gắng tìm hiểu điều bí mật nữa, lập tức tiến tới cạnh Bát Lang, nhắm mắt tĩnh tọa.

"Nam.. Nam... Anh ở đâu... Nam..."

Trong không gian tĩnh lặng chợt xuất hiện một dải ánh sáng bàng bạc. Phong tỉnh lại, ngơ ngác nhìn một cô gái có dung nhan tuyệt mỹ đang gọi một ai đó. Phong nghiêng mặt nhìn qua. Cô gái này có tướng mạo khá đẹp, tóc dài đen nhánh, da thịt trắng nõn, cô mặc một bộ đồ da thú, nhưng đôi mắt mờ đục không có sự linh động.

Cô gái này liên tục khua tay như muốn tìm lấy một ai đó, miệng liên tục gọi một người tên "Nam"

"Dương! Anh xin lỗi, con đường anh chọn không giống em, anh phải đi, anh phải tâm đạo, anh muốn bắt từ..."

Bỗng dung trước mặt Phong xuất hiện một gã thanh niên có tướng mạo làm hấn cực độ kinh hãi. Người này trừ vẻ ngoài chinh chu, còn đâu toàn bộ đều giống hấn, giống từ nước da, giọng nói.

- Ngươi... ngươi...

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Ký Ức Điện

Không tin nổi vào mắt mình, Phong liên tục phát ra những tiếng "ngươi... ngươi" đứt quãng. Nhưng dù hấn có nói thế nào thì người thanh niên tên Nam kia vẫn không hề nhìn về phía hấn dù chỉ một cái.

Phong có chút khó hiểu thầm nghĩ "hay người này mù rồi? không, không đúng người này vẫn bình thường kia mà" Phong đang phân vân bỗng dung cảnh tượng trước mắt biến đổi kịch liệt. Cô gái mù và người thanh niên có tướng mạo giống hấn chợt biến mất, thay vào đó là một thôn xóm tan hoang đổ nát.

Cảnh tượng đổ nát này vừa hiện ra thì đầu Phong bỗng ong lên từng tiếng. Tuy hấn chưa tới đây bao giờ, nhưng khi nhìn sơ qua nơi này bỗng dung hấn cảm thấy khó thở. Khó thở đến mức như chính hấn vừa đánh mất một thứ gì đó cực kỳ quan trọng. Phong kinh hoàng chạy như điên tới một căn nhà nhỏ ọp ẹp nằm ở rìa một con sông nhỏ. Phong không biết vì sao mình lại chạy tới, chỉ biết rằng ở đó có người đang đợi mình.

- Dương! Dương... Em ở đâu? Dương?

Phong điên cuồng gọi tên người con gái mù, tuy hấn không rõ mình và cô gái ấy có mối liên hệ gì hay không, nhưng hấn dám chắc nếu mất đi cô ấy hấn sẽ không thể sống nổi.

Phong chưa từng yêu ai và cũng chưa ai yêu hấn. Hấn vốn là một kẻ điên suốt ngày chỉ biết làm bạn với rượu, nào hấn có biết yêu là gì.

- Nam... Nam...

Tiếng gọi "Nam... Nam..." có chút quen thuộc lại vang lên một lần nữa. Phong có cảm tưởng như trái tim mình đang bị ai đó dùng bàn tay bóp chặt, hân phi tới căn nhà đổ sụp, dùng hết sức mình đào bới trong đồng cỏ nát.

- Dương... Dương... Đừng bỏ anh mà.

Đã rất lâu rồi Phong chưa khóc, mà có khóc cũng chưa chắc hẳn đã nhớ nổi. Bởi biết bao nhiêu năm tháng qua hẳn là kẻ điên, là người say. Nhưng hôm nay, hai hàng nước mắt của hẳn như có thứ gì đó thôi thúc cứ thế chảy dài xuống gò má gầy guộc.

- Nam... Em, em không thể...

Giọng nói yếu ớt ấy lại một lần nữa vang lên, nhưng lần này là âm thanh của sự tuyệt vọng. Tuyệt vọng với chính mình, tuyệt vọng với con đường mình đã chọn, tuyệt vọng với tình yêu, sự chờ đợi và cả những năm tháng u mê không chịu tỉnh.

- Không...

Phong gằm lên từng tiếng ai oán. Đôi tay như có ma thuật chỉ vung nhẹ một cái cả đồng cỏ nát đã bị thổi bay đi. Trước mặt hẳn lúc này là một phụ nữ trung niên có mái tóc dài, tuy tuổi không còn xuân sắc nhưng vẫn rất đẹp. Người phụ nữ ôm trong ngực một chiếc áo màu xám, tấm lưng nhỏ gầy dường như bị thứ gì đó đập mạnh vào mà vẹo sang một bên. Đầu óc Phong ù vang, cảnh tượng trước mắt trở nên trắng xóa, chỉ còn lại cái thân hình nhỏ nhắn kia.

Phong tiến tới, vực người phụ nữ dậy, điên cuồng kêu gọi nhưng tất cả đều là vô nghĩa. Hai hàng nước mắt không tự kiểm chế mà tuôn ra từng đợt. Bỗng dưng hẳn há miệng, từ trong miệng hẳn bay ra một thanh kiếm nhỏ. Thanh kiếm đón gió trướng lên, chỉ nháy mắt đã biến thành một phi kiếm dài gần mét. Phong tuyệt vọng cười với chính mình, miệng lầm bầm một câu "Đại đạo tu tiên? Tu luyện mà mất đi tình yêu, mất đi niềm tin, mất đi tất cả những thứ mà con người sống cần có. Thứ còn lại cuối cùng chỉ là nỗi đau và sự cô đơn. Vậy thì ta không cần nữa, ta không muốn bắt tử nữa, ta muốn mình là một phạm nhân" Phong hét lên một tiếng kinh dị. Phi kiếm như có ma lực "ông..." lên một tiếng trực tiếp đâm vào ngực Phong. Trước mặt hẳn cảnh tượng từ từ tan rã. Mọi thứ đều không còn, người phụ nữ, xóm nhỏ, những cảnh đổ nát, tất cả đều biến mất.

- Phương! Tỉnh lại đi nào, con phải uống thuốc mới khỏe được chứ.

"Phương? Phương là ai? Tôi đang làm gì ở đây, tại sao cơ thể lại mệt mỏi như vậy" Phong nghe loáng thoáng đâu đó có tiếng gọi, không phải gọi hẳn, nhưng dường như chủ đích là nhằm vào hẳn. Phong cố gắng nhúc nhích thân thể, nhưng vô vọng, mọi thứ đều là quá sức đối với hẳn.

Phong đang cố gồng mình tỉnh lại, bất chợt có một đồng kí ức hỗn loạn xuất hiện trong trí não hẳn.

"Tướng công, chàng uống hết chén canh này đi. Thiếp nghe nói uống nó sẽ bồi đắp linh căn, nếu có linh căn chàng sẽ có thể tu tiên" Phong nhìn thấy một phụ nữ trẻ tuổi, người phụ nữ này cực kỳ xinh đẹp, xinh đẹp tới mức khiến hẳn nghĩ rằng đây là tiên chứ không phải người thường.

Phong như bị lời nói đầy dụ hoặc ấy điều khiển, bưng bát canh nhỏ uống cạn. Uống xong hẳn vui vẻ nói.

- Ha ha, thành tiên thì chưa vội nhưng... Không ổn, trong canh... trong canh...

Phong chỉ thấy trong bụng có một cỗ khí lạnh đang điên cuồng oanh kích lục phủ ngũ tạng. Hẳn chỉ kịp biết mình đã bị ám toán, mà kẻ ám toán lại chính là thê tử của hẳn.

- Chàng hay lắm, muốn tu tiên sao? Chàng có biết ta yêu chàng đến nhường nào không? Tại sao cứ phải thành tiên? Tại sao cứ muốn bắt tử, chẳng nhẽ sống một cuộc đời phạm nhân sẽ cực khổ lắm à? Chàng có ta còn chưa đủ hay sao?

Phong chỉ nghe bên tai có tiếng khóc thút thít của thê tử, cuối cùng là một tiếng "phập". Trái tim Phong như bị con dao đâm mạnh vào tim, tất nhiên không phải hẳn bị đâm, mà người đó chính là thê tử của hẳn. Phong điên cuồng vùng vẫy muốn tỉnh lại, nhưng hẳn có cố gắng cách mấy cũng không thể nào dậy nổi nữa.

Phong không biết mình đã ở cái thế giới tăm tối ấy bao nhiêu lâu, chỉ biết khi hẳn một lần nữa mở mắt thì mọi thứ lại không giống lúc trước. Có lúc cảnh tượng là một con thuyền đang lênh đênh trên biển. Có lúc là chiến trận liên miên không ngày tháng, có lúc hẳn thấy mình biến thành một mãnh thú điếm chung duy nhất là hết lần này tới lần khác hẳn luôn có ước muốn làm thần tiên.

Miên man trong cõi vô định ấy không biết bao nhiêu ngày tháng, bỗng một ngày từ nơi tăm tối ấy xuất hiện một chấm sáng. Chấm sáng ấy từ lớn lên, từng chút, từng chút một. Phải vài phút sau, chấm sáng kia mới xuất hiện rõ ràng.

Đây là một tòa thành vô cùng lớn, lớn tới mức khiến Phong choáng ngợp, bởi lẽ hẳn chưa bao giờ nhìn thấy nơi nào lớn đến thế. Tòa thành có tất cả có 7 cánh cổng. Mỗi cánh cổng đều có một người không lồ canh giữ, những người đó đều mặc một bộ đồ đen. Từ trên nhìn xuống, cả tòa thành được bọc bởi một lớp màng màu lục nhạt, từ lớp màng đó liên tục lóe lên những vết sét màu trắng xám vô cùng kỳ quái. Phong có thể khẳng định chắc chắn, nếu chạm vào cái màng lục nhạt đó hẳn có thể chết bất cứ lúc nào.

Bất chợt Phong như bị thứ gì đó lôi xuống, thân hình hẳn đâm xuyên qua màn sáng, cuối cùng khi hẳn lấy lại được quyền tự do thì hẳn đang đứng trước một tòa nhà to lớn kinh người.

"Cạch cạch... cạch" Từng âm thanh cạch cạch giống như ai đó đang mở cửa khẽ vang lên. Phong vội khựng lại, đưa mắt nhìn về cánh cửa đá to như một quả núi nhỏ ở trước mặt. Một bàn tay nhỏ bé khẽ vươn ra ngoài, bám vào cánh cửa, đẩy một cái thật mạnh. Cánh cửa đá tuy rất lớn nhưng dường như chẳng là gì cả, nó lập tức bị bàn tay kia đẩy mạnh ra, đập vào tường vang lên một trận âm thanh ầm.. ầm như sấm nổ. Phong âm thầm hít một ngụm khí lạnh, bởi lẽ hẳn chưa bao giờ gặp ai có được thứ lực lượng lớn như thế. Chỉ một bàn tay có thể đẩy cả một cánh cửa đá to lớn.

- Cuối cùng ta cũng đã ra ngoài..

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Kí Ức Điện (2)

Y như mọi lần, khuôn mặt, giọng nói, thân hình ngoại trừ bộ quần áo và đầu tóc ra mọi thứ đều giống Phong tới mức khó nhận ra sự khác biệt. Tình trạng lặp đi lặp lại này như đã thành quen, Phong không có bờ ngỡ như lần đầu nữa, hẳn tiến tới cạnh người thanh niên kia, chăm chú nhìn.

- Người đến rồi sao?

Phong vừa tiến tới thì bất ngờ người thanh niên vừa bước ra khỏi tòa nhà rộng lớn cất tiếng hỏi.

- Người, tại sao lại nhìn thấy ta?

Phong có chút giật mình, nếu như mọi lần kẻ đứng trước mặt chắc chắn sẽ không thể nhìn ra hắn, nhưng lần này lại khác, thậm chí cả hai có thể nói chuyện với nhau.

Thanh niên đứng trước mặt không nói lời nào chỉ mỉm cười, hẳn giờ một ngón tay lên chỉ thẳng vào người Phong. Cái cảm giác như bị ai đó không chế khiến tim Phong đập mạnh, hẳn chỉ nghe được một câu "Vì người là một phần của ta" thì mọi thứ đã trở về với bóng tối mịt mù.

Cùng lúc đó, ở một thế giới đầy nắng, gió và những áng mây ngũ sắc, có hai người đàn ông trung niên đang chơi cờ với nhau. Một người mặc áo bào tím, người còn lại mặc một bộ y phục đen, họ vừa nói vừa cười xem ra rất vui vẻ. Bỗng dưng người mặc áo bào tím khựng lại, bấm ngón tay đuôi lông mày chau lại.

- Hoàng huynh, có chuyện gì xảy ra vậy?

Người đàn ông trung niên mặc đồ đen có chút nghi hoặc hỏi.

- Huynh còn nhớ hơn 500 năm trước ở nhân giới đã xảy ra một lần thiên phạt không?

Người đàn ông mặc áo bào tím ngẩng đầu nói.

- Năm đó chính huynh đã dẫn đạo lôi phạt đó, ta vẫn nhớ rõ mà.

Người đàn ông mặc đồ đen gật gù đáp.

- Kẻ này chưa chết, hơn nữa đã trải qua vài lần luân hồi. Lúc đầu ta cũng không rõ nguyên do làm sao hắn có thể làm được điều đó. Mãi tới gần đây ta mới phát hiện ra trong tay hắn có một tiên bảo, mà tiên bảo này lại đứng hàng thứ mười trong vạn linh bảng. Chính vì có bảo vật này mà lần đó hắn đã thoát khỏi hình thần câu diệt, cũng vì có tiên bảo này hắn mới may mắn thoát khỏi 10 lần kiếp nạn. Lần này hắn còn ngang nhiên khôi phục kí ức, xem ra kẻ này không đơn giản chút nào

Người đàn ông mặc áo bào tím thờ dài nói.

- Ý huynh muốn nói, người này rất có khả năng đánh tới tiên giới chúng ta?

Người đàn ông mặc đồ đen có chút bất ngờ nói.

- Không, mà nếu có cũng phải vài vạn năm nữa. Ta phải báo việc này cho "đạo tổ" trước mới được.

Nói xong người đàn ông họ Hoàng liền bấm pháp quyết, chỉ trong nháy mắt một đạo sáng âm hiện lên rồi biến mất.

Khoảng trời bao la, từng đàn chim sải rộng đôi cánh bay về phương nam. Những cơn gió chiều nhẹ nhàng thổi qua mái tóc dài xơ xác của Phong. Hắn từ trong cơn mơ dần tỉnh lại.

- Mười kiếp luân hồi, mười lần vì ham muốn thành tiên mà bỏ mặc người thân. Mười lần vì thành tiên mà vẫn tuyệt trần dương trần. Cuối cùng thì ta là ai đây? Tuấn, Nam, Phong hay... Ta không nên tu tiên, cũng không nên vì nó mà trầm luân không tỉnh. Đại đạo có là gì nếu mất đi những người thân yêu nhất. Cuối cùng thì ta vẫn chỉ là một đám tàn hồn không có thân xác thực sự, ta phải tìm lại chính ta.

Phong im lặng hồi lâu, cuối cùng mới chịu mở mắt ra. Hắn nhìn bầu trời cao vời vợi, đôi mắt tỏa ra sắc hồng u dị mà không đôi mắt nào có.

- Chỉ là ảo trận thôi sao? Nơi này hiển nhiên là Băng Hỏa Thần Điện trong truyền thuyết, không nghĩ ra luân hồi cuối cùng này ta lại được đưa tới đây. Thuận Thiên kiếm ta nợ người quá nhiều rồi.

Phong lăm bắm một hồi, cuối cùng đôi mắt lại nhắm chặt. Đôi bàn tay nhẹ nhàng ấn niệm một ít pháp quyết cổ quái.

- Xem ra Hải hồn đã bị cạn kiệt, thậm chí còn bị đạo lôi phạt kia phá hư một vài vị trí. Nếu không quay về bản thể coi như mình vô phép tu luyện hồn thuật.

Phong có chút thất vọng nhưng lập tức trở lại bình thường, hắn dùng lực vẽ lên không khí một hình vòng cung, chỉ nghe một tiếng rít chói tai một đạo phong nhận rít gào lao đi rồi âm âm nổ tung.

- Không ngờ chân giới đệ bát thức vẫn có thể sử dụng. Cũng đúng mình chỉ bị mất đi bản thể chứ không mất đi những ký ức xưa. Haizz, cuối cùng mình vẫn là người Việt, tới từ phương Nam dù có trải qua bao lần luân hồi thì nguồn cội vẫn không thể đổi. Vậy từ nay ta sẽ lấy Nam làm tên, Phong là họ "Phong Nam" nghe cũng không tệ.

Nói tới đây hắn liền đứng dậy, đi tới trước mặt, đôi tay hơi dùng sức kéo một cái, tất cả ảo trận lập tức tan biến hết.

- Băng Hỏa Thần Điện, rồi sẽ có ngày ta trở lại.

Nam lạnh nhạt nói một câu thân hình đột ngột biến mất.

Ở một nơi nào đó vô cùng tối tăm, chỉ thỉnh thoảng có vài ánh chớp lóe lên rồi vụt tắt. Bỗng dưng có một tiếng răng rắc như xương cốt va chạm vang lên. Một đôi đồng tử lập lòe hồng mang chột mớ lớn, dường như chủ nhân của nó đang cực kỳ bất ngờ.

- Lại có kẻ ngang nhiên vượt qua ảo trận của ta? Không lý nào, thế giới này từ lâu đã không còn tiên nhân trú ngụ rồi kia mà. Trừ phi, trừ phi kẻ này có đôi mắt Phong hoa. Ha ha ha. Cuối cùng ta cũng đợi được ngày này, dù người có chạy tới chân trời góc bể ta cũng sẽ tìm ra người, thân xác người giờ là của ta. Quảng Nguyên đạo tổ, người hãy chờ đó cho ta, ngày ta trở lại sẽ không còn xa nữa đâu.

Nam đương nhiên không thể biết mình vừa gây kinh động tới ai, mà dù hắn có biết thì hắn cũng không hề để trong lòng. Nhiệm vụ trước mắt của hắn là phải tìm cho ra Thuận Thiên kiếm. Mà manh mối duy nhất hắn có chính là đoạn thời gian hơn 10 năm về trước, cái ngày mà chính mắt hắn nhìn người mẹ sinh ra hắn vì hắn mà chết.

Vẫn cái thông lộ tràn ngập băng đá, Nam lao đi với một tốc độ bất khả tự nghĩ, mỗi lần hắn nhấc chân là thân hình đã lao đi cả vài chục mét rồi.

- Đệ bát thức, vậy mà mình đã đạt được cảnh giới luân hồi. Nếu là như vậy không hề Đinh Tiên Hoàng vẫn còn sống? Rất có khả năng, ông ấy dù sao cũng là người sáng tạo ra bát thức này, hơn nữa trong giờ phút sinh tử ông ấy lại ngộ ra tầng cuối cùng, chắc chắn ông ấy còn sống... Mà thôi bỏ đi đây không phải việc của mình, bây giờ mình phải ra ngoài tìm kiếm con quái vật kia đã.

Không giống như lần trước, Phong lao đi mà chẳng hề có kỵ bất cứ địa phương nào ngay cả con quái xà chuyên rình rập cũng bị hắn một cước đá bay. Chỉ chưa đầy một giờ sau hắn đã trở lại con sông nhỏ của mình.

Nam lặng lẽ bước tới căn chòi chật hẹp của mình, tuy nó đã quá cũ nát nhưng trước mắt hắn nó vẫn là địa phương hắn cảm thấy ấm áp hơn bất cứ nơi nào. Hắn im lặng một hồi lâu, bất chợt hắn vung nhẹ cánh tay, cả căn chòi nhỏ lập tức bị thổi bay đi. Nam đứng yên đó, nhìn căn chòi nhỏ lơ lửng giữa khoảng không bao la, mãi tới khi chân trời hừng sáng hắn mới quay lưng lại sải bước tiến vào thị trấn.

Bạn đang đọc truyện *Giao Ước Từ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.